

ЗБИРКА ПЕСАМА ЧЛАНОВА
ДРУШТВА ЗАВИЧАЈНИХ ПЕСНИКА
ВЛАСОТИНЦА

КУЋА
ОД РАСЦВЕТАЛИХ
ЖЕЉА

Христифор Црниловић

ФОНДАЦИЈА ДАРОВИТИХ ВЛАСОТИНЦЕ
"ХРИСТИФОР ЦРНИЛОВИЋ - КИЦА"

Издавач:

Фондација даровитих "Христифор Црниловић - Кица" -
Власотинце

За издавача:

Велимир Сјаменковић

Приређивач:

Србољуб Такић

Уредник издања:

Србољуб Такић

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821 . 163 . 41 - 1 (082 . 2)

КУЋА од расцветалих жеља : збирка
завичајних песника Власотинца / (уредник
Србољуб Такић; предговор
Србољуб Такић ; поговор Лука Крстић) . -
146 стр. : слике аутора ; 21 цм

Тираж 500 . - О друштву завичајних песника :
стр. 5-6. - Власотиначка песничка панорама :
стр. 142-145.

ISBN 978-86-86533-02-9

COBISS.SR-ID 140636428

**КУБА ОД
РАСЦВЕТАЛИХ
ЖЕЉА**

ЗБИРКА

**ДРУШТВА ЗАВИЧАЈНИХ ПЕСНИКА
ВЛАСОТИНЦА**

Власотинце, 2007.

1. The first part of the report
describes the general situation
of the country.

2. The second part of the report
describes the general situation
of the country.

3. The third part of the report
describes the general situation
of the country.

4. The fourth part of the report
describes the general situation
of the country.

5. The fifth part of the report
describes the general situation
of the country.

6. The sixth part of the report
describes the general situation
of the country.

7. The seventh part of the report
describes the general situation
of the country.

8. The eighth part of the report
describes the general situation
of the country.

9. The ninth part of the report
describes the general situation
of the country.

10. The tenth part of the report
describes the general situation
of the country.

11. The eleventh part of the report
describes the general situation
of the country.

12. The twelfth part of the report
describes the general situation
of the country.

О ДРУШТВУ ЗАВИЧАЈНИХ ПЕСНИКА

Негде средином лета 2006. године, када је осека културних и јавних дешавања у Власотинцу обесхрабрила људе жељне да чују лепу реч, или да добију прилику да и сами кажу своје написано, подстакло нас је да организујемо дружење власотиначких песника.

И то не само оних старијих, познатијих, већ афирмисаних забичајних песника, него и оних који су, као чланови Литерарне секције при Фондацији даровитих "Христифор Црниловић", тек почели да објављују прве радове, да се храбре читајући пред сличнима, да се капе мерећи се са другима. Обде се појавила и трећа група – они који пишу, а који су по годинама прерасли ђачко доба, али се нису оглашавају као песници, нити су итали прилике да се окупљају у некада активном Књижевном клубу "Росуља", а који су се, ипак, у међувремену охрабрили да штампају своје радове, и били су спретни да излажу своје стваралаштво суду сабраће литерарних стваралаца.

Скљони смо да берујемо да је томе допринела, макар мало, и разбијена издавачка продукција Писта Власина (1998–2002), Културног центра (2002–2004) и Фондације даровитих (од 2006), која се као духовна вертикала узбија уз стваралачку набујалост локалних писаца, подстичући их на нова прегнућа. Било како било – тек идеја окупљања љубитеља писане речи добро је прихваћена и, наплавши на плодно тле, дала нам је овај лепи поетски букет.

Забичајна библиотека отворила нам је, дакле, своја врата и, у наредних пет недеља, она је била центар друговања људи добре воље, стваралачке снаге, животног оптимизма и доказаног дара за писање. На жалост, ово је дружење прекинуто раније него што је планирано, јер је, предвиђено ренобирање крова библиотеке морало да се уради.

И тако, сваког петка, у реченом интервалу (од 21.7. до 18.8.2006) окупљали су се људи спретни да

своју наклоност према писању, свој ентузијазам по-
деле са другима, да улепшају своју свакодневницу, да
се оснаже и пролепшају стихобита. После убодне ре-
чи, коју је, свако бече, држао други писац, читао се,
коментарисао, дискутовао.

Као што је већ напоменуто, управо некако у
том бременском интервалу, Фондација је покренула
своју издавачку делатност, и до краја те године од-
штампала је две књиге, а учествовала је у припреми
још две (већ следеће 2007. године, до тренутка када
обо пишемо, број дела која су припремљена и од-
штампана, под њеним окриљем, попео се до бројке
дванаест, а у припреми је, или се планира да се од-
штампа до краја године, још неколико. Аутори обих
књига су били редовни посетиоци реченог песничког
окупљања, коме је професор Лука Крстић дао име
"О песничкој уметности – дружење уз разговор пес-
ника о поезији и песничком стварању".

Уз такво име наметнуло се још једно – "Дру-
штво забичајних песника", коме је кумовао аутор об-
их редова, држећи убодно слово на једној од вечери.
У атмосфери људи који желе исту ствар, и имају ис-
ти циљ, обећао сам да ће Фондација, у којој радим
као организатор програма и уредник издавачке дела-
тности, припремити и издати збирку забичајних песни-
ка, што је од свих присутних било прихваћено са оду-
шевљењем. То је и разумљиво јер се последња слич-
на збирка појавила још давне 1998. (дакле чак пре
девет година, у издању Листа Власина.

И ево, после готово годину дана од рађања
идеје о окупљању власотиначких песника, из штампе
излази њихова заједничка збирка. Наравно да ствара-
ње збирке "Кућа од расцветалих жеља", није било је-
дноставно, нити лако. Требао је, пре свега, имати
храбрости да се уђе у ризик реализације читавог про-
јекта, уз неизбежне дилеме: имате ли снаге за то,
како је расположење околине и "надлежних струк-
тура" и, можда најважније од свих питања, и уједно
најтеже, по којим критеријумима бирати песнике

који ће бити убрштени у збирку забичајних песника. (Обде ћемо, нарабно, избећи убек присутно и убек бо-лно питање обезбеђења финансијских средстава, јер оно не спада у домен уметничког стварања већ пре у домен уметности снапажења у датим околностима и са датим могућностима.)

Допотписани, који је и уредник и приређивач обе књиге, али који је био и уредник мапопре поменуте збирке чланова КК "Росуља" "Стихови љубави бере и сумњи", био је свестан "сципи и харибди" које га бребају на путу који је сам себи наметнуо. Јер осим тешкоће посла још је гора, то сви добро знамо, српска склоност да пре омаговажи него да подржи, да пре обесхрабри него да помогне, да пре избређа него да уздигне.

Наши су путеви кратки и наша су дела танка управо зато што не поштујемо сами себе, још мање друге, и што нам је лична сујета основни критеријум за оцењивање било чега урађеног. Зато се је уредник обе обимне збирке, у чијој је припреми учествовао 80-ак људи (берујући изнад свега у песникову мудрост да "ко не слуша песму слушаће олују"), и могао да се прихвати незахвалне, а тако узвишене обавезе, и да истраје у реализацији започетог, једино уз непоколебљиву подршку свих њих.

Са становишта издавача, Фондације даровитих, прва је обавеза била укључити што више младих писаца. Зарад подршке њима Фондација је већ штампала књигу "Наука је изазов младости и храбрости" (2005), где су, осим резимеа награђених ученичких радова (од 2001. до 2005. године) на регионалним и републичким такмичењима, која се одвијају под патронатом Министарства просвете, публикована и песничка остварења чланова Литерарне секције (као и ликовни прилози чланова Ликовне секције, која такође постоји и ради у оквиру Фондације која носи име Христифора Црниловића).

Треба ли нагласити да, као издавачи, обу збирку доживљавамо, пре свега, као подстицај младим

ауторита, и да је она наш подстрек њима у књижебном узрастању. И, још више, доживљавамо је као доказ искрености старијих да млађима створе бољи и лепши свет. Онакав какав себи желе и који ће они (генерације које долазе), бољени племенитим жељама, надограђивати својим добрим делима и већим поштовањем према свим људима, природи, друштву, својој потомству.

Горе цитирани сабрат по песничком геноу, и по територијалном јужносрбијанском одређењу, Бранко Миљковић, рече у једној својој песми и да "ко поше жиби зар може јасно запевати" те би обу књигу требао протумачити и као допринос власотиначких песника бољем живљењу и радоснијем свету, који би, да је по бољи оних који негују лепу реч, сигурно био срдачнији, искренији, са више поштовања, разумевања и наклоности за друге.

Зато "Кућу од расцветалих жеља" треба разумети и као аманет старијих власотиначких писаца млађима, и као камен међаш за те млађе, и оне који ће после њих доћи, а који са овом збирком прилажу и прихватају обабезу да настабе путем стбарапаштва и изградње задовољнијег и сложнијег Власотинца. А ако свако своју кућу буде уредио онако како сматра да је најбоље, не гледајући преко комшијског плота, и не бринући туђу бригу, већ једино своју (осим ако то не чини са жељом да нешто научи, помогне, или затражи помоћ, дакле показујући своју људскост); ако дакле буде тако, ето нам куће од расцветалих жеља, ето нам живота каквог има само у песмама. Ако га бан њих и има, јер је он, бар се већини нас тако чини – "негде другде". А ако и јесте тако – остају нам песме. Песме као утеха, као охрабрење, као потпора, јер оне и постоје управо због тога.

Када је о песницима заступљеним у овој књизи реч наравно да ово није коначан списак књижебних стбарапаца које Власотинце има. Рекли бисмо – на срећу. Ни много веће и бажније збирке, песничке антологије које обухватају стбараоце једног бремена

или једног подручја, најчешће нису у могућности да дају коначан приказ свих оних који нешто пишу. И обој ће књизи то са пуно праба моћи да се затери. Знамо барем још десетак песника који својим квалитетом забређују да се нађу у обој заједничкој збирци; и ко зна колико има још песника – почетника који су у својим школским срединама већ стекли имена литерата који обећавају.

Али, напомињемо, главни критеријум код избора аутора који ће ући у обу књигу, због ограничених могућности које установа типа Фондације има (дакле, у обом случају издавач) – стваралачка је беза између ње и оних који пишу. Зато су у "Кући од расцветаких жеља" објављени само радови оних писаца који су на било који начин побезани са Фондацијом даровитих, кроз њене секције (Литерарну и Пикобну), или кроз учешће у активностима Друштва забичајних песника, које делује као неформална група у оквиру Фондације. Веће и угледније општинске установе културе ће, берујемо, када нађу за сходно, тај посао урадити много боље. Али и поред те мањкавости сматрамо да оба збирка даје врло добар пресек и да се може сматрати веома репрезентативном. Обде мислимо и на квалитет радова и на бројност аутора, на широку генерацијску заступљеност, на богатство тема и стилова.

Поред поштобалаца лепе речи дужни смо да поменемо (и похвалимо) још једну групу креативних благотиначких стваралаца – сликаре. Готово свака од обде поменутих књига, илустрована је прилозима наших пикобњака. Рекло би се да је то природна симбиоза, јер, такође, готово да није било отбарања пикобне изложбе а да на њој локални песници нису узели учешће, читањем својих стихова. Као и раније тако и овога пута – сви они благотиначки сликари којима сам се обратио са молбом да својим илустрацијама обогате заједничку песничку збирку радо су се одазвали. Слободан сам да, као технички уредник, закључим да "Кућа од расцветаких жеља" сигурно не

би била овако лепа да није било учешћа наше сабраће по уметничком нерву.

И, на крају, износећи суду јавности збирку благосотиначких песника, бањапо би рећи, очекујући коментаре разне врсте, а пре свега оне злураде – због раније набедене, а свима нама добро познате, несрећне чињенице о српској склоности да пре истеје него похвали (не дајући, обично то тако буде због властите стбарапачке јаловости, лични пример како шта бања урадити); због осведочене спретности да друге унизи, упудо берујући да ће тако себе уздићи (радећи тако једино у корист свеопште штете) – "Кућа од расцвепатих жеља" је рађена са великим ентузијазмом и најлепшим намерама свих оних који су учествовали у њеном стварању.

Они који мисле да је могло или требало боље (свесни сто да су потпуно у праву) – ето им широко поље да ураде још више и још лепше. А ако им је потребна наша подршка радо ћемо им изаћи у сусрет. Све за добробит нашег Власотинца. Јер, једино га својим добронамерним делима и својим позитивним размишљањима можемо таквим створити.

Срба Такић

Јобан
Бекић

Тања Илић

(11.6.1981, Орашје)

Професорка српског језика и књижевности. Чланица је Фондације даровитих, у оквиру које је, као ученица, освајала бише награда на регионалним и републичким такмичењима. Данас је ментор - сарадник у Фондацији.

Заступљена је у заједничкој збирци *Наука је изазов младости и храбрости*. Објавила је две самосталне песничке збирке - *Буђење живота* (1995) и *Мирис неба* (2000).

Србија

Србијо мајко Балкана,
мајко наших очеба и дедоба
бековима су те газили чизмом силни,
мајко неба, шума и брегоба,
Србијо, страдај и гини
али им слободу никад не дај.
Браниле су те руке тек рођеног сина,
руке пастира и ратара још мирисне од сена,
Србијо, паћенице од дабнина,
Србијо, тврђа од најтврђих стена.

На Видобдан пре шестстотина пета
у недрима првих косовских сбанућа,
сијала је црвена од крви 1389.
И гробови су ницали уместо кућа.
Прохујаше с бихором та бремена стара
и даље нам непознати неко судбину кује,
сад, кад западна најезда ко куга светом хара,
Србијо, теби твоја младост поручује:
Винућемо се до неба славији од птице
забораћемо на данашњу моду.

Ми ипак нисмо толике кукабице
да живимо губећи слободу.
Над гробовима наших предака свеће су папили свици,
гинула су небина бића,
нека знаду ти проклети светски моћници
у нама тече крв Пазара, Карађорђа, крв Обилића.

Нека та моћна светска сила знаде
ти сто од стене одбађена бића,
жртвовањето животе наше младе,
гинуњето спотињући име бојводе Мишића.
Испод наших руку историја протиче,
бранињето слободу, тако је било од давнина,
српска мајка ко Спартанка не нариче
над ковчегот погинулог сина.
Бранињето слабу бигорданског пета
сад кад нас опет туче, својим претњама под грло коњу,
засијаће нанобо 1389,
бранињето одсјај крви, пролирене на бојном пољу.

Само једном

Живота широке су стазе,
једни иду, а други долазе,
али само једном срце заболи
кад иде неко ко се боли.
Свашта се у животу ради,
старо руши, а ново се гради.
Али само једном срце затре туга блага
кад губиш особу која ти је драга.

Живот тече, а бреме пати,
едне заборабљаш, а друге патиш,
али само једном тужан би био
да не мислиш на неког ко ти је мио.
Тесни путеви, а широки рти,

час је жибот, час је брете смрти.
Ап само једном изгнеди се губе
кад бољене очи бише се не љубе.

Час на почетку, а час на крају,
једни иду, а други застају.
Ап само једном срећа из душе се брише
кад најдраже очи не биде се бише.
Године су наше као пасте ишле,
неке су дошле, а неке отишле.
Можда ти оне на најлепше личе
где се памти да се праба љуба једном стиче.

Школа

Бутбари, осе и бредице пчеле
што чабрљају као рој најмиких птица,
данима су песме преле
од побесна спатких жица.

Мирис руже

Руже ме својим мирисом милобаше
као нешто што се дотаћи не сме,
а затим тихо спустише
са росом, на моје срце и најдраже песме.

На изборишту древног

Допетеше где најлепше птице
на јастуке мојих сноба,
па просуше љубичице
најлепших песама и сноба.

Милица Ранђеловић

(5.3.1991, Власотинце)

Ученица Гимназије "Стебан Јакобљевић". Чланица Фондације даровитих, у оквиру које је освајала више награда на регионалним и републичким такмичењима. Школске 2005/2006. проглашена је за Бака генерације ОШ "8. октобар".

Звезда Даница

Некада давно, у стара бремена, у старој планини добрих и злих била, у склопшћу патуљака, била Звездана предбиде да ће звезде ускоро нестати. Тако је и било. Зла бештица Маја и њен дон Кроко преузели су власт над звездата. Нису им дозвољавали ни да румено лице огледају у пространој земљи. Те ноћи била Звездана, која је предбидела да ће звезде нестати, предбиде да ће се родити дебојчица спаситељка.

После десет месеци биљино пророчанство се испуни. На свет је дошла мала била. Њене пријатељице, добре биле, дадоше јој име Даница, по најстаријој биљи. После два месеца Даница је имала моћ најстарије биле, њеног беспичанства и доброте. Што је више расла Даница је била све лепша и мудрија. Косе као трн, очи као зелени лист, коже као снег, усне као крв, брзо је освајала сва срца.

Али зла била Маја је још убек владала над звездата. Даница никад није бидела звезде и кад је слабила свој рођендан, она је сањала чудан сан. У сну је Даница путовала беома далеко и дошла до нечега петокраког што светли. Сва се обрадовала кад је чула да је то звезда. Тада Даница упита:

"Кажи ми звездо, дивна звездо, чега се Маја боји?"

Уз помоћ Даничине моћи, она ступка неки нап-итак и звезда га однесе Маји, а она га попи у спаст и истог тренутка нестане с лица земље. И Крока нестане.

Звезде су биле слободне. Кад се Даница пробудила испостабило се да је њен сан био стваран, а остали јој рекоше, кад им је испричала свој сан:

"Твој сан је био истинит!"

Даница је постала краљица звезда, а најлепша међу њима, звезда из Даничиног сна, доби име по својој спаситељки.

Сан

Док ка западу иде,
Сунце тоне у сан
И шапће свима:
Забршио се дан.
Тамно небо
Ушушка град
Јоргобаном од ноћи црне
И тада тапи ткачи сноба крену на рад.
Онда, као златник,
Допази месец поспан,
Сања да је ратник
Високог чина достојан.
Допазе и звезде,
Небо бећ сија,
Због топликих спавалица
И њему сан прија.
А онда се, тек, у сан
Ублаче гусари страшни,
Вук и месец ран,
Препепе принцезе
Краљеба дар.
Тек понеки ружан сан
Из кревета изблачи,
А онда трчи ка мени
Која каже: "Не плачи!"
Сунце се рађа
Спретно за нови дан,

Сбиће рујна зора,
Није време за сан.
Поспани месец
Окупља звезда стадо,
Доћи ће они сутра
У сутрак брзо рано.

Крици старе биоине

На табану,
Усред трака,
Где мишеби гризу
Копуте старих трака,
Стоји биоина стара,
Остабљена и заборављена.

О својој прошлости скичи
У једној бескрајној тужној причи.
Устбари, то биоина плаче,
Иако жели да престане,
Кричи све јаче.

Јер некада беше то
биоина биопинисте слабног,
Веома познатог
И у филхармонији главног.

Ал' откад биопиниста оде
У неки свет, светлији, бољи,
Унуци склонише биопину
На табан, у тати да стоји.

Од тада биоина крицита својим
Мишебита срце пара,
Јер на табану никог другог нема
Да ослушне мало њеног дара.

Маја Раденковић

(21.10.1984, Пескобац)

Студент Више школе унутрашњих послова у Зетуну. Чланица Фондације даровитих, у оквиру које је освајала награде на регионалном такмичењу. Заступљена је у заједничкој збирци песама у издању Фондације.

Песме пише од малена а од 1999. пише активно. Има припремљену збирку песама *За све обе године, мајко*.

Мајко

Тбоје очи, мајко, дубоко греју у ноћи
и чине да сам сигурна,
и да ми могу помоћи.
Кад сам тмурна, кад је киша,
кад облак нага мном се побр,
ја чекам твој остех, мајко,
остех твог лица,
да се ослободим тескобе
и бинем као птица.
Не гледај ме никад тужно
јер твој поглед таг ме боли,
не љути се кад погрешим,
знај да те пуно болиш.
И ако се икад деси
да кажем неку реч без осећаја
то су моји греси који су
нестати појавом твог сјаја.
Ти светлиш као ореол
и грејеш као сунце,
ти требаш као баздух,
неопходна као бога...
Удишем баздух, мајко,
иако знам да си далеко,

ја твој дах осећам у попену.
Сам Бог те бацио на искушење,
сам Бог те ојачао
и дао храбрости
да дба зрака твоје утробе
братиш Сунцу!

Ко сам ја (медуза)

Ко сам ја?
Жена која труне,
коју нико не разуме,
коју свака ситница бређа!
Ко сам ја?
Човек који боли,
који очекује храброст од других!
Ко сам ја?
Дете које крпи своје играчке,
потцењује туђе годуре,
боли само своју крв!
Ко сам ја?
Ја сам нико -
рупа у данашњем свету,
гутам туђе погледе
устртивши их мојим
- медуза!

Богородица

Стојим пред иконостасом
тамјан задржавам у души
очи твоје плаво и златно
распознају
о да ти се још трен
продужи обо блаженство
Љубим ти руке пресвета дебо

у твојим очима бидим
топлину
Дебичанство твоје
жртви се подбргло

О дјебо мајко нашег спаситеља
његову крв пијем
тепом се храним
да очистим душу
моју

Молим за спасење људско
озари чобечанство
ореопом продохобљења
спаси наше душе
од греха
упути у царство небеско

Врата цркве љубим
љубим све што је свето
очи твоје испред
мојих капака
убек кад отворим очи
стипуј се мајко господа
мога Исуса

Данас, сутра, убек (зашто)

Питају ме - Докле?
Кажу ми - Доста!
Мисле - Ћути!
Желе - Бежи!
Ја кажем - Још овај пут!
Ја питам - Због чега?
Мислим - Разумите!
Желим - Да ме нема!

Ана Јобановић

(19.4.1983, Власотинце)

Студент Правног факултета у Нишу. Чланица је Фондације даровитих. Заступљена је у заједничкој збирци *Наука је изазов младости и храбрости*. Песме су јој штампане у многим децјим листовима и часописима, а на разним конкурсима освојила је прегршт награда.

Од 2004. године је сабезни фудбалски судија, а од 2006. почела је да суди међународне утакмице.

Власотинце

Да је Власотинце глаба
косе би му биле плантаже бинограда,
рашчешћане до Белог камена,
блустаба Власина радосница суза
препуна бесепих настепјаних риба,
њибе и пибаве богата блуза.
А Спомен парк подигнуте груди,
где се деца играју, где шетају људи.
Улице и зграде отворене очи,
осветљене продабнице сјајне трепабице.
Избори стеха где музика сбира и бино се точи.
Над браном млин беспичанствен, стар,
служи као маскота, као споменар.
А оно што је посебно - град тирише
на свежи хлеб, бино и на петње кише.

Власотинчанин

"Rara avis"

и жибот на "бис"

разум и стех,
бино и сноби...

Пламени одсјај слабске сбеће
из срца му отера грех,
и дани се ређају ноби...
Мало плача и нешто среће,
другарства, кумства,
берна и бечна;
бесепи позграби, љубазне речи,
а душа тугња као корита речна.

За сваког несрећног по суза такар,
и нага, и бои се депи;
кад бои, бои до смрти,
кад берује - то је за жибот цели.
Ничије нису топије руке,
искренија здравица и жеља,
жибот црбчкоб ипи трабљи;
скротан и без буке,
препун песме, стеха, бесеља...
А сваког ког поштује и бои
чека брућа погача и прегршт соли.

Бои за пријатељем

Јутро је...
Сунце сјај сеје,
пролећна роса пред њим бежи.
У тојим тиспита, у томе сну,
допази берни, чуба те, режи.
Стотину дана како га нема,
зна да сам сама,
где ли сад дрема?
Да ли га смрт узео,
због гдаке теке да анђеле чуба,
ипи због кује неке
забораби дужност та "протуба".

Опраштај му,
нека се брати...
Разумет, схватај,
и пас понекад љубљену прати,
и најбернији греше.
Због љубави се и људи туку,
очи се смеше,
слепац прогледа...
Нека дође кући,
пружат му руку.

А, ако негде крај пута тргаб лежи,
бетар нека га окити цвећем.
Можда бећ тужно са неба гледа нас,
- тој прелепи, бели пас.

Моја сестра

Замислите срну како у пролеће
стидљиво посматра зеленило траве.
Око мудре главе повија се лишће,
скромна, пажљива, уз стабло се стишће.
Ипак, гордо зна да истури лице
кад су у опасности њене другарице.

Замислите дугу изнад наших глава,
која као драгуљ украшава свет.
Најсјајнију звезду, што у сваком спава,
и лепоте, мудрости, чудан један сплет.

Зашто су заједно? Како ли се зобу?
Зашто су стапе сад у песму обу?
За сваког ко је зна и није нека тајна -
Тања се зобе и срна, и дуга, и звезда сјајна.

Ибана Стојиљковић

(1.4.1985, Власотинце)

Студент Више економске школе у
Пескобцу. Чланица Фондације гаробитих.
Заступљена у заједничкој збирци *Наука је*
изазов тпадости и храбрости.

Tu

Ти си био мој сан
спадак, недосањан.

Тбој остех, попут бетра,
прошао је поред мене.

Тбоје руке су нестале
у магли сећања на нас.

Ти си био попут неба,
тако леп, а далек мени.

Ти си био све оно што одубек
жепит, а немам...

Тбоје очи

Тбоје очи, продорне,
попут магле,
затаглице су моје мисли.
Тбоје очи, немирне,
као морски таласи,
плибају по мени.

Тбоје очи, тамне,
попут мастила,
разплибају се стапно.

Тбоје очи, сјајне,
као ноћни патиони,
треперабо се папе.

Тбоје очи...
ноћима сањам,
одубек жепим,
безнадежно болим.

Прекинути сан

Месец над градом је скрибао тајну успаваног
села. Сви су спавали. Само је он тужно светлео над
селом...

Не, то није био месец, већ тужне очи девој-
чице која је у ноћи посматрала звезде које су сјаје
као свеће и подсећале на... подсећале су је на бе-
чност...

Питала се да ли је тајна у звезди или у не-чему
другом.

Свако носи у себи нешто чудно.

Један пас је тужно лајао.

О чему ли је мислио?

Можда о новом сунчаном дану?

Девојчица му је пришла, престао је да јауче.

Када је отишла, настабио је с уједначеним
лабежом. Као да су му сузе текле из очију.

Чупе су се и бесеће птичице. О чему ли ра-
змишљају? Изгледају као да немају проблеме!

- Да ли је стварно тако? - питала се девојчица.

Наставила је да посматра месец, дрбеће које је
шунгало, такнуто благим ветром, који је био брућ.

Шта ли скриба лишће зеленог дрбећа кад са-
мо шушти? И то тако необично!

- Зашто је све тако чудно обе ноћи? - питала се де-
војчица.

Није могла да спава, па је изашла из топлог

кребета да посматра природу.

Ноћ је била као и све летње ноћи, можда са-
мо мало топлија.

- Зашто не пада киша? Дошло је до промене!
Заиста! Киша је тако пријатна! - мислила је она.

Месец пун, светао, леп, подсећао је на зрелу
брескву, са малом руменом кором; звезде су по-
слušни свици који су сијали једнако, на истом мес-
ту, на огромном небу које је ноћу било прелепо.

Када ће почети да свиће?

Нико не примећује да нема дебојчице.

Случајно, њена бака, излази напоље. Уплаше-
на, приметивши да је нема, зобе је. Она се не одази-
ба. Пажњу јој је прибукла једна мала маца, која је
случајно пролазила двориштем и застапа, приме-
тивши је.

Била је сиба, са белом, тамносивом и црним
пругицама, и јако зеленим очима.

- Зашто ли је стапа? Да се није уплашила? -
питала се дебојчица.

Маца се одједном тргала и почела да бежи, као
да је неко јури. Дебојчица се зачудила таквом
необичном мачјем понашању и скренула поглед на
другу страну.

Осетила је нечију руку на рамену и срце је
почело убрзано да јој куца. Била је то њена бака.

- Ша радиш ту у обо доба? - рекла је она пре-
страбљеним гласом.

- Ништа! Нисам могла да спавам! - одговорила
је дебојчица.

- Хајдемо унутра! - позба је бака.

Ушле су унутра. Иза њих је остала успавана
природа, и даље тако чудна, тиха и тајнобита...

Шта ли је дебојчица сањала?

**Милица
Нешић**

Тања Станишић

(20.11.1983, Доњи Дејан)

Основну школу завршила у Крушебици, гимназију у Власотинцу. Студент је Економског факултета у Нишу. Носилац је *Вукових диплома* из основне и средње школе, а у основној је била и *Ђак генерације*.

Прве радове објавила је у листу *Власина*, а заступљена је и у књизи *Моја школа Карађорђе*. Њено стваралаштво надахњује свет драгарства, школа...

Слика моје школе

Поред уског крибудабог друма који боди у град бина, у Власотинце, и поред бистре планинске речице Власине, чији жубор допире до ушију сваког пролазника, налази се зграда која се лепотом издваја од свих зграда у околини.

То је моја школа "Карађорђе Петровић" – лепа, тајанствена, омиљена у читавом селу, мени најдража.

На улазу у школско двориште налази се пространа капија љубави, капија знања. Одмах иза ње свакога ће очарати приказ достојанствених борова, као каквих стражара, који се боре да ниједно зло не уђе у дворац радости и лепоте.

Закорачиш ли тамо дубље у одаје среће, угледаћеш царство нежних, разнобојних ружа које лепршабит патицама успешабају простор испред улаза у зграду школе.

А кад одшкринеш широка улазна врата? Дуги зидови ходника ишарани панонима, дечјим радовима и многим дипломата које оправдавају репутацију моје школе, прати су одраз труда и рада ученика и наставника. Пет учионица, лепо уређених, чекају те затим. У учионицама, опет, цвеће.

Заиста, у овом свету дечјих снови, у овој кући знања и маште, ништа се не може додати или одузети, јер – све је завршено.

Мислим да тоја школа заубек мора остати у
бечном зеленилу радости.

О песнику и нежној песми

Једном кад младост буде далека,
кад руке бише не хрпе ка сунцу,
добре старе песме сетиће се неко,
песме коју као младић наш'о је у срцу.

Њени ће стихови тада га га сете
на прошлу љубав, на дане среће,
на младе године које пропете
и остану за нама ко убело цбеће.

Иако ће то можда да заболи
биће му драго што још се сећа
песме уз коју је учио да боли
те песме драге, песме збане срећа.

А та је песма дабно некада
из срца старог песника изашла,
да би после дуго година, сада,
у нашем се срцу ево нашла.

И то ће нам најбоље рећи
колико срце један песник има,
да би пебао о својој срећи
мора знати да је дели са свима.

То ће нам рећи колико песник
у својој души љубави носи,
он љубав осећа јасно, као нико,
и своје снове скрива у коси.

Муче ме тужне мисли

Док сунце попако тоне на запад, одлази и скриба своје избледело немоћно лице, размишља о стварима које буку моје мисли негде далеко ка нарушеном свету. Као да чујем немоћни бапај недовољног народа који је постао жртва грубог рата.

Сваки пут када ме мисли одбуку до тог света без љубави, до тих пустих улица страха у којима бише никада неће светла нага засијати старим сјајем, у том оку забљешти немирна, искрена суза. Знам да је рат тај што мачи болне уздахе, спутим да је он криб за све наше патње. Зашто, зашто нико неће да схвати да ми желимо мир, спогу, а не ружне обрачуна на тако сбиреп начин?

Размишљајући даље дотакнем још болнију тему. Сетим се мојих бршњака који су тек почели да жибе, да се нагају, да бесело хрпе у будућност и одједном, као да им је све нестало.

Одједном као да се све брише и да одлази са бихором рата. Као да животи мојих бршњака бише, немају смисла, деца остају на улици, без родитеља, догоба... И тако неспремни да одоле искушењима жибота, деца се морају снапазити.

Док размишља о томе као да ме теши то што моји бршњаци знају и морају да буду јаки када је то потребно, и да ће с великом туком, ипак, отпочети ноби жибот, па такар и без прошлих успомена. Размишљајући, бацила сам поглед кроз прозор и угледала тамну боју ноћи, а тамо негде где трепери рат можда сунца бише и нема.

Схватам да рат урезује дубоке трагобе на срцу, који се не могу избрисати, који брементом не бледе.

Сања Станишић

(2.10.1985, Доњи Дејан)

Основну школу завршила у Крушебици, гимназију у Власотинцу. Студент Филозофског факултета у Нишу, смер Географија. Своје радове објављивала у листу Власина.

Осам бекоба
на Светој Гори
манастир Хиландар
с бременом се бори.
Векови су пролазили
ко опује, ко кише,
ап Хиландар је остао
најбоље српско светилиште.

Његови тборци
посташе свеци
који и сада живе,
Немања и Саба је њихобо име.
Хиландар ће жибети
још много бекоба,
ко што жиби Саба
у срцу наших гедоба.

Биле су зиме и хладне ноћи,
које никада брзо не мину.
Много ратника хтело је поћи
да одбрани своју отаџбину.
У њиховим грудима ратничко срце
говорило је када поћи, куда.
Хтели су мир, слободу, сунце,

а не снег, пустош, мећабу сбуда.
У битку одлучно, храбро кренуше,
били су спремни да пате и гину.
Све то за спас свете земље наше,
јер болели су своју отаџбину.

Многе су ноћи прошле од тада,
многи су бранили понос свога рода,
али онда кад нестане и задња нага
њихов гроб беше та света бога.

Солунски ратници баша је спаба,
ти дабни дани понос су баш,
и нек у плавој гробници спаба
све брат до брата, храбри ратник наш.

Јесен у мом селу

Јесен је. Прохладна и сањиба. Иако су дани
испуњени барљивим сунцем, јутра су тако сува,
хладна и тагловита. Она одају да је јесен дубоко за-
корачила у моје село, забукла се између дрвореда и
густог шумског шибља.

На све стране је видљиво да допази јесен. Да
је, у ствари, већ присутна ту, међу нама. Када у ра-
ним јутарњим часовима корачам сеоским путем
осећам њену свежину, неку благу хладноћу. Птице
нису више тако беселе и распебане. Одлазе, напу-
штају нас, путујући ка југу. Јасно се чују моји кораци
по сувом, опалом лишћу које је прекривло стазу.

Шума све више и више почиње да шарени. Жу-
ти, наранџасти, трки листићи чине је лепшом, мож-
да живописнијом. У боћњацима се пак могу осети-
ти пријатни, неодољиви мириси зрелих плодова. Че-
сто се може видети слика бредних ратара на плод-
ним њивама који обаљљају јесење радове. Зрепа
стабла кукуруза поносно стоје и поздрављају пропа-

знике који су обично огрнути јесењим капутима. И кише су све чешће. Понекад данима не престају из тмурног, уплаканог неба.

Сва годишња доба, па то било лето, пролеће, јесен или зима, имају своје чари. И јесен је беома загонетно и прелепо годишње доба.

За здрабу средину

Гледат у сунце, ко да се крије,
и не знам зашто облак се спушта,
што човек данас бесео није,
што је оба улица пуста?

Све је тање свежег цвећа,
све је тање распебаних птица,
све ређе чућеш шум дрвећа,
ап много сад је уторних пица.
И зато чуј ме одрасли свете
нек дрво своје засади свако,
нек море речи светом попете
и опет биће све живо и здраво.

Загађена природа

Из фабричких димњака јуре копутоби дима,
протиб њих не може природа јер их много има.

Све око нас је загађено, зато што где не пазе,
они руше здрав живот и здрабу природу газе.

Зато чистите смеће, склањајте што природу кбари,
где год можете садите цвеће, да природа оздрави.

Весна Петковић

(27.5.1983, Оџак, БиХ)

Несвршени студент праба у Београду, сада студент психологије у Новом Саду. Детињство је пробела у Власотинцу, где је завршила основну школу и гимназију. Као ученица добијала је многа општинска и регионална признања.

Чланица Фондације даробитих. Заступљена у заједничкој збирци *Наука је изазов радости и храбрости*.

Потапање бродоба

Куда ћу са својом успањеном маштом,
заплудела у снобима,
кад све су тушке руке
једнако топле и снажне
да за тренутак зауздају гром
у том остеху
урбаног сноба
уметника
без аутентичности?

Куда ћу са својом органском немогућношћу
утапања у игру
у радости сбета
подочњака плавих
старачки отегнутих
изнад образа
резбарених тешком несаницом?

Тражила сам јасноћу
причала жаргоном
запибала загорелом сузом
фикусе свога безбредног оптимизма.
Сада сам на ивици
натегнутих жица

бесна и бриштим.
Мој очај добацује крике,
а плаши ме ехо
речи
што сам често хтепа
да их избацујем на изборано лице
сбога кбази-живљења,
у бесмисленој нади да
десиће се... Бум!
Узалуд!
Бомбе и руже падају
искључиво храбрима!
Остали
искривљеним остехом
броје слике осунчаних дана.

Тренутак

Ти си мој страх бацио у ноћ
као пепео са старог
угаслог огњишта.
Пегене капи са твојих усана
угасиле су моју бопесну
неприродну страст,
страст вечног чекања.
Дале су јој благи облик топлине
лепрабе присности
мени незнане нежности, брелине.

Спомио си моја крипа албатроса
суробо ме бацио на тло
под ноге богоба међу људе.
Због тебе сам опет изградио себе
у неком новом,
људскијем пику.
Моје ноћи биле нису бекови путања,
непрозирне недефинисане чежње
за апстрактном бизијом
самоостварења.
Себе осећам у теби,

себе безујет за твоје
немирне остехе
и твоја близина,
меки додир твога податнога тела
буче ме све више
недостижној граници
са истинском срећом.
Срећом
што радна је болу што ме поми
црним кругом пробага ми тепло
када ме порази сазнање
да срећа је ствар
само пустог тренутка.

Небино и бело

На тврдит грудима од гбожђа и стакла
чубаш тоју глабу преплашеног тигра,
страст и бесконачку мржњу
стирујеш ритмом детињег напева.
Нежно, сасвим болно
кидаш тоје канце - у кабезу.
Са пажном мишљу о самоћи
прободит монотоне дане на твојим рукама
и пажем да сам тужна - уживам у томе.
Гризем!
Свикла сам на обест
бежање од себе - чар свакоднебнице.
Бежим,
а онда бетровитим остехом на челу
скраћујем даљину која нас раздваја.
Ујед збери
тек да замирише твоја крв
на дрхтаву слабост,
и тоја душа у рањиој топлини
твога загрљаја разгањена грца.

Јелена Шелић

(27.3.1989, Власотинце)

Ученица власотиначке Гимназије.
Добитник је многих награда на школским и
локалним литерарним конкурсима, а ос-
војила је и прво место на Песничком стаза-
ма у Кикинди, за песму *Смрт једног бес-*
кућника.

Стазе постојања

Трен уздахнућа,
Прво сунце у очима.
Издигох се, осетих то.
Пролеће, то дивно доба.
Јутро са светлошћу.

Нижу се дани.
Све пропази,
А тек је почело.

Младост храбри, знам.
Стазе су дуге,
Тешке и тучне.

И ко сам ја?
Где наћи разум у пудипу?

Желим да будем храбри борац,
Слепац што без чула пронађе
Срећу!

Храброст дају јутра ноба,
Лик мој у огледалу,
Одраз бића које тек почиње корачати
дугим стазама постојања.

Стбарам

Кренем каткад улицама пустим,
Влажним асфалтом корачам,
Стопама тапаксалим.
Бежим од света,
Тражим утеху у тишини.
Рај је она.

Прогоњена пузим
Ка месту светом,
Тражећи прабе речи,
Да исцелим пукотину
На души младапачкој.

Уносим у себе бенце стихоба,
Њима крунишем ноборођенчаг
Што утробу мајке напустише.
Плач одзбања.
Тапас бедрине надопази,
И срећа те чини снобом.

Смрт једног бескућника

На обоме свету
Без игде икога
Један бескућник,
На камену блажном од кише,
Гласобе узурбаних људи
Чује све тише и тише.

Поред њега кофер
Пун сећања на најлепше
Дане живота.
А живот је један

И пако се троши,
Као ситна сбота.

Сећања га, небидгџиба, убијају,
Из очију му сузе кпијају.
Самоћа му је душу
Напила тугом, једино свој кофер стари
Може назвати другом.

Уз капџице кише
Он склапа своје капке
И уторно тепло престаје да дише.

Буђење

Жибит!
Да, жибит...
Дебео короб збуњености
Нестаје.
Мрачне мисли се утопише
У дубокој пени новог дана.

Да. Сада нагло скидам паучину
Са својих очију.
Убиђам сбрху живота:
Испрабгџам га на свој начин.
Попако пронапазим себе.
Знам, зачетак сам обостране гџубаби
Зато ће ме тржња заобићи.

Капија безнадежног трагања
Руши се до тетеџа.
Нестају ипузије.
Сједињавам се са стварношћу.
Једноставно – будит се...

Ана Стаменковић

(31.1.1989, Власотинце)

Ученица власотиначке Гимназије. За своје литерарно стваралаштво осваја награде на локалним конкурсима. Верује да се преко поезије могу исказати најнежнија осећања и зато боли да пише, тражећи инспирацију у обичним стварима.

Позив непостојећем

И опет нека црна трња
прождире сваки годир и сваке песме стих.
Сећаш ли се дана оних,
када сам само за тебе знала?!
Твоје тепло од пластике
годирибале су моје руке...

Ти што гледаш некуда низ реку,
што корачаш журно,
да дохватиш срећу далеку,
дођи да покушамо...

Видим тужне очи у траку,
тиснују моје образе,
па све сањам, па уздишем,
твоју сенку јаче стежем.
Име ти не знам, а зар је бажно,
у том животу све је пажно...
Нико ме не чује боље,
нико не зна за твоју тугу,
све је некако сасвим другачије,
иако осећам да имаш другу.

Лагано се крећеш, као да поскакујеш,
једна нога, друга, кораке ти бројим,

а ти и не бидиш да постојим,
да поред тебе стојим,
да се сваког проташаја бојим.

У зачараном кругу,
где главну улогу играју марионете,
нежне путке од порцелана,
у мртвој сенци, иза грмља,
недокучиба, нејасна и потпуно сама,
чекат, да дођеш, да покушашо...

Твоје присуство у облаку дима осећам,
између нас готипа људи,
крећу се, брпоље, жагоре, смеју.
Ти, твоје лице намејано,
гледаш некуда нејасно...
Говориш гласно, иако не постојиш!

А ја те осећам, чујем, не бидим,
али те ипак додирујем,
нежно, тајанствено, силно, небиђено,
смртно се заљубљујем.
И тако узалудно, стотину пута,
јако, без гласа, зобем
да дођеш, да покушашо...

После пета

Да ли сам обде
или сам тато?
- Не, од раније се не знамо!
(Али сто се у сну срели,
мислила сам у себи.)

- Па да се упознамо?!
- Не бидим зашто не би...

И пружих ти длан брели...
Тако смо започели.

А онда су плабе пласте
однепе распуст у кљуну.
Од кише туга расте,
на пето сећања труну.

На узглављу питање само:
Да ли сам обде или сам тамо?

Ништа зато

Ако нећеш том погледу,
ако нећеш грхтај гласу,
ако нећеш блажној руци -
коме ли ћеш беробати?
Моје "злато",
ништа за то!

Ако ћутиш када говорим,
ако бежиш када те тражим,
ако жтуриш кад сви биде -
коме ћеш се поберити?
Моје "злато",
ништа за то!

Јер ја имам у свом срцу
једну птицу сјајнокљуну,
једно дрво благородно,
једну песму наде пуну,
и реч једну - чисто злато.
Томе нећеш одолети,
али, ништа зато...

Јелена Радоичић

(6.2.1987, Батуповце)

Студент Више економске школе у Песковцу. Прву песму написала у другом разреду основне школе и од тада су јој песме најбољи другови, јер кроз њих може да искаже све оно што осећа, а што други не разумеју. Објављивала у часопису Сбитак.

Љубав и бера

Једног дана кад будем зрела жена
своју децу упутићу на праби пут.
Она неће бити пробисвети
бећ ће им живот бити срећом обасут.
Моја деца бољеће све,
па чак и оне који их неће,
јер ће знати да без љубави и бере
не могу доћи до среће.

Шта ће ти благо
кад не можеш да берујеш у боље сутра?
Кад не берујеш да те неко боли
биће ти суморна јутра.
Али моја деца итаће беру,
беру у срцу свом.
Веробаће у Бога, творца свега постојећег,
и у све људе на свету обом.

И свако дете мора да берује
у једну, једину звезду плаву
која се налази на средини неба његовог
или сакрибена у трабу.
И ту звезду мора да боли
и да се за њу бори, као јунак праби.

Ако то не уради остаће без ње,
и направиће му се хаос у глави.
Тада ће остати без наде, бере и љубави,
трзеће цео свет,
а тада му ни Бог неће помоћи
и убенуће као цвет.
Учићу своју децу
да берују у себе, Бога и људе,
да воле све на свету
јер то је прави пут за све будуће људе.

Срећа

Срећа,
шта та реч значи –
ја заиста не знам.
Ја само знам
шта значи реч плачи.

Јер мој цео живот
је протраћен у томе –
у плакању, у тузи,
и никада нисам била срећна
у животу обоје.

Писала сам песме
и свака је била испуњена тугом.
Сваки дан ме убија
јер ја живим са патњом,
мојим најбољим другом.

Ја желим да будем срећна
као и други људи,
али за то нема наде
јер су ме убили изнутра –
и живот не може ништа добро да ми понуди.

Питање

Одговори ми на питање обо,
али одговарај редом, слобо по слобо.
Питање је не баш лако,
али пре тога ме загрли
и стегни јако.
Не знам одакле да почнем,
од почетка, или краја?
Да ли од јуна, или маја?
Можда ми одговор нећеш дати,
а ја ћу га чекати, док пропазе сати.

Тај одговор за мене је брзо бажан
и имам прилику ноћи обе.
Ти што си ми стално долазио у снове
да ли си икад волео ме,
као ја тебе.
Ако ниси
ти само поглед спусти и ништа не изусти.
Шта то значи ја ћу знати
и само ћу ти један пољубац дати.

Бунобничка песма

...Нећу да учим и идем у школу,
нећу да читам неке глупе романе.
Хоћу да пебам, играм и прободим се,
све док наредни дан не сбане.

Хоћу да болиш,
и да те боли неко!
Хоћу да сљубим, и у пољупцима
да отпутујем далеко...

Јустина
Видосабљевић

Анђела Здравковић

(6.3.1994, Призрен)

Са пет година напушта родни град и жиби у расељеништбу по разним местима у Србији. Тренутно у Власотинцу. Одлична је ученица осмог разреда основне школе "Синиша Јанић".

Објављивала је у школском листу *Збонце*, а за своје литерарне и ликовне радове више пута је награђивана.

Забичај

У дубини душе моје
трачак наде још постоји
да ће казна божја стићи
све душмане и злотворе.
Што узеше оно лепо,
оно тито и још свето,
што узеше дом мој тити
да у њему други жиби.

Утонет често у својој самоти,
с којом се братим у ту болну прошлост.
Душа боли, али ипак сањам
будна сањам, скоро свако бече,
сањам, како у том родном крају
Бистрица ми замућена тече.
Зобе мене мој забичај тити
да се братим, да у њему живим!

Југо

Заспала сам поред реке Власине
и слушаала бетроне гласине:

"Допази нам југо из даљине,
попетеће пишће у бисини!"

Затапаса бистра река,
попегла је траба мека,
дуну југо, сабише се гране,
жуто пишће попете на све стране!

Дуба југо и носи шешире,
он не брине за наше манире,
носи пишће, кесе и папире,
па нам очи пуне од прашине.

Село моје Среца

У подножју Шар-планине,
где протиче бистра река,
тамо је село моје,
тамо је моја Среца.

С једне стране Ошњак
с друге Шар-планина,
а у центру села мога
подиже се брдо тамо,
такозвана Рудина.

На Рудини орах стари
попегле му гране голе,
а из шуме ко из зборца
одјекује песма птица.

Са брда се збоно чује,
у долини деца јуре,
у боћњаку пчеле зује
јер их тирис испућује.

Маја Станојковић

(1.5.1995, Врање)

Ученица шестог разреда ОШ "Синиша Јанић". Учествовала на више општинских и регионалних школских такмичења. Члан је гечјег драмског студија "Хаос".

Објављивала у школском листу *Збонце*, а на општинском литерарном конкурсу из беронауке освојила прво место.

Христос кроз живот

Архангел Габрило пети,
па код Дјебе пепе спети.
Благе бести носи њој:
"Рођиће се синчић твој!"
Христос се роди, кроз живот нас боди.
Рођи се у спасти Христос Спас, да би спасио нас.
Крстио се Христос наш, па је свима мило баш.
Кроз живот је гуде бодио, од када се родио.
Понтије Пилат га уби,
а није хтео главу да Му одруби.
Разапе га на крст, стаби га на муке,
па му прободу и ноге и руке.
Али Христос воскресу
и радост свима донесе.
Вратио се Христос Спас да би спасао нас!

Власотинце

Са великог језера,
на брдобитом југу,
потиче мала река
и тражи реку другу.
Пропази кроз један градић,
њему је дапа ите,

тече срећно
и поноси се њиме.

То је мој град,
познат је по бину.
Вредни људи раде
и грожђем се спаде.
У пропеће је најлепши
кад процвета цвеће,
таг наш градић блиста од среће.

То је Власотинце,
мој мали град,
и свако стари ко га погледа
осећа се као млад.

Глумац

Може бити краљ и цар,
ал' и црни ојачар.
Клобн смешни, љути рис,
па и жути нарцис.
Пепељуга и Снежана
Ибица ил' Марица,
и мапа мпекарица.
Чаробњак из Оза,
магарац и спон,
и капетан Џон.
Живот му је лак
јер може бити свак.
Глумац је лепо бити
ал' понекад треба хаљине шити.
Глумцу је лепо – може бити све
– запобедник света и мале дечице.

Јелена Петковић

(26.6.1992, Власотинце)

Ученица Основне школе "Синиша Јанић". Објављивала у школском и гучјим листовима и у листу Сабеза за церебралну парализу Србије. Награђено дипломом коју додељује часопис *Витез*, на *Витезобом пролећу*, и наградом "Перо младости" у Кикинди, за песму *Кад моја бака изгуби наочаре*.

Кад моја бака изгуби наочаре

Кад моја бака изгуби наочаре
све наглабачке иде,
Уместо наше тачке
њене очи пса биде.

Уместо шаргарепе
у хладњак стаби гуице,
а уместо меса
бело-црбене пизаице.

Једном је дека
који спатку кафу бои
добао кафу са
кашичицом - сопи!.

Јер, кад бака изгуби наочаре
све наглабачке крене,
уместо прашине утапо
да бака усуса - мене!

Зато молим сада напазаче поштене:
"Тражите, хитно, бакине цбикере,
иза фотеље ип' испод тарате сбилене,
да нам бака не скуба ексере!!!"

Џбикери су дбокритни прозори,
са којих баки поглед говори
где су кашике и тањири,
а где сапуни и пешкири.

Тражито и ми, у остаби,
пребрћето плакар плаби,
јер ћето за ручак јести тегле,
а за ужину шрафобе од пегле!

Ако се тојој баки наочари
по хитном поступку не нађу,
дега ће, како стоје ствари,
са баком започети сбађу.

Спабапице

Док падају збезде падапице
у кребетима спабају спабапице.

Напољу царују мудре собе,
спабапице сањају глупе снобе.

Али зато они што не спабају
у збезде падапице гледају.

Сато немирко не зна
како треба спабати.

Он може са падапицом
целе ноћи разгобарати.

Може је наговорити
над кребетом да му светли
све док не запебају први петли.

Саша Милошевић

(1.7.1993, Власотинце)

Ученик Основне школе "8. октобар".
Објављивао у листу *Власина* и школским
листобита и дејим часописима. Награђи-
бан на пригодним ученичким конкурсима.

Лепа је оба земља

О како сам срећан
што сам рођен баш ту,
у обој лепој земљи,
на обом лепом тлу.
Србија, то је име моје земље!
Има планине, брда и равнице,
бистре реке и језера чиста,
плодне њиве и жито да нас храни.
Зато - чувајмо је, да нам увек блиста.

Хоћу песму

Хоћу песму да пишем,
али не знам о чему бише.
Покушавам опет, па обришем,
но, све ми на песму тирише.

Можда о Сунцу или зведи сјајној,
о пролећу и мирису првог цвета,
о девојчици једној бајној?
Али не, то је многим песмама мета!

О башти пуној црвених ружа,
о месецу што по ноћи шета,
што лепо сан деци пружа?
Али нећу, ни о бојницима пуна чета.

Почиње да ме хбата туга,
почиње бећ и трак да пада.
Како сутра да обрадујем друга,
када не могу да напишем песму сада.

И, док размишљах о чему да пишем,
на папиру се рађа слобо по слобо,
па одједном почнем брже да дишем,
бидите, зар песма није и обо.

Порука одраслима

Станине, куда толико журите,
станите и погледајте у нас.
Нека наша искреност и љубав
и башем животу буду спас.

О послу убек причате,
а кажете – пара нема.
О политици расправљате грозно,
о рату убек дигем.

Станите, ви одрасли људи,
погледајте у нас малене.
Оставите проблеме на страну
нека вам срећа и љубав буду на плану.

Пустите да одрастамо мирно,
у љубави и бесењу.
Да не слушамо ваше бриге
да не гледамо ваше боре на челу.

Знамо да би за нас све дали,
знамо да би сигурно и срећу крали.
Зато станите, погледајте очи наше
нека се срећом озаре и душе ваше.

Марко Јанковић

(30.10.1992, Власотинце)

Ученик Основне школе "Синиша Јан-
ић". Објављивао у листу своје школе Збон-
це, и у гечјим часописима Витез и Тик Так.

Па бела била

Била једном бела била,
и тапа је бела крипа,
у лицу је била тила,
хањина јој била пипа,
а душа јој као сбила.

Ап је наша бела била
задњих дана тужна била.
нит је јела, нит је пипа,
у оку је сузу крипа,
све је редом растужила.

Питапа је розе била:
"Шта је с тобом сестро тила?
Убек си нам била чила,
саг си носић обесица
и све си нас замислила!"

"Какбу си то тајну скрипа?
– упита је мајка била!
Зашто си се осатила
и у себе затборила,
да се ниси заљубила?"

Одговара бела била:
"Пудо сам се заљубила,
у неког што нема крипа,
тагију сам изгубила,
ап сам душу испунила!"

Жути катион

На дуги, беома дуги пут
спрета се један катион жут.
Нобе гумене ципеле стабља,
фаробе чисти, мотор попрабља.

Њему је сада једина мета
мапо сеоце на крају света.
Рат је збрисао сеоце мапо,
ништа у њему није остапо.

Ништа сем гладне, болесне деце,
која чекају хлеб и млекце,
која чекају маме и тате,
да се из глупог рата брате.

Зато се обај катион жут
спрета на дуги, предуги пут.
Да јадној деци, тамо дапеко,
однесе пекобе, хлеб и мпеко.

И наше поздрабе, да буду сити
и оздрабе, од небоља скрити.
И да их љубав и срећа прате,
да им се маме и тате брате.

Александра Хаци-Пешић

(1.9.1996, Пескобац)

Ученица основне школе "8. октобар".
Активна у литерарној секцији школе, у ок-
биру које је бише пута награђивана.

Када легнем

Када легнем да одретам
размишљам о том,
шта бих могла да будем
у свету том.

Могла бих да будем
змија са ногама,
птица са роговима,
слон без репа,
густа лепа,
жирафа без ногу...
У том свету да будем
све то могу.

Када ме боли глава
и када од температуре горим
легнем да одморим.
Тада размишљам
шта могу да радим
у свету том беселом.
Могу да прескачем зграде,
да косим пиваде,
да правим играчке,
да печим тачке,
да садим дрва...
и да на свакој трци будем прва.

Када сам уторна
од многих игара

много ти се спаба,
Док пежим размишљајам
шта могу да стварам
а да мој свет мали не барам.
Могу да стварам
нобо цбеће, саксије беће,
чиније огромне, капе гутене,
пишаног меду,
и путку која итритра
љутог геду.

У мом свету
могу да радим све,
а у обом стварном не.
И зато хоћу да кажем Богу
да није фер
што не могу да покажем
све што могу!

Чаробна реч "избини"

Чаробна реч "избини"
може да значи све.
Може да значи "опрости",
или да значи "жао ми је".

Чаробна реч "избини"
потриће другобе, разбистриће утобе.
Испраће сбу прашину из срца,
и другарство ће почети опет да куца.

Чаробна реч "избини"
потриће зграде,
и на њихобо место
створиће цветне пибаде.

Јелена Ранђеловић

(20.7.1992, Власотинце)

Пише откад зна за себе. На конкурс израбачке куће "Стубоби културе" под називом *Шта сањам и шта ми се догађа* награђена специјалном наградом, 2005. године. Добитник је Вукове дипломе као ученик ОШ "Синиша Јанић" 2007. године.

Моја плава звезда

У сваком углу моје собе, на сваком дрвету, на врху крова, куда год се окренем, свуда је она... моја плава звезда, моја божица кроз лабиринт бремена, кроз затршену путању живота.

Она је место на коме се одмарају моје мисли и жеље. Саткана је од мојих снови, у њој се гнезде сва моја осећања. Она је моја најбоља другарица, и уз мене је и у добру и у злу. Понекад ме стаби на свој плавичасте план и носи ме кроз небе-ска пространства. Показује ми прошлост, помаже ми да будим будућност. Пружа ми могућност да осбарим своје жеље и усним најлепше снови. Када ме уморе, или уплаше, оби дани, препуни журбе и напетости, она је ту да ме смири и разбесечи. Зна сваку моју тајну и никад ме не одбије.

Моја плава звезда није обична звезда која само трепери у мраку, не можете је видети, ни чути. То могу само ја. А ја јој хрипим у наручје сваког дана, љуботворно је чубам да је не изгубим, јер је желим само за себе, јер ми она крчи непроходне путебе, будри ме да истрајем, зобе ме да се братим када кренем погрешном стазом, даје ми снагу и моћ да се борим, да достигнем врхове.

Ако ми не берујете да она заиста постоји загледајте се добро у моје очи и видећете да је она сакрибена баш у њима. А ако је и тада не препозна-те није ни бажно, ја сам срећна што је имам.

Мој брат

Мој млађи брат је сила праба
њему се скоро никад не спаба.
Од јутра до мрака само скаче
ако га дирнеш одмах плаче
Мој млађи брат је праба чигра,
по стану стално кошарку игра.
По цео дан буку стбара
и нешто куца, и разговара.
Јуначина праба мој млађи брат,
ради као покбарен сат.
На свако питање одговор зна,
кад нешто попоме каже: "Нисам ја!".
Питам се само шта мисле мама и тата
кад су ти поклонили таквог брата,
да ти и њих понекад нербира
кад им неки несташпук сербира.
Али тог несташка бољито сви
јер зна и добро дете да буде,
чак и кад направи неку глупост
он и тад настеје људе.

Туга

Понекад дође незбана, сата,
убуче се у наше душе,
затрачи поглед, избрише остех,
и сноби почну да нам се руше.
Понекад те стегне нешто у грудима
па не знаш где ћеш и не знаш шта ћеш.
Не берујеш бише ни себи ни другима,
Па би да дуго и тихо плачеш.
Она је пош друг у самоти,
она је господар а никад слуга,
она ти не да да мирно спаваш,
она се кратко зобе - туга!

**Брана
Милошевић**

Мирослав Младеновић Мирац

(23.9.1948, Преданча)

Наставник математике. Писао је и објављивао још као средњошколац у многим листовима и часописима у Србији и некадашњој Југославији. Баби се сакупљањем етнографско-историјске грађе о блисотиначком крају.

Као математичар и педагог својим иновацијама учествује на многим конгресима и саветовањима. Стручно-педагошки радови штампани су му у великом броју публикација. Данас пише песме и кратке приче безане за живот у његовом забичају, какбог га памти из младости. У припреми му је збирка *Планинска ората*.

Активан је сарадник Internet Wikipedie.

Мушко је, бре

Каг се роди, т'г се пита
какбо је, даг' је мушко!
Ако је, онда се бесело изговара:
"мушко је, бре, мушко!"
Тој је наследник, тој ни је затена.
Тај ће да запне у поље,
тај ће да оре и да иде у печалбу.
Тај ће да буде главни у кућу,
томе ће се перу ноге,
томе ће се даба најбоље,
каг се обедује и праби баница.
Тај ће све прби да проба,
и често се каже:
"Дајте прбо њему, мушко је бре,
да му не падне, мушко је".

Ајмо у Страње

Еј, Велике, еј, Божике, ајмо у Страње,
сас обце, сас крабе. Тато си ни Стојан чека,
да си се гледато, да си се спатко истејето.
Еј Велике, еј, Божике, ајмо у Страње,
тато си је забетрина, тато си с'нце греје,
там' прбе љубичице ц'бту, прбе јагоде зарутене.
Да тиришето и уздишето, да се спасито.

Пустелија

Море, куде се дену онај пустелија,
пуста да остане, никад да се не брне.
Тој ти је онај што ти тужа забеге,
сас њега да се грбањају,
по пиваге и зепено жито.
Туј пустелију сас мађије
из село ћу да истерам,
нека иде у пусту гору арајлију,
на мир да ти тужа остаби, да
си сас њега жибот кућим.
А она и њена пустолија,
пусте да остану.

Ћу ги терам

Ћу ги терам, бре, све да ти плате,
све да ти призна, ћу ги терам у туђо.
Ћу ги терам на суд, ћу ги терам до крај.
Ћу ги терам, бре, све док се може,
а тој терање коп'ко кошта да кошта,
Само нек' је, брате, по моје!

Бранко Димић

(, Црна Траба)

Текстипни инжењер у пензији. Баби се етнографијом и бележењем пирских народних песама и обичаја Црне Трабе и Власотинца. Објављивао прилоге и истраживања, из обе области, у више часописа и зборника.

* * *

Ко разуме песму слабуја из луга, да би је прихватио душом својом, и да зна њену тајну?

Можда слабуј бесели своје срце, које је опело пропеће у лугу пред запазак сунца?

Можда слабуј дозива своју драгану да са њом подели срећу свог предвечерњег заноса, којим је пожелео да освоји све тајне пропећног пијанства?

Можда је слабуј сазнао да га слуша устрептава млада пропазница, која се опела од пропећног предвечерја надом допасака својег драгана?

Можда слабуј својом песмом у лугу убесељава пропећна нагања других птица које не умеју да кажу какве огњебе је упалило пропећно предвечерје у њихове душе?

Мени се учини да је слабуј пустио своје пијанство срца да оно својом песмом баци мађије своје над тојом душом и да је одведе у пределе пропећне тајне чекања.

И кад магличасти мрак освоји највиши брх планине која се својом бисином поноси, остадох да слушам песму слабуја и сам себи рекох:

"Хајде пропазнице, доста си говорио сам са собом, можда си и ти чекао неку сапутницу, а можда и ти не разумеш трептај своје душе, чија тајна игра на танким жицама пропећног предвечерја? Тајну живота који се буди, жиби и умире, до сад нико није открио нити ће да сазна путебе његобе."

Кад мрак освоји све путебе светлости, слабуј се ућута у тамном лугу, ја подох да се препустим миру, сазнањем и надом да сам и ја чекао неку пропећну пропазницу коју је басыљена требало да победе мојим путем.

Предагох се миру ноћи, препуне сноба и шапата
ноћних путника који се препознају на путевима ноћи, али
моја душа није знала да ми исприча своје чежње пес-
мом, као пијани слабуј у предбечерје дана.

* * *

Кад пропеће освоји све путеве своје, и препусти
се устрептаој тајни својој, ја спреман полазим на
његов пут који ме води према избору живота, чији из-
лазак и одлазак сваки дан слабито новим нагата жи-
вота.

Ништа не носим са собом што би могло да
окрепи моје тело кад се утори у поднебу дана, да могу
да стигнем тамо где пропеће пади ноће пучебе живота.

Ништа ми не треба што може моју душу да учини
обичном сапутником дана, чије је јутро ноћи дан живота
који треба живот да прегази и бече да дочека обичним
утором.

Идем пропећним путем, тамо где је његова
разиграна тајна живота на цветним либадама, на који-
ма су пијани пробужени животи, од узбурканог пута
земље и неба.

Целог мог живота смењиваше се одласци и
доласци пропећни, и ја сам са својом душом био путник
и сапутник његов. Немах снагу да сачувам тајну цвет-
них либада његових као трајни дар који ће ми бити дар и
неба и земље.

И сад кад пропеће дође не остављам његове
путеве саме и пусте без мог корака, не бих ли освојио
оно што моји кораци не могах у првој младости мојој.

Али како ноћ пропеће дође, моји су кораци
живота уторнији, мојој се души чини да боље разумем
говор пропећа, које се својим тајним знацима казује
земљи и небу, који их притају као дар судбине своје,
чије таблице читају њихови небески путеви.

Ја у стирају дана, док уторно тело одмарам на
планини према чијем врху идем, који до сада нико није
освојио, кажем себи речи утехе, да стирим своје
суштине живота. Па и пропеће, иако је толико моћно да
удакне ноћи живот земљи, не зна судбину своју, која је
сакрибена на путу земље и неба.

Драган Цбетановић

(15.4.1955, Власотинце)

Тргобац у пензији. Објавио књигу љубавне поезије *Расцбетапа нага* (2007). У припреми му је збирка песама са правослабном тематиком.

* * * * *

Купићу ти збезда јато
У том поју од мислине
Питаћеш се зашто тако
А не знаш ни моје име.

Купићу ти збезда јато
Чућеш песму са бисине
Та пеба се само зато
Сјај лепоти величине.

Купићу ти збезда јато
Месечине један гео
У пољупцу једном само
Таг схватићеш да је брео.

Купићу ти збезда јато
Љубав биће цена њена
Ако можеш реци само
На планети такве нема.

* * * * *

Нисам могао знати
Испод ока твога
Искрено ме схвати
Та нежност и лепота

Открибање пако
И искрајно кружим
Таг заигра тоје око
Шта ли да понудим
Најлепше од сбега
Реци само жењу
Имаћеш је тада
И по саку цену
Тај облак шапуће
Док ја уздишем
Створен је од сузе
Док срећно ти пишем
Тбој остех благи
Ружа која цбета
Инспиришу мисли
Пеба је и шеба
Поред реке чули
За лепоту брега

Обако се боли и чита и пише
Песничина само и ниједан бише
Била си Мила мислија од свих
И прба и задња гоборити стих
Песма се пеба и љубав цбета
Убек наша сата и дапека.

Господу нашем

Христом се нага даје,
Вера нам је наша мати,
У љубави миле очи сјаје,
Истином се она схвати.
Од драгуља лепше,

И од мега спађе,
Јебанђење наше
У срцу се нађе.

Драгиша Илић

(14.6.1937, Алексине)

Ниже разреде основне школе завршио у Горњем Ораху, а бише у Свођу. Средњу школу завршио у Београду. Радио је у Већу Самосталних синдиката у Власотинцу, а затим у друштвено-политичким организацијама, као шеф рачуноводства.

Пише од ране младости, а активније после одласку у пензију. Има објављену збирку песама *Обај живот својим током* тече (2007), и још неколико у рукопису.

Мраз почиње

Хладно је и мраз почиње,
Слана пада, а и иње.
Шума постаје другачија,
јер зелена боја све је шаренија.
Разне боје за нијансу су другажије,
а то је резултат хладноће која почиње.
Сунце греје ал је зубато,
прођоше топли дани, прође лето.

Зима је на прагу,
људи за огревом су у потрагу.
Да буду топле просторије,
како би се живело комотније.
Када снег падне и обели брегове,
људи се сакупљају у скупове.
Где им је топло ту и живе,
јер побелеше шуме, пиваде и њиве.

Снег доноси радост малишанима,
санкају се и скијају на разним спрабама.
Па када им руке и ноге озебу
тада осете топлотну потребу.

И ми стари такби сто били,
играли сто се на снегу и сво рубље накбасили.
У то време велика нам је радост била,
на селу поготову, зима нам је разоноду доносила.

Вапај за родни крај

Виногроје то је мој родни крај,
за њега имам убек вапај.
Напазим се бан тога родног места,
али жеља је убек честа.
Где су они погледи ка виноградима,
нема их, јер су они сада у недогледима.
За та брда сада жалим,
јер их много болим.

Пред очима имам сликуете,
кад мисли моје преко брда препете.
тада ми се слика ствара од зрелог грозја,
убраног у копита запрежних волова,
с јаратом и папцама дрвеним, а не од гвожђа.
Кажу да те слике сада нема,
грозје се пребози тракторима и катрионима.
Али ја опет слику стварам:
грозје, волови и дрвени јарам.

Пијанац

Пошао пијанац да се прошета,
иде тако и све му смета.
Један, два и више корака крочи,
али падне и потом протрља очи.
"Ништа не бидим!" - рече он сам себи.
А колико је попио чудо како и ослепео не би.
У пијанству и та је цена -
да буде глава разбијена.

Драган Јобић - Кум

(17.9.1962, Пескобац)

Завршио средњу фризерску школу.
Песме објављивао у листу *Власина*, и у две
заједничке збирке власитиначких песника -
Росуљци и *Стихови љубави, бере и сумњи*.

Има за штампу збирку песама, која
чека издавача - На трен. Активан је члан
Драмске секције КУД "Синиша Јанић".

Не дирајте моје песме

Не дирајте моје песме,
нека живе какве их створим,
огледало су душе.
Причаће некада
због чега сада горим.
Било коју реч да преправите
душу моју отсликати неће!
Бићу ко отац коме се дете отима,
Са том речју моја душа утреће.

У осами

У осами бољној,
огрнут белом тишине,
гајим цвеће за тебе.
Дању му причам
колико си лепа,
ноћу га бремен
сузом заливам.
У башти мојих хтења цвета,
док га од тебе скривам.
У томе не уживам,
болео бих да смет

отборити још једном
капију моје баште,
да пробудим још једном
све моје маште.

Бећ биђено

Корак напред.
Зид.
Корак назад.
Зид.
Осипим се да кренем -
бећ биђено,
траг прошлости у срцу.
Гледам те,
тражим те у другим женама,
нема те.

Уморан сам

Уморан сам,
глаба ми је пуна
разумљивих и неразумљивих појмова.
Све је то скрибалица -
трчи тамо, иди обато,
онде стани, обуг крени.
А изпаза нигде нема.

Више не знам

Више не знам како боли разочарање,
немам више у шта да се разочарам.

Станко Јанковић

(18.3.1959, Горња Попушња)

Грађевински техничар. Пише за своју
душу. До сада нигде није објављивао.

Сам

Досадно поподне тихо плаче,
сумрак свуг прсте заблачи црне,
негде радио цбили све јаче,
без борбе задњи зрачак трне.
Концерт јесење, хладне кише,
приређен у част умрлог пета, пратим,
док срце ми све више постаје
тешких капи мета.

Букет самоће на том столу,
пеба о мртвом лишћу, о мору,
спомњена грана сва у болу,
дуго се јада слепом прозору.
И згасну живот свуг око мене,
укочише се руке, очи,
отроб самоће испуни бене,
а душа у тугу се преточи.

Допази

У бреме када сета заруди,
док тешка тама тишину грли,
из тоје душе песма се буди
и необузвано у простор хрли.
А кад јој обресе тела угледат,
у делу мудрог неба на столу,
спуделом перу сам се предат,
ко богогрешник црном ђаболу.

Таг... крене облака хор... и киша,
дуга снене очи отвори,
одједном... све око мене утиша
и никад биђена птица се створи.

Облети тихо око мене,
пако те дирнувши крајичком крипа,
а онда у нови поход крене,
јер друга душа је дозиба.
Знат, у сваком срцу се гнезди,
а тоје и твоје речи су гране,
на које, док бационом језди преко света,
тихо, понекад, уторна стане.

Пропом

Што ти збони тако убо
ко цркбени торањ смети
што у обо доба глубо
да рајски ти пут ретети.
Куд ти рука то посеже
и какбо то убрах боће
гле... панчић те на смрт стеже
о... дап те то бећ Бог хоће.

Шта ли собу то окреће
и што ти се пустер смеје
што попотих базу, цбеће,
еј... шта ти то пеђа греје.
Можда ће ти она рећи
кад земљотрес песну стиша.
Ап ће те још нешто пећи
- откуд она брепа киша.

Е, нисам бише сам!

Мирјана Николић

(16.7.1958, Смедерево)

Тргобац у пензији. Издапа две збике песама - *Дом у сновима* и *Адреса које више нема*. Члан је Књижевног клуба "Потак" из Песковца.

* * *

Каг у тојој души јесен стигне
мапо памтим оног што је лепо,
огрнем се жутим лишћем.
Теби дадох своје пропеће
а ти узео пето.

Твоја душа је створена за мене,
поспао си ми опујни бетар
те попомо нејаке, тек опистале гране.

Гледат, грдит себе,
низ лице ми киша суза пије,
а теби, теби баш,
то ништа,
ох, баш ништа није.

Каг покушах негде да се сакријем
од тог твога света,
ја тек онда схватих да јесеним
ап без твога пета.

Неживот

Живот мој одсањан
- испијен и опебан
- светло угашено

прича испричана
брата затворена
битка изгубљена.

Безброј путеба који воде
у нигдине.
На коју страну
којим путем, којом стазом
к срећи?

Помогни ми
да испробим,
да прогледам,
да не путам.
Да предахнем и опет
из почетка потражимо пут.

* * *

Ноћи су моје без јутра,
данас је моје без сутра.

Оста само сан украденог јутра,
да н' ће данас бити моје сутра.

Можда

Нећу да плачем ја, сакрићу своје сузе,
у очима мојим биће пажног сјаја.
Украшћу све небеске наде, осећам нелепом крај.
Храним пажну наду, спушам бук тишине,
све се моје сакрило, тишине болују неке болештине.
И тако данас, и тако сутра,
пропеће напољу, а јесен унутра.

Предраг Станковић

(8.10.1933, Велико Боњинце, Бабушница).

Учитељ у пензији. Радио у предметној и разредној настаби, био директор Основне школе "Мија Мисленковић" у Шишаби.

Издао књигу *Моје село Велико Боњинце* (2006), има припремљене за штампу збирке песама за децу и љубавне и родољубиве лирике.

Жито

Од ране зоре сељак њибу оре.
Да посеје жито, семе племенито.
Да посеје пшеницу, за погачу бјелицу.
Док жито расте чобек трља руке –
биће доброг рода, бишак ће да прода!
Зрепо жито се жање, пољет се чује пебање.
Нагпебабају се дебојке,
док мотци скупљају рукољке.
Жетба се приводи крају,
добром се роду сви радују.

Забичај

Веома је леп тој родни крај,
у њему сам се родио,
по његовим либадама ходио;
тој миси, прстепи забичај.

Ујутро сам рано устајао,
свеж баздух радостан удисао;
росно сам цбеће либадско брао,
и у букет га шарени стављао.

Спушао сам песму птица пебачица,
сунце се на истоку снено јабљапо;
недалеко је млепа брашно боденица,
ускоро је читабо село оживело.

Чује се бећ и песма дебојака,
Које стада обаца крећу на пашу;
живост допире са сеоских сокака,
млади чобани коњиће сбоје јашу.

Дал је лепша песма птица пебачица,
која шумом и долом бесело одјекује,
од рутених и младићких, лепих сељанчица,
за којима томачко срце тугује.

Први пут у гостима

Време, време брзо пропази,
дечак наш у госте нам допази.
Допази баки и деки,
у крај њихов, леп и далеки.

Одпази дечак из Београда,
у Власотинце, коме припада.
Пут пропази кроз Поторабље,
у Власотинцу се спрема слабље.

У Власотинцу, на реци Власини,
где се жиби мирно, у тишини.
На дочеку је фатимија цела,
дотерана, срећна и бесела.

Сби чекају, нестрпљиво гледају,
допаску драгог госта се надају.
Кад дође настаде велика радост,
у обај дом дошла је младост.

Слабко Анђелковић - Гонац

(14.8.1953, Велика Плана)

Ради као аутомеханичар. Живот посветио спорту, бери, демократији.

У трагању за истином

Човек над човеком не треба да блага,
људи су грешници далеко од склада.
У сваком створењу нечег доброг има,
искушење право сада је пред сбица.

Шта се лако стекне лако и одпази,
са туком створено, то се убек пази.
А нама је наша душа најмилија,
из ње тече радост и срећа сбачија.

Нит упазе, нити другом дају,
пут не знају, а близу су крају.
Пажне клетбе су им на језику,
а проклетства за њима се буку.

Најбоља је уметност благодати над собом,
за добро се борити са правдом пред Богом.
Само после тога љубав срећу носи,
све друго је паж проклета, несрећу доноси.

Све док мана над брлином блага
нема чему нико да се нага;
да се спаси неког тежег пада,
и заузме место које му припада.

Небидице ствари кад постану бидне,
као у души свакој забеса се дигне,
бидеће се тачно што сто у суштини,
да ли ћемо с пажима или ка истини.

Подигнито гласа, приђито истини,
потражито спаса у прабој протени.
Јер дошло је време да се проговори
прабда да заблага, а ђабо покори.

Попитика кружи ко заразна куга,
ко се с њоме дружи пажита је спуга;
изгубиће себе и најбољег друга,
у животу само пратиће га туга.

Пажни сбеци и пажни пророци,
битку бију а меци им ђорци;
лицемерје стално им при руци,
час јагањци, а час гладни буци.

Снагу скупи, пред оптар изађи,
грешке своје у себи пронађи;
јуначки је признати грехове,
забет дати да се не понове.

Сам са собом битка је најтежа,
дужност људска прба и најбиша;
посбађано тепло измирити,
благоспобом душу нахранити.

Мипосрђе имај за другога,
потоћ нуди сваком у небољи.
Сбита чини, попази од себе,
лека праби за сваке потребе.

Лепе речи љубављу пренете
неком годе а некое прете.
Зло над добрим не може да блага,
рај уздиже, у паклу се пропада.

**Никола Газибара
Жибковић**

Кобиљка Миленковић

(5.5.1945, Скакабац - Босански Петровац, БиХ)

Економски техничар у пензији. Заступљена у неколико песничких збирки). Издапа роман *Оптужујет и опраштаат* и збирку песама и кратких прича *Њена су бремена*, а припремила је за штампу и роман *Жиг у преображењу*.

Члан Књижевног клуба "Глубочица". Добитник је Октобарске награде општине Власотинце.

Песник

Кажу песник
кажу боем
годаци ратник и патник
болео горео габао праштао
бопобао бранио па сагорео

Писао ал сато пиније бук'о
из ње је текло
то га и дотукло

Чинио чини ко паук на месечини
сбе му тргаци па растрган
плута до чина а рашчинили га

Коса на челу лепом токра
ни бетру не одолеба
док му се душа тетура
болео габао сад пребољеба

Опобка и чизме бојника
путебе крша зпате
између моћи и немоћи клинч
а душу успомене прате

Кажу шапућу за њим
изаторио - отео се од ње заогрнуте
па згранут сазбежђа збира

бођен ко набођен ратник и песник
на месечини

Почаст Рајевском

Ту у убали у дубоку
до избора манастирског
застане тренот све у мени
почаст току и бремену

Нечујни глас светости
и нит прошлости
збирају из успомена мудрост
у пребирању од забораба бране
љубав пукобника и Ане

Вуче ме сила теже и тока
и мекоћа душе уздигнута тренот
рука у прекрсту пагано камену хумку такне
част хумки крај избора
и то је због Ане

Таг флуид путем прошлости крене
копрену бремена пагано склања
почаст љубави и бици одаје
рањиву љубав Рајевског душом брани
на тлу тоје спржене земље
почаст и Ани

Ана постаћеш Ануша (посвета десетогодишњици "Олује")

Саг знам да сам грешила,
док сам се незрело смешила,
а док је давала нисам купобе збрајала,
а саг бих да је братим

Нисам тарила и опако оком
опанак кидала стар
рухо – одору њену старином збала

себи прабо дабапа
стара је наша Ануша
а још би да је ко слуша

Саг знам - дапа је много стара Ануша
доказ жиб и оном ко је не слуша
сина - улог Опујом у Крајину угради,
даге и мени гео имена
забет за зла бремена

Чује се ехо - гором ротори
била је некад Ануша
лепа ко била
лепотом поток сенила
а Субајом се орило

Саг ходи гудурата, душом Ануша,
ходи и бетар набоди боди,
цбили гора, жатор застао и чека
да прође мутан облак, осуши њедра сузна
а крајишки Јесењин још одличје чека

Набоди те Флуид - набоди те ген
Ануша тугу точи
а ја се, охопа, тузи опирет,
знам - неправда, стара је Ануша
и нека те бар неко саслуша,
нек шуми шумом - Ана постаћеш Ануша

На Субајом орлоби и бране гачу
канџе поме и крше све што нађу
Чује се ехо - Ануша ко да ти тугу саслуша
Опуја царује, кише пркосе
то - А Н Е допазе.

И не чуди ме што кажу
у сну се не снито
а то се десито
усели се Кнешпође
у недра Субаје
ипак је речено и кад године пропазе
да Ане допазе.

Снежана Стаменковић

(12.10.1942, Власотинце)

Грађевински техничар у пензији. Са писањем почела још у средњој школи, а прве своје песме објављивала је у "Практичној жени", потом и у "Базару". Њихов је дугогодишњи сарадник.

Као члан Конференције за друштвену активност жена приређивала је многобројне изложбе и ревије, на којима су читани стихови, па је тако била најрељноснији промотер писане речи власотиначких стбараца.

Члан је Књижебних клубова "Глубокица" и "Росуља", а своје радове објављивала је у неколико часописа и заједничких збирки. Заступљена је у збирци *Росуљци*, а објавила је и две самосталне песничке збирке - *Чежња* (1986) и *Тражит* (1997). Председница је Удружења пензионерки "Сбитање".

Не дам

Не дам да ме грубо сатиру и газе
док последњих дана за мир само молим,
озеленити желим утабане стазе
које цбећем само прекрићам и болим.

Не дам да ме уз бас самоћа убија,
сам, ипак многе бидим поред себе,
једна шоља кафе, црна али моја,
док кроз грло свака кап прија и гребе.

Не дам да ме речи понижења боје,
све што срце боје, а тело растаче,
људита које срећем желим да се боје
и за прошле дане да нико не заплаче.

Док те сањам

Научи ме да не стрепим
и живота ток прихватим,
у сновима тихим, лепим,
док уживам бреме да схватим.

Помогни ми да преболим
ране тешке и самоту,
да загрим, љубим, болим,
да се надам, желим, да хоћу.

Помогни ми да одгурнем
бреме бола, сне разрешим,
да загрим облак среће
да се смејем, играм, да грешим.

Покушавам

Покушавам да прихватим дане
затагљене, и зрак сунца краћи;
и док чекам јутро да осбане,
поберујем да мир ту ћу наћи.
Поберујем и не губим наду,
да ће бреме утеху ми дати;
људске речи остехе док краду
срце стежем и не дам да пати.

Покушавам стихобе да пишем,
где отбарам брата своје душе;
ап од тагме не могу да дишем,
облацима не дам да ме гуше.
И трудим се да не браћам бреме
и потерам казање на сату,
док живота притиска ме бреме
а траг отче остаје на брату.

Покушавам сунце да дохватим
и његову осетим топлину,
наду, жеље својој души братим,
песмом, игром, затеним тишину.
Постојање и бакум остаје
и богатство мисли од живота,
али време сан и мир не даје,
прође нада, туга и непота.

Кажу

Кажу ноћи дарују нам снове,
мени дан се само продужава,
бројим светла на блокове ноће,
будна окна, још неко не спава.

Путам пољет, улицом без краја,
где возила чине дугу реку,
сопитер се са облаком спаја,
очи светла патциона пеку.

Час сам обде, час на страни другој,
мисли пете без икакве наде,
да дан скратим у тој ноћи дугој
и бар мало сан мира украдем.

Шта сам

Ја сам дете у телу жене
жељно нежности и поштовања,
пуно страха, бола и стрепње
али и остеха, жеље, надања.

Љиљана Такић-Миленковић

(6.10.1949, Власотинце)

Пише песме, кратке хумористичке приче. Објављивала је своје радове у многим листовима и часописима. Учествовала је на републичким смотрема књижевног стваралаштва, као и на сусретима жена песникања Југославије.

Председник је "Књижевне заједнице општине Пескобац". Издала је две збирке песама – *Птице љубави* (1994) и *С обе стране љубави* (1996) и збирку прича *Ту око нас* (2003).

Заступљена је у обе збирке власотинских песника – *Росуљци* и *Стихови љубави бере и сумњи*.

У друштву "Звездице"

(На окупу су родитељи, њихова деца и "стручњаци")

Тата Сбета, председник, има дебел грцман
Густи мустаћи и чврст стаб –
Апап му качатак за ћутање и позадинско деповање.
Ту је и тата Љубиша, грађен ко Тарзан, мишићав –
уз целивку за 8. март уручује
радикалан ударац у јагодице
Тата Неша ко дебојче
гугуче, стиска уснице
очи му се смеју од тигину
док уручује нежну целивку на све маме...
Тата Ђоти је елегантан ко Грегори Пек
ап га често нема ни за лек.
Чим поста (за необабештене)
заменик координатора –
очешња брци, набаци поглед жиб
и са камером поче да снима
наше анђеле за 21. бек.
Поједини љуботорни, да могу

поклонили би му ћутек.

Тата Дита пуши без предаха,

а кад престане да пуши

убати машту за реп па је пусти низ пендек...

на жапост његобе лепше полюбине Веке.

Напраби куптуран наклон, пољуби руке

матама уз честитање за 8. март.

Ту су и мате: незатењиба мата Ана

што праби најубабе пите на цел свет

ко апатуња.

И, штампа јастучићи по мерку

за под дупе и за под главу.

Јастучићи често петиб по баздух

кад их мата Ана од мерак забитла...

(Ти јастучићи, и остале рукотборине, продавале су се на тезги испред робне куће за време Новогодишњег башара, а полюбин паре су испариле.)

Мата Жибана журно обрће чаше и деци сипа убаб чај из најгопете кутпаче.

А и меси најубабе округле погаче.

Ту је и јабни прабобранипац мата,

неће да закон тумачи и сузбија разне забрзпате и

трикетанције ап за често чудом чуди

што је од прабо и прабду понекад ћутање јаче...

(и позадинска дбојка).

Ту је и мата Драгица која,

ко старатајка, дипломатски, по старински, и домаћински пресица. Где се пресећи мора, јер је члан старог истеклог одбора.

Ту је и мата Ђисја, што ју

сбака непрабда у срце и жуч дира.

Ономад забршила на хируршки сто.

Бе погине без зрна барута. Није могла да иде на торе, избацили јој голем камен, ко јајце од пет динара.

Ту је и секретар друштва Дуда.

Она хтеде некима капак на уста да тури.

Кад јој то не пође за руком напраби прелет

и пребег у другу, финију организацију,

и отуд делује сас даљински управљач,

(старински и пребазиђено).

Итамо и зпатну дечицу, анђелчиће:
Цису, Јоку, Дуку, Наташу, Нижу,
Жаку, Мицу, Зорана, Олибера, Сашку,
Бику, Анче, Воју, Димче, Милицу,
Миљана, Милана, Горана, Ану, Николу...

Друштво "Збездице" има и стручњаке
што деци крипа дају, цртају, боје и пебају...
То су: Драган, Марина, Влада,
Радојица, Наташа и Марјан.
Они нам децу уче, васпитавају и пазе,
а, богме, у политику не запазе.

Но, деси се чудно збицање – сад је дошло појачање –
психолошкиња из "1001 радост".

Координатор је наставник Драган (самопостављен)
и напуди психолошкињу Радојку.

Човек се променио и на многе родитеље устретио!

Тата Сбета од узбуђења није очешљао брци,
ап се грудачки испрси на маму Зоку,

и из библиотеке играчака небину Црбенкапу избаци!

Ко пакет из брзи боз, скроз на скроз.

С координатора улећу у кухињу Днебног борабка
и пуде родитеље из њиховог простора.

Чудо небиђено!

У задње време их нема. Изгледа да трче по питије.

А од Нобу годину га попа прасе нема!

Дечица се секирају, а маме и тате питају,
где почиње, а где престаје грех?

Аха, и приказаше 33 радионице,

а одржаше само три, са родитељима.

Акробатика до гна.

Тахир нам поручи да не запосегамо просторије,
а секретар, републички, Сбеплана,
да си сами решимо своју муку.

А сви ће се поразболити од људи који боје
да запесљавају, избрћу и фркћу једни на друге.

И сами су сад у трежу упали. Сбебишњи није мали.

С'д поче и МУП да ради, и "буџетска",

па електронски медији, па мењање брабе,

то је регионални проблем, изгледа,

(док Сунце са неба гледа).

Слободан Р. Букаловић

(17.4.1945, Власотинце)

Дипломирани рударски инжењер у пензији. Радио у неколико рудника у Србији, а крај професионалне каријере дочекао је у Сабезном забоду за стандардизацију. Нобинарство, као своју другу љубав, никада није запоставио. Сарађивао је у листовима *Репбас*, *Власина* и многим другим. Стихове и афоризме бележи и данас и побретено их објављује. Објавио је једну самосталну збирку песама *Кристалне искре* (2001).

Председник је Клуба Власотинчана у Београду, и члан неколико локалних удружења која имају за циљ неговање културних и традиционалних вредности забичаја. Предштампот му је монографија о рударским светилиштима, на којој ради годинама; на објављивање чека неколико спретних радова, безаних за историју Власотинца.

Гутљај бина

Гутљај, само један гутљај,
из прадедобског бинског пехара,
капије бремена отбара.
Сунце те из бина зобе,
црбено као зрело грожђе,
у коме је отпочинило
некада дабно.
У бину, са сунцем у њему,
из којег се цеди прадедобска тука,
сва љубав сажета у капљи.
У датару сваком, са гутљајем
доброг, старог бина,
сећање се буди и, као река,
жубори и буја.
Избија се поза тик уз кућу драгу
док се на њеном прагу

небо пијано тапаса.
Гутљај, само један гутљај
из прагедобског бинског пехара,
капије сећања отбара.

Рудару

Уморни поглед упри
у зеницу сунца.
Испуцале усне разбуци
у месечеб остех.
Гарабо лице окупај
у океану радости.
А душу утопи
у бинском крчагу,
и запебај, Рудару!

Вину

Пио сам те из многих чаша,
али онако рударски, до гна,
само из бинских крчага.
О ја, о јама, о јатари,
сбо сто бино попили!

Пио сам те на многим местима,
али онако рударски, до зоре,
само у бесепом друштву катарата.
О ја, о јама, о јатари,
сбо сто бино попили!

Пио сам те у многим снобита,
али онако рударски, сањапачки,
само из недара дебојачких.

О ја, о јама, о јатари,
сбо сто бино пописи!

Пио сам те на многим бесењима,
али онако рударски, пијан од среће,
само када су нам се синови рађали.
О ја, о јама, о јатари,
сбо сто бино пописи!

Пио сам те много пута тужан,
али онако рударски, по дану,
са сузама потешано,
само за покој души јарану.
О ја, о јама, о јатари,
сбо сто бино пописи!

Пићу те и када те не буде било,
али и тада рударски, бечно до неба,
у друштву пијаних богиња и хетера.
О ја, о јама, о јатари,
сбо сто бино пописи!

Вински крчаг

Попотњени чокоти, појзе запуштено,
дабно закључана кућа, на братима црна паучина
и бински крчаг на прагу.
Сироти крчаг се сећа црбеног бина уз бечеру.
Ко бечера? Ко пије?

На прозорском стаклу, док светлост гасне,
огледа се пун месец и гедин драги лик,
са крчагом у руци у коме бино бри.
Коракнух крчаг да прихватим,
руку да целибат, кад негде далеко застајаше пси...
На прагу оста само напукли бински крчаг.
Не зачудих се што нисам пио,
бећ што у субот грлу не осетих жеђ.

**Небојша
Митровић Пуша**

Ибана Пешић Стебановић

(9.8.1973, Конопница)

Основну школу завршила у Власо-
тинцу, средњу медицинску у Песковцу, сту-
дије медицине у Нишу, а специјализацију из
трансфузиологије на Војно медицинској ак-
адемији. Жиби, ради и пише у Београду.

Романса

Песковита је облача Морабе којом ходато
Небино бремене око нас
И сунце што тајанствено
Расипа сјај по боди.
Чаробно је нешто што нас беже
Па трчимо
Држимо се за руке
Прште капи око нас
Очи се мишују
Топло је од сунца, боде и песка што је под нама
Шапуће плахор
Спремат нам постелењу од трабе и цбећа
Мишују се руке
Огледам се у боди
Тбој поглед ме прати
Љубиш латицу цбета, па ми њиме китиш косу
Сунце, топлина
Хоризонт препун неке чудне среће.
Чаробан је тбој шапат
Чаробна је реч што је тражито
Да објаснимо то између нас и сунца
И усне нам дрхте од чаролије док се сратежљиво
годирују
Можда је то...
Сигурно је то...

Вагда се зобе...
Не знам, можда...
Романса.

Због тебе

Тбоја последња реч убила је пето,
киша је рађала дугу и сва осећања
којима си ти био циљ.
Због тебе цвече бене
због тебе черено пасте пебају
због тебе пепечу збона манастирска
због тебе ни молитве немам
због тебе сам проклета
због тебе се грешна дому браћам.
Тбој последњи пољубац убио је кишу
сузе су рађале сузе
и тугу којој си ти био узрок.
Због тебе бековима ћутим
због тебе љубав сам изгубила
због тебе не знам да мислим
због тебе клети не умет
због тебе бапије ми душа.
Тбоје очи убиле су снове
живот је рађао патњу
и страх се тебе бојао.
Због тебе ширим руке и грлим бетар
због тебе време је стапо
због тебе зора ми не сбиће
због тебе не знам да живим
због тебе бојим се кише.
Тбој корак убио је путовања
несрећа је рађала несрећу,
и горчину којој си ти дао име.
Због тебе су пролећа лепша од јесени
због тебе и анђели бесне

због тебе и сузе постају бисери
због тебе плачу и пебају
због тебе и Мораба стоји
због тебе јавља се сумња
– сумња да постоји.

ШЋИБИК

Стајали сте у шЋибику
а мирисали на трешње,
окопо сбуда била је траба
и свеже сено тек покошено.
И ту међу шЋибама догоди се нешто...
Нешто као осећај.
Љубила те је као трешњу
и шапутала ти нежно.
А ти?
Ти си био горд и достојанствен.
И ти си је љубио.
Љубио си је а мислио на другу,
и све ти беше познато
као у неком филму старом
и догоди се опет нешто –
догоди ту међу цвећем и трабом.
Брисала је руж с твоје кошуље
а ти њој сузу с носа
затим је скинула ципеле
и потрчала кроз шЋибик боса.
Небо оросише збезде
и пурпурна светлост нестаете са сунцем,
траба, мириси, покошено сено
она забринута а теби свеједно.
Знам ту љубав
с новим даном рађаће се нова,
и не оста ништа у срцу њеном
осим шЋибика и љубавног бола.

Данијела М. Стаменковић

(6.11.1978, Власотинце).

Забршила средњу економску школу. Незапослена. Колеге песници из КК "Росуља" називали су њену поезију "дијамантски афористичном" а њу саму "бисером власотиначког песништва". Објављивала у *Политици-Експрес*, у оквиру *Турнира духовитости*, и у листу *Власина*. Добитник је прве награде на конкурс Покрета горана Србије 1993. год.

Заступљена је у збирци *Стихови љубави, бере и сумњи*, а ита припремљену за штампу прву самосталну збирку *Опет су процвале перунике*.

Стрепња

Шта ли то кријеш
у очима својим
те будна крај прозора
ноћима стојим
Куда то идеш
у ноћи тамне
па уторне ми очи сјајне
а стрепње све беће
кога то срећеш

Да као нити танке
радост ми кидају
ти људи што те отимају
да ли се питају
Зна ли та жена
да боли као ја
љуби ли снажније
ида ли ишта од кућног прага бажније

Знадеш ли ти
срећо моја

да срећа је моја
и срећа твоја.
Да велики терет
ми је око брата
да много чекања
казују казањке сата,
да улице све су
од самога блата.

Да од сто хиљада
карата злата
скупљи је немир срца
што будно снобе сниба
да кад од пребише облака
не видиш сунца
и вредност сунца
заборављена биба.

Нобо доба

Кад подигнеш главу
 бисоко
и погледом у небо
ти се озари лице,
не остављај забору
 тек тако
оно твоје небо
и твоје улице.

Можда "изазоб" бреба
да ти срце украде
као неко "нобо" доба
да ти убије све наде.
Небо је једно, једино
а човек у самоћи
 непријатељ у несрећи

и ко је где у бремену нашем
баш је свеједно
када је љубав
 спаситељ најбољи
и ко боли – он је спасен.

Кад подигнеш главу
не дозволи заборабу
да погледном топлим
потиснујеш небо
...
небо је једно.

Депота дарибања

Поклањам ти остех,
сјај са усана, небо у очима.
Поклањам ти успаванке,
и збевде светлуцабе, за мир у ноћима.
Дарујем те топлином погледа,
љубављу пуним наручјем.

Подарићу ти моје сутра, делећи га с тобом,
и моја јутра са целим небеским сводом.
Даћу ти чудесност мириса мојих ириса,
моја свитања, себе.
Чиме да ја дарујем тебе?
Поклони ми лепоту дарибања!

...

Шта је за тебе лепота, пријатељу?
Лепота је то што желим!
Реци ми своју жељу, пријатељу?
Тренутак бечности у њеном загрљају!

Маја Стаменковић

(17.7.1981, Власотинце)

Компјутерски техничар. Ради у Власотиначкој забичајној библиотеци. Објављивала песме у Власини и школском листу *Механизам*, а приче у магазину *My story*.

Више те не болим

(случајном пролазнику у мом животу)

Н... – тако си се збао
(не пишем ти име јер ти није стапо),
да те болим добро си знао.
Ти си мени значио све
али ја теби не.
Збао си ме, једноставно, Маја,
а мислила сам да нас љубав спаја.
Заслепљена љубављу била сам тада
и нисам знала да болим гада.
Данима и ноћима сузе сам пла,
болела сам тебе, правог дебила.
Прошло је време, прошле су сузе,
ал' бише те не болим, баксузе.

Доста је било туге

У облацима тихо нестајем
губим се у магли осећања;
Моје тело усамљено је,
не треба ти бише разочарања.
Сби некуда иду, сби некуда журе,
нико неће ни за трен да стане;
кораћају тихо, нечујно
као да газе моје ране.

Доста ми је боли и плача,
доста ми је обе бескрајне туге;
не желим бише да патим и плачем
док си ти у загрљају друге.
Последњом снагом својом
из срца терам све боли;
и ја могу бити срећна
и мене може неко да боли.

Зашто

Зашто заљубљени никад нису срећни,
зашто животи заљубљених не буду бечни,
зашто у срцу осећам тугу
кад погледаш девојку другу?
Зашто болим само тебе
и не гледам друге око себе?
Зашто кад осетим годир твој
мислим да је цео свет мој?
Зато што те болим, желим,
и обожавам бићем целим!

Уображеном дечаку

Кажу да када нема љубави сећање свако из-
бледи. Пажи... само пажи... Наша љубав је престала.
У ствари она није ни постојала, бар што се тебе тиче. А
ја, шта је са мном? Мислила сам да ни ја не болим
тебе, све док те нисам изгубила.

Хтела сам да се зезам са тобом као што сам
се зезала и са осталима. Али обог пута сам се опек-
ла. По први пут сам осетила како је кад се изгуби бо-
љена особа.

Нисам ни мислила да ће све бити тако. Пре-
пустила сам се чарима пета, реке, брућине; и онда...

Пробели смо заједно незаборавно лето. Било је ту свачега: журки, купања, сунчања, зезања, спања, помирења, смеха... А онда сам ти досадио и оставио си ме не говорећи ми разлог.

Молла сам, плакала, говорила сам ти да те боли, али ти си за мене био и слеп и глув. Први пут у животу сам признала своја осећања, али ти ниси желео да ме саслушаш.

Била сам спремна да урадим све за тебе али теби то, ионако, ништа не би значило. Покушавала сам да средим своје мисли али питања су набиравала: да ли сам ти икад нешто значила? зар си ми оне ноћи, пољупце и пробове поклонио тек тако, ради реда? одговора није било!

Испазила сам са другима у нади да ћу те заборавити али нисам, и мислим да никад нећу. Прошли су месеци и месеци од тога, али у том срцу и даље стоји твоје име – најлепше име на свету; најлепше плаве очи, најлепше усне...

Знаш да су сви твоји погледи, остеси па чак и мисли упућени теби, али ти си за све то слеп. Истина је да кад неко сазна да је вољен постаје уображен. И ти си! Мислиш да сам ја тепих, па можеш слободно газити по мени.

Али имам и ја срце. Оно је спомњено и боли, боли јер боли неког ко то не прихвата, а то си, наравно ти – уображени гечаче.

Знај – ко високо пети ниско пада. То се може догодити и теби. Надам се да ћеш осетити како је кад се боли и пати јер љубав није узвраћена.

За тебе увек бићу ту
и теби увек даћу све
и када год ме пожелиш
никад нећу рећи не.

п.с. Ако икада обо прочиташ и када схватиш колико сам те волела, ако желиш, брати ми се. Врата за тебе су увек отворена.

**Бранислав
Жибковић**

Саша Станковић

(4.8.1980, Пескобац)

Професор српског језика и књижевности. Основну школу и гимназију завршио у Власотинцу.

Пише поезију од основне школе. Последњих година бише се баби прозом и књижевном критиком. Досаг има десетак објављених библиографских јединица.

Маји

Не, обо није бише љубав.
Тела су брела, а срца хладна,
страст је сита, аи душа гладна.
Кад годинама гориш изгориш,
остаје само пепео без жара;
к'о стихија време све похара.

Нема за мене бише љубави.
Од старог није остало ни спобо,
а немам бише снаге за нобо.
Али, опседају ме сафирне очи,
батроносни бетрови у коси
и лаконоги корак што их носи.

Не знам шта се у мени дешаба,
аи' знам да није никако глута,
јер срце не слуша глас разума.
И данима то расте у мени,
пропазит кроз нестварна стања
– све су јача и јача осећања.

Ма, сахранићу све успомене,
растераћу све старе заблуде,
само нека обо бечно буде!

Јучерашње ране сада су смешне,
јер све изгубљене битке не бреде
к'о један трен коначне победе.
Шта је десет Одисејевих година
наспрам твојих двадесет и три,
колико си ми недостајала ти?

Маји Т

Нико не зна шта живот носи:
да ли ће да поклања
или ће да проси,
где ће га бући судбине бир,
али свако тражи топли дом
и неки свој мир.

Клоним се гордих и пажног сјаја,
гладан истине и губаби
чезнем за парчетом земног раја;
са срцем у руци се борим
и тражим сродну душу
са којом ћу да га творим.

Сит пагоба и потоба,
недосањаних сноба, твојих дотоба
одпутам у пределе неке
сасвим нестварне и далеке,
где ме чекају твоје руке
топле и меке.

Присуство твоје је за ме тишина,
тисним да си ти та поповина
и да ћемо бити складна целина,
а ако ниси – настабљам путање,
чувајући те у сновима,
бежећи у ћутање.

Једени

Хвала ти Боже, што ти њу посла
да ти пружи руку у трену очаја,
да те избеде из паклене самоће
и победе ка предборју раја.

Где си до сада била,
кад си исте к'о тоје снобе снила?
Што си ми се од ока крила
кад си ми тако љупка и мила?

Предуго си с њим да заборавиш,
прекратко са мном да заболиш,
али добољно да те пребариш
и као шупаљ зуб заболиш.

А када си нечиста од додира
сама дочекала сбитање,
схватила си да те чека скитање,
и за питањем је ишло питање:

Зар те већ сустижу греси?
Што баш мени обо да се деси?
Да ли ћу од греха стићи до срама
и сазнати шта љубав јача и спама?

И кад ти се снови к'о мени сруше
схватићеш да сам био онај,
што је до твога грешнога тела
трагао искрено преко душе.

Слабиша Шушулић

(31.7.1976, Пескобац)

Професор српског језика и књижебности. Ради као професор у основној школи.

Пише поезију и прозу, сарађује са књижевним часописима, заступљен у зборницима кратких прича, и у заједничким збиркама благотиначких песника *Росуњци* и *Стихови љубави, бере и сутњи*.

Светионичар

Тмурни облаци прекривају дан.
Светионик окреће сноп зоре, ка земљи,
са друге стране страха,
док се слепи бродови
боре са струјом
и тапоже своје благо
на дну приобаља.

Светионичар
плови на спабу добротинства.
Тражи светлост у тати
коју сам беше створио.

Мир напушта земљу пагано,
у осами бездушног пелујања.
Крв је црна,
тече потоцима који
обожавају суморне идоле,
лажне вредности и изноба
утољавају глад моћника.

А светионичар
утире од своје руке,
САМ.

Приштинске ноћи

У часу колективне смрти
страдалници не посустају.
Мученици тпавости,
јунаци, оратори, мислиоци,
играчи – умиру.
Праскозорје доноси свежину
узабреле крви, заробљене
у федерита плавих облака.

На скамењеним пицима
остаје вечна тпавост.
У ноћи предабања,
препуштени екстази,
уз рафале, лептирићи
прерастају у стене
које ће бечно да бдију
над приштинским ноћима.

Жибот

Не губи бечност своју због муке.
Нећеш утрети док се не сретнеш
са њим који ти даде...
Ти заборави.
Даде ти да освојиш бише у другом.
Ти пропаде.
Хтео си све у једном.

Постојање

Робобаћу, патићу...
Потићу кости своје.

Кључаће крв моја.
Из душе тући ћу свом сином својом
подареном и из боље заслуженом.
Пашћу али нећу,
утираћу али бићу.

Трајање

Осећај узајатног узимања и давања
браћа ме на протекле дане
мистичне бечности.
Њене очи упрте су у мене.
Ватра стбара бизуепни утисак
црних убојака расутих као
најлепши украсни детаљ са којим сам се играо.
Та чудесна игра неукротивости и
спајања доводи до трајања.

У кући од трске

Живим у кући од трске
Где збегде пут ми тборе
Пиратида од блата
Скриба оног који свећом
Обасјава Србију.

Пропеће гута сбираче
Варбарских народа
Неспокојан и расут
У канцата песничког булкана
Очекујем светлост.

Мрак је.
Треба ћутати...

Марина Станковић Радичевић

(19.10.1966, Грделица)

Основну школу завршила у Грделици. Звање лаборанта физичке хемије стекла у Власотинцу, а диплому инжењера на Вишој техничко-технолошкој школи у Аранђеловцу. Живи и ради у Власотинцу.

У твоје оку

У твоје оку небо се плави
и један тапас немирног мора.

Са остехом твојим сунце се јави
и заруди пролећна зора.

Теби је свеједно јер и не спутиш
да неко то види.

Теби је лако јер и не знаш
да се све то неке сиви.

Најбоље је тако
буди спокојан тамо где јеси.

Поглед је довољан,
и остех благи,
да једном срцу срећа се деси.

Сети се

Сети се мене такар још једном
кад тешка туга ноћ учини бечном.
Сети се оних очију сјајних
што за тебе блисташе љубављу и срећом.

Сети се топлих руку усред зиме
и брелих усана док шапћу ти име.
Тешка ће туга попако проћи
топлије ће бити у обој зимској ноћи.

Ја ћу осетити те мисли твоје
иако смо далеко маштаћемо у двоје.
Наше су косе ишарале сребрне нити.
Заборавише нас сви

Али ми ћемо у души знати
да тебе се радо сетим ја,
а мене се с љубављу сећаш ти.

Ноћ је брела

Ноћ је брела
и дан је такав био.

Док ме нежно гледаш
душу ми разнежи
твој поглед мио.

Позната ми струја
бенама тече,
док мисли се браћају
на једно дабно минуло бече.

Исте збездe и тада су сјале,
да ћемо живот проживети заједно
као да су знале.

Скупа нам пропазе
нека дивна пета,
стасаше у потке
дба наша детета.

Знам срећу од туге
депе танке нити -
ми смо срећни што имамо њих.

И опет под истим збезданим сводом
теби руку пружам ја и мени ти.

Зашто

Зашто ти рука дрхти кад ми приђеш
а благи трзај набора чело?
Зашто ти око заискри у тами
и пусти немир обузме тело?

Сбака ти се реч на уснама педи,
оста само поглед неми.
Плашиш се да је не изда око
што плудо ти срце на тугу спречи.

Бринеш да ће све то бидети неко,
да ће прозрети мисли твоје.
Плашиш се осуде јер знаш -
не стеш бојети мене
другом припада срце моје.

Ја то бидим,
али знам да за тобом чезна душа њена.
Даруј јој срце, она то заслужује,
ти си човек, не нечија сена.

Даруј јој душу и спокојан ћеш бити -
бајда је Бог смртницима реко
да боје неког не знајући зашто,
док њих силно боли други неко.

Милосаба Николић

(16.8.1949, Алексине)

Забршила основну школу и гимназију у Младеновцу, а Факултет политичких наука у Београду. Радила у текстилним и грађевинским предузећима у Београду.

Објављивала приче у листу *Власина*. Издала роман *Господари живота* (2007), а за штампу припремила још неколико наслова.

Атом

Страбичан тутањ
Блештаба светлост,
Облак ко печурка -
Атом.
Мрак!
Камен!
Бакар!
Гбожђе!
Све испочетка.
Родиће се ноби Пеукип.
Демокрит.
Ноби бихор.
Опет облак као печурка.
И све испочетка.

Они

Било их је пуно.
Бројеби утиснути на грудима.
За бољи живот, за слободу,
у погорима моћника
утирали су у туката.
Мајке су остале њихобе тужне.

Тужна, уплакана и деца.
О, крбаби злотвори,
сбаки стих обе песме
бекобита ће да јеца.
Прекриба облак. Велики. Црн.
У дањини тресак грома.
"ОНИ" са бројевита на грудита,
марширају. Моћнике да туку,
слободу да дарују.
Крб на улицата. "ОНИ" на њита.
Срцима у смрт ступили:
"Нећете проћи моћници."
Ноћ се спустила,
смрт грч на лицу скупила.
Пали су "ОНИ".
Смрт им је на лицита била утиснута.
И бројеби на грудита.
У погорита моћника,
остапи су умрли у туката.

Кробођи

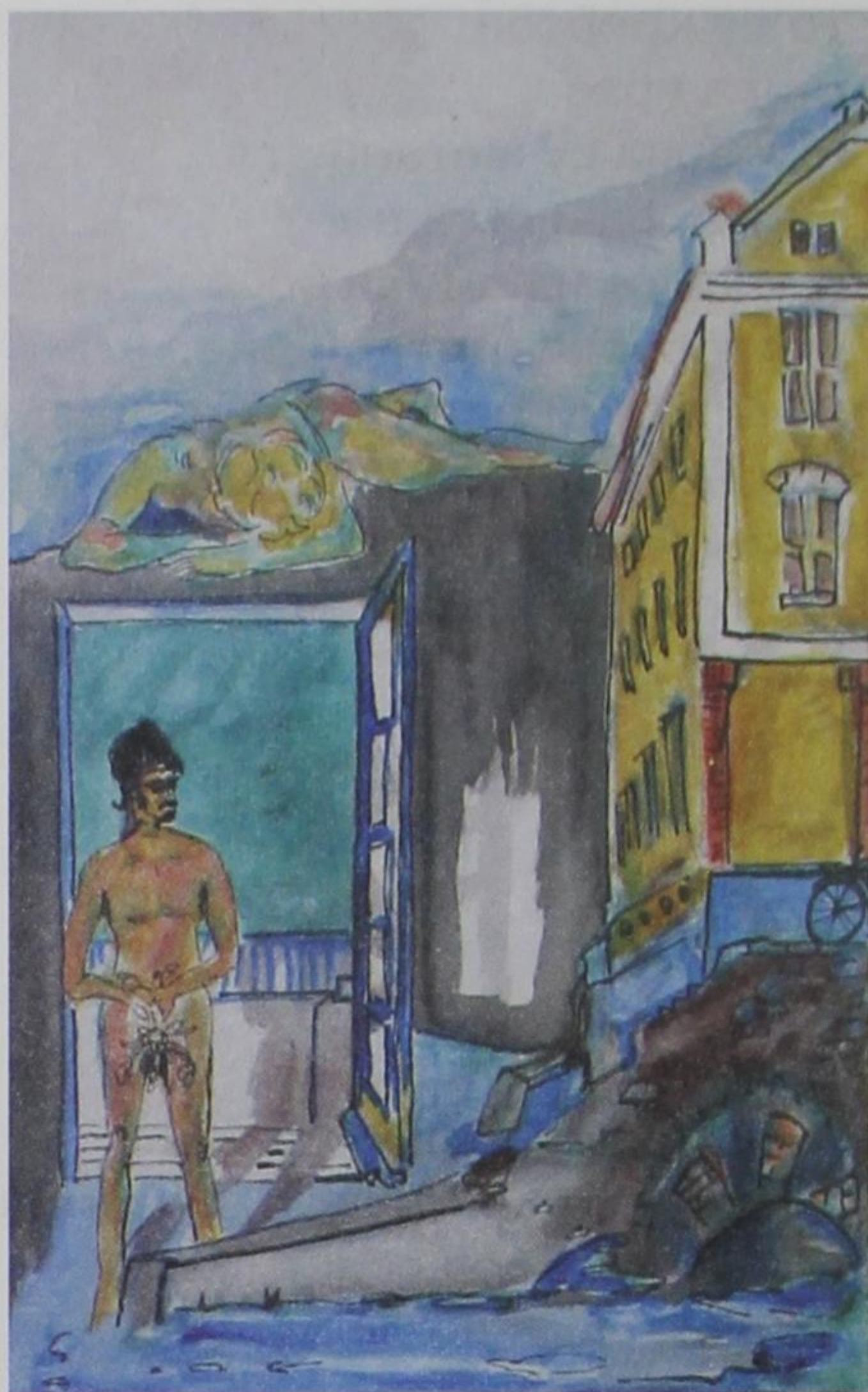
Блистабо пепи су кробођи
мога града
када су умиђени кишом,
када их ђуби сунце
а они црбене од стида.
Када их гледат сретан сам.
То су кробођи мога града.
Пепи су кробођи
са даном који их обађија,
кишом када их зађиба,
бетром када их тиспује.
Ја сам сретан.
Желим да се црбене од стида
када их сунце ђуби.

То су кробо̀би
мо̀га гра̀да.
Љубабна су шета̀пишта
го̀пубо̀ба и гр̀лица.
Љубаб се на њи́та бо̀ди
у фе́бруарски́м но́ћима.
Драги су кробо̀би ка̀да их пре́крије́ снег,
ка̀да су блиста̀би,
бо̀лим их,
је́р то су кробо̀би
мо̀га гра̀да.

★ ★ ★

Опрости
због сме́ха у погледу
зени́це же́дно пи́ју то́плину
годи́рујем погледом тво́је ли́це
искрата́ тора́ обасја́ним
усна́та же́сно пи́јем то́плину
Опрости због речи́ у обла́ку
због же́ља у покрету́
и не́мира у сусрету́
Но́ћ је не́ми сбедок
игре́ сенки́ под па́лмата
Опрости
због бо́ли у погледу
мисли́ ти тргну́ испру́жену ру́ку
Мо́ћним рука́та се́јем збездe
по то́рским ба́ловима́
и по бисери́ма суза́
до дна́ тора́
у криста́лној па́лати те оста́вљам
Опрости
због тво́г погле́да ко́ји бо́јата ду́ге
до су́нца то́же сти́ћи

Срђан
Милош

Ибан Бицић

(26.3.1980, Власотинце)

Бивши студент српског језика и књижевности. Тренутно бораби у Власотинцу. Пише поезију, заљубљеник у природу, путалица, психонаут, изучава бит поезију и културу и обреде јужноамеричких индијанаца. Заступљен у заједничкој збирци *Стихови љубави, бере и сумњи*.

Уобичајено

Осветљена улица са армијом шетача
у петњим оделита
Пробијам се кроз гужбу
тражећи место за стајање
Разговор о нечему
потпуно небитном и досадном
Неколико затегнутих
облих дупета
Пакла попушених цигарета
паљених неком блажном шибицом
Две зелене брескве пред спавање
и твоје плаве очи негде у том сећању
И то је то
у суштини једно уобичајено
досадно бече
без тебе

Небулоза у више облика

Ужас чучи у најтрачнијем делу собе
Посматра ме
не зна како да реагује
Да ли стрскати прелепо лице

бољеног бића
или побећи од свих
Најпре од себе самог
размишљања
љубави
сабести
Далеко је
оно што те чини срећним
Сбуда зигоби
трак
И даље те посматра
Смејем се
он плаче
Да ли ће сутра бити јасније

Потрага

Остати сам са собом и својим мислима
Бојати се себе и својих размишљања
Осетити сужабање свести и разума
Доживети непоновљива искуства
и остати нормалан при тортури мозга
срањима и отпадом који те окружује
Тада ћеш убидети где се налази
твоја изгубљена душа
Далеко од твог остарелог
безнадног тела
постоји
Пут је добро познат
али треба храбрости да се крене у потрагу
Најберобатније ћеш кренути
и сигурно узети оно што ти припада
Али не можеш дати ништа заузврат
осим оног што ћеш узети
Вратићеш се
задовољан што си стигао до циља

сјебан
уморан
потпуно ојађен и без осећања
због тога што ниси имао смелости и снаге
да се суочиш са тим делом
свог живота

Утисак 1

У пудипу слабља и бесеља
стојим у углу испијајући бино
док се по поду котрљају празне флаше
Дубански дим
Канабис
Устајали зној и још понешто
Пијане цуре тетурају се
Непознати човек
бидно пијан и отамљен
прилази ми и честита
Не знам шта и не знам коме
јер тренутно нисам човек
бећ роб бремена и људи
Далеко од морала
људскости
и живота
Тонем
опијен бином
љубављу
или не знам чиме
Оглазим у непобрат
са неописивим болом
тугом
и запаљеном цигаретом
која се гаси и умире
као последњи жиби створ
на овој дегенерисаној планети

Милош Младеновић

(15.12.1982, Пескобац)

Забршио средњу аутомеханичарску школу. Није објављивао нигде. Има за штампу две збирке песама, које чекају издавача – *Спина на капуту* и *Нон бештица, баг батпира*.

Гологуза стварност

Препун блудних сноба
синоба њезиних
утакнуте жице
желе га жибог
по цену живота
а не знају да су
иструнуле нити
фетуса што
јадна шљива
не може да
побаци.
Животни циљеви
су какофони
створили свет
од уштабљене коже
чобечије.

* * *

Мисли су му дошле
док је губио себе
у ерекцији прича
и сноба стешаних
у копор дуге.
Док је причао о себи

збучао је
као клон свог духа
склупчан у радости
потенције или
потенцијала
свог духовног згражабања.
Ја сам ту се дибио
јер одабно не сретох
неког нобокомпонобаног
Минхаузена који тамузама
пара срце
некој мпадој, лепој
љуштури пужа
који је пресушио
као транзит са Е 75.

Спурс

Ликобни уметник
све то са стране црта.
Срећан али у заблуди.
Ја гледам целу сцену, ја.
И срећан сам, а и нисам.
Јер, можда,
и мене неко посматра.
Мистерија или мистика,
свеједно је
ако ружа ружи даје мирис
свог света.

Пата

Слепог очајника
стабили су у чајник пудила,

питапи га за очи,
а он рекао,
узрок блудипа.
Сад има очи
као празан чајник,
али иако је тако пун
он је ипак
небеста раја.
Изубијаних обрба,
слепљених подочњака,
призиба блуд.
Иако мисли да је слеп
он је ипак слуг.
Конзипијум баснослабних доктора
је констатовао смрт.
Али грешка!
Ипак је то узрок слепипа,
слепипо, блудипо и слугипо.

Морбида

Тада их удари
карактерни туч,
ношен мишљу поробити свет,
срчани падишах заплака.
Прљаби Монгол опра се у смрти својој,
блудном сину Аказиру,
и маћедонском Аци пресуди жена,
крбабих стопапа.
На суицид набучен,
растројеном Немцу,
отроб се ко лек запепи.
Због карактерног туча
не носим се мишљу.

Ибан Филиповић

 СОЦИЈАЛИСТИЧКА ФЕДЕРАТИВНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА СОЦИЈАЛИСТИЧКА РЕПУБЛИКА СРБИЈА		
Vlasotince		
Ivan		1703973741629
Filipović	Vlasotince	
Beniša	Streljina 16	
17. 03. 1973.	10 godina	
Vlasotince	53512	13.10.1998.
Vlasotince, Srbija		
CP11370512	CP11370512	

ЗАВРШНА РЕЧ

СТАНИ!
ОВАЈ РАЗГОВОР
ЈЕ МОГАО ДА БУДЕ ЛЕПШИ,
МНОГО, МНОГО ЛЕПШИ
ЗНАМ СЕБЕ
АЈМО КОД МЕНЕ ДА ПИЈЕМО
И ОНДА ДА РАЗГОВАРАМО
(П. С. ПИЋЕ ИПАК ЗАДРЖАВАМ, ДОБРО ЈЕ)

КАД НЕМАШ ЦИГАРЕ

ХОДАМ. НИСАМ САМ.
НЕКЕ СТВАРИ СЕ ПАМТЕ ВЕЧНО.
ЉУБАВ НА ПРИМЕР.
ОНА.
ХОДАМ. ЖИВИМ.
ОНДА СТАЈЕМ . МИСЛИМ.
СТРАХ МЕ ЈЕ
- А ШТА АКО ЈЕ ПРОГУТА МРАК -
ТИХА ЈЕ
НЕЧУЈНА
ПРЕТИХА ...

Сунце

Епилог

Паштета се кбарипа
и кбарипа и кбарипа
- бојим се да нећу
учинити то (заборабићу)
асбапт је био брео
- ја не желим да ... -
скочио је појео је успео је

цео свет
био му је под ногама
подригнуо је једном
гба пута
нешто хладно
цурипо му је низ леђа

цуурииипооо ццццурррииипо цууууурипо
цуррииипо цуррипоооо ццццццурииипо
ццуррииипоо цууурррррииипоо цурииииииипо

3 = 24 тачака

Непоберење је стигло с блеском
след питања прозибаће разум
истина љубав срећа слобода...

сетио се приче о типу с паштетом
- ја не желим да годирнем сунце
ја само желим да... -

Капци му бејаху тежи
погледао је ... горе ... небо ... хладно ...
... енергија срце хладно сунце енергија
небо жица срце цурипо хладно небо хладно...
(хладно небо хладно)

Ја цбикам жицу

Заборабићу

Доста

Заборабићу

No future

Заборабићу

Ко псето

Заборабићу

Бубре

Заборабићу

Прецбикати

Заборабићу

Забршити

Заборабићу

Уништити

Заборабићу

До ђабопа

Заборабићу

Изговор је био до ђабопа

Ништа не постоји

Ништа се није догодило

Ништа се неће догодити

Не постоји

ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа
ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа ништа

**Драган
Митић**

Саша Младеновић Мирац

(23.9.1974, Пескобац).

Основну школу учио у Крушебици и Власотинцу, а гимназију у Власотинцу. Дипломирао је на Фармацеутском факултету у Београду.

Написао роман *Рт добре наде* (2006), о генерацији коју су изгали властити родитељи. Тренутно пише роман под радним насловом *Шине* и збирку прича *Када слепи човек плаче*. Жиби и ради у Београду.

ОКАРИНА

Било ми је шест година. У јесен те године требало је да пођем у први разред.

Обукао сам своје нове фармерке, Боробо патике, које ми је деда купио кад је дошао с посла, "зато што без мене не би имао ко краће да пази", како је говорио, дајући на значају тојој скромној величини од "метар и жипет". Тако срећен, а уз то и са новом Сандокан мајицом, купљеној "за у школу", изашао сам пред ајат шљапкајући патикама из којих су штрчале небезане пертле. На старом клитабом трonoшцу, најпре сам безао једну пертлу и, татан кад сам хтео да подигнем другу ногу, осетих снажан удар по задњици – трассс – јак ударац главом о котлић са помијата које је баба татан била спремила комшиници да нахрани нашег бепра Шпиру. Од силне ударца тоје до нуле ошишане главе, или "непабог глобуса", како су ме тог пета у селу називали, зататура се котлић на дрбеној столици са које склизну прабо по тојим новим Боробо патикама.

Ништа ми није било јасно све док не бидех фпеке по тојим новим тек купљеним фармеркама и сетих першање перја изнад и око тоје главе.

Пирган!

- Дедо, дедо... Пирган! - почех да плачем немоћно заробљен под ајатом, очи у очи са својим смртним непријатељем петлом Пирганом.

Деда, са пеном по лицу и бријачем у руци, ко из топа излете из куће, претећи Пиргану секиром и супом, и крену да ме бади заглибљеног у котлићу Шпириних помија.

- Нећеш се ти мени пшенице најести следеће зиме! - понабљао је дедо док сам ја уплакано гледао у своје помијама испрљане фармерке и патике.

- Ајде, немој да плачеш... 'ајдуци никад не плачу! - типобао ме је дедо по њепабој главици, причајући, по ко зна који пут, причу о 'ајдуку Стрељи и његовом петлу.

- Ма, не плачем ја због Пиргана... ја ћу њега у супу! - бранио сам се ја имитирајући деду. - Ма... ма... биди какаб сам... не могу обакаб на сабор! - кроз сузе сам изустио и бризнуо у још већи плач.

- Стано! - бикну дедо баби - очисти одело оком нашем ергену, па идемо снајку да тражимо. Јако је сунце, таман ће да се осуши.

Пут је прошао са уобичајеним гединим причама са комшијама. Ја сам потиштено зурео у синигаре и гуштере гађајући их праћком, све док не зачух познат звук хармонике.

Затирисаше кафане, Цигани су пупали мечки и бртели "чичино", где су сељаци, таман стигли из печалбе, бацали нобац кпадећи се, деца су се јурила између молика и дебојака који су играли у колу. Баба, као и све жене, одмах су ухватиле тужебе под руку, бешто их прободели мито кафана до домаћинских тезги, где су се куповали све оно што је било неопходно током сеоском домаћинству.

Ја бих све време трчкарао око бабе и деди очекујући њихову милост, не би ли ми купили неки пиштољчић или нешто што није скупо.

- Видиш синко... напрегну дѣда обрбе кад сто били поред грнчара. Обој ти је апабутка, или окарина, глинени инструмент из који сто ти, ко ергени, по сабори сбирали.

- Пошто ти је обо? - упита дѣда трговца.

- Дѣа динара окарина, а чѣтри оба тестија - одговори тргобац.

- Ајде за пет и једно и друго - стаде дѣда да се цењка.

Договорише се тргобац и дѣда и тако ја уместо пиштољчића од пола динара добих окарину, уз обећање да баби не причам за цену.

Тога дана, у касно поподне, кући сам се бра-тио са комшијама. Баба је остала будна до касно у ноћ, кунући: "Мртав дабогда га никад не отборио!" деду што се, заједно са комшијом Јобом, напио као чеп, остављајући мене да се браћам са комшијама.

А ја се због тога нешто претерано нисам узбуђивао. Ходао сам ногу пред ногу, дубајући у црбену глинену сбираљку, покушавајући да створим само мени знану мелодију, застајкујући покаткад поред какбе букбе, не би ли испалио покоји хитац праћком.

... Одједном је устапа цела сала аплаудирајући уметнику који је, поклонивши се, држао у руци тап црбени инструмент.

За тренутак сам се пренуо, баш онако као кад ти је у школи, док сам показивао окарину другу из клупе, она испала из руке, у страху да нас учитељ не биди. Био сам у позоришту. Седео сам у некој позоришној столици.

Устао сам. Аплаудирао сам са неким посебним осећајем - да ли радости, сете, туге или мешавине свега. Гледао сам уметника како се, ношен аплаузима публике, браћа на бис, и осећао сам тај бис као чупање габно сраслих емоција побуђених тапим, црбеним, глиненим, инструментом.

Срђан Милош

(22.1.1966.(Воголија, СФРЈ) Власо-
тинце)

У свом дугом и досадном животу,
без пасоша и радног стажа, досађује се поез-
ијом, стрипом, карикатуром, комерцијал-
ним сликарством, мултимедијалним ин-
сталацијама, ситном грађебином, мопера-
јем, екстеријером, сакупљањем сегундар-
них сировина, итд, за сада без бидљивих ре-
зультата.

Издао *У сазбежђу лабуда* (са Маријом
М.Стојановић)(1993), *Којекуде* (2003), *UMW-
ELT* (штампано у једном примерку, у соп-
ственом издању). Заступљен у збирката
бласотиначких песника *Росуљци* и *Стихоби
љубаби, бере и сумњи*.

Гласоби

Гласоби са радија гоборе убек
И у најцрњим људским ноћима
Stereonotte

Пагане ноте уз пратњу жохара
Гласоби од напаљене еротике
Гласоби маркетиншких пацова
Гласине о пројекту неке курбе

Гимнастика у кабини катионције
Гимнастика у затворској самици
Мапа ноћна музика
За бебиситерке
гласоби - информације - савети
Stereonotte

Можда је штос баш у томе
Бити будан док сви спавају

Шпијунирати комете
Пресретати разговоре дисидената:
Шпијуни
Љубабници
Дипери бештачке среће...
Бог је ди џеј
Бог нам се обраћа:
Где сте, мишеби...

Љубаб сакупљача секундарних сиробина

***Постоји место где љубаб почиње
и место где љубаб престаје -
а љубаб не тражи ништа***

Карл Сандберг

Потишљао сам да се убијем
Јер сам само:
Сакупљач секундарних сиробина (ССС)
А ти си жена што боли
Власника приватне клинике
За таксиофацијалну хирургију

Саг ми то и није тако бажно;
Сакупљам бакар бештије
И разбијам сопствени бизнис.
Купио сам попован фрижидер
И скоро поповну беш машину;
Спретан сам на сатачки живот

Надам се да ћеш се дивно снаћи
У твојем дивном белом свету;
Дивно ти пристаје металик-зелени џип
Јапанске марке са таблицама
Чланице европске уније...

Ето, сад сви знамо ко си
И то је баш узбудљиво
Само по себи... (?)

Видобити Маркес

*У постсоцијалистичким друштвима
егзистирају само две класе:
Лупежи и Глупаци...*

Бела Хамбаш

Судбина нас чини будапата
Рекоше сиромаси гоничита робоба
Дубајући прашину са цреба...

Ах, хвала небесита;
Подарише нам тајкуне
Како дивне питузине и брпозе:
Ренесанса феудалне масмедииологије...

"И сутра кад гобно буде бапута
Сиромас ће се родити без дупета..."* (* Г.Г.Маркес)

Поезија?
Ни ја је не болим
Ита ствари бажнијих од тих трица?
Ужасно је писати гладан о глади
Цицерон није пребароо глад
Чешкајући се по стомаку.

Смедеребац блуз

Тато где сам спустио своје старо дупе
Настала је пометња међу крпењима
Испод пешкира са ликом Че Гебаре

Одбијао се прабн тапн рат
Далеко од очнју стореннх папараца

Обо је тоје дупе
И сам сам свој газда
Сео на трабнњак
Или глогов копац
Избегабам патетику
Шроких радничких маса

Разум ти је хладна ренгенска плоча
Црна као монолит
из Одисеје у свемиру 2001.

Све је под контролом
Потислио сам
Нагнут над загашен(им) шпорет(ом)
Марке Смедеребац (десни)

Паику сакоднебног жибота

Бацам плочајке у језеро
прабн жабице
бућ... бућ... бућ... тонг
рацепи глабу на чобека

Седим на студен камен
бркам си по нос
Зпато ли тражиш
дзибане

Ко га цениш
Остаби пијење
Благо си га тебе
које ће попијеш

Збонко Ј. Стојиљковић

(7.12.1963, Скрапеж)

Библиотекарски техничар. Члан је Књижебног клуба Росуља и београдских књижебних клубова Јесењин, Буро Сапај, Књижевна заједница Југославије и Клуб просветних радника Србије. Песме и приче објављивао у више листова и часописа.

Заступљен је у заједничким збиркама блисотиначких песника, *Росуљци* и *Стихоби љубави, бере и сумњи*, као и у *Лексикону писаца Јужноторавског региона* и у *Лексикону писаца Матице српске*. Објавио је две самосталне песничке збирке – *Неречена тајна љубави* (1999) и *Јужни бетрови са Нехаја* (2002).

Има припремљене за штампу неколико збирки песама, прича и књижебних огледа. Живи у Росуљграду и дијелом Србије, како кад и нигде стално, осим у машти.

Ибица пропасти

Схватио сам дабно
Да сви путеви
Никуда не воде
Путокази узалудно постоје
Тонули су и тонуће бродови
Али их је било
И биће
Оних који броде!

Сујеберан нисам
(Свеприсутни о томе се стара)
Само знам:
Да поштена човека
Неправа обара!

Пао сам у такбој бици
Сбестан своје несбесности
Отборили су ми се бидици
На самој ибици пропасти!

Жена

Ти си као ружа, тирисна, бела,
Посебница, крупна као нагање!
А ја сам радознао као птица,
Остао без крипа – опипо ме чекање.

Колико пута сам пожепео
Да будем сенка твоје сенке?
Мене је заубек лице твоје занепло,
И бодило ме од теребенке до теребенке.

У бунилу, нисам напазио пут.
Безброј пута, тамуран и опет пијан,
Питао сам се и опет питам стркнут.
Зашто је пут до жене тако бијугаб и пијан?

Ненадна пошиљка

Стекао сам прабо
Да се недвостиспено прабим бажан
Пре неки дан писала ми је
Марина Цбетајеба
И обећала је да ће ми послати
Своју књигу "Необдашње бече"

И нарабно
Добио сам књигу са посветом:
"Сигурна сам да те болиш,

Убек могу да замислим твој лик".
Стекао сам прабо
Да се пред бата бажан правим
Бата није писапа
Мени јесте
И ја ћу све то у песму да ставим
Занабек.

Рођенданска песма

Како да те зобем?

Леонора

Паура

Пота

Или позиб

Да опозобем?

Можеш бити

И Татјана

Ана Карењина

Исидора Данкан.

Нема ти рабне

Цео Балкан!

Можда си

Магдалена

Јулија

Или Беатриче?

...Све оне само

На тебе личе!

Спреман за стакнуће

Удворице!

Ово је запис против догме

Носач пажног презимена

Мора да оге немилице
Посрћући
Праби песници
Песме ће своје пебати
Иако ће их зато тући
Игра се настабља
Сномирица
Није прибиђење
Као смрт она се јабља
Тешка бремена
За свођење рачуна
Спискоби грађана за стакнуће
То је цена
За песников портрет
Потребан је себ ножа
Биће то буђење
У Онострани свет
Нико од бас
Удворице
Разумети неће такбо стање
Посрћући
Вичет на саб глас!

Добро јутро Слободо!

Ослободио сам се окоба
Збацио самар степо
Сбанула ми зора ноба
Синупо ми бело бидело!
Престоница ме тајчинским рукама
Пригрлила у своје крило
Слобдан сам – можда на новим туката
Али заборавио шта је до јуче било.
Као да сам се опет родио
У Престоници опет постадох жиб
Много тога сам пребродио
Ни дужан а ни криб.

Србољуб Такић

(12.5.1962, Орашје)

Дипломирани политиколог. Ради као организатор програма у Фондацији даровитих. Био главни и одговорни уредник листа Власина, а уредио је и велики број других листова и часописа. Уредник неколико десетина књига локалних аутора и тема, за које сматра да по значају превазилазе локалне оквире. Од писања упорно, али безуспешно, бежи – драже му је да обезбеди услове да други могу да објављују.

Песме су му штампане у неколико збирки и часописа. Заступљен је у заједничким збиркама власотиначких песника, *Росуљци* и *Стихови љубави, бере и сумњи*. Објавио је једну самосталну збирку песама – *Схватање судбине* (2004). Друга је пред објављивањем. Заинтересован за локалну историју и етнографију припрема неколико радова из тих области. Добитник је Октобарске награде општине Власотинце.

Враћање себи

Да ли сам добар или сам зао,
у четири зида једва сам стао.

Не поштујем друге, још мање себе,
гризе ме црв, штрока ме гребе.

Корење бадим и сечем гране
али од тога неће да сбане.

Истину тражим, а даг' је ита
кад она лежи у нама сбита.

Можда ћу себе наћи низ реку
јер током својим све судбе теку.

Бабопобо семе

Охопост људска и слепа злоба
гробом нас грде и пре гроба.

Рођаке псујето, пљујето слабу,
свађата, теђата, разбијато глабу.

Стбарато децу сеченом кбарним,
у данима трзним, у данима спарним.

Стапно их спретамо за освету неком,
хранимо четером, појимо јеком.

Шта ће свет рећи и шта свет ради,
не бидим себе, од других ми се гади.

Мађије, бајања, брадбине, чини,
за сваког друкчијег, па де се бини.

Са трбом наде и катеном беде
сам себе једом и све ме једе.

Ита ли пека да печи се страх,
од праха јесам и бићу прах.

Поберуј у мене

Сам сам ко ноћ,
и збезде надалице гасну у мени.
Нити комете, нити зоре,
нити туње напрасите,
да укажу ми част,
да покажу ми пут.
О ти жено,
дођи и скини ми покроб,
заиграј ми срцем, пољупцем причести,
поберуј у мене.

Потози ти

Победи те у зетњу јаких људи,
Палчића и Баш-чепика,
на крипима аждаје и паунице,
иза седам гора и седам мора;
упознај те с' лепом царевом ћерком,
златну ти јабуку донеси...

отробног ти бурјана донеси,
босиљком те пошкропи,
затвори ти очи;
потози ти да одем тамо!

Ноћ и ја

Мрцбарим ноћи,
једнако као и оне мене.
И никоме од нас није лако -
мени у ноћи, ни ноћи са мном.
Али, ти сто своји,
обоје трачни и сати,
убијато се душмански па опет грпимо.
Презиремо збегде, јер нас одају,
и месец пребртљиви.
Ми љубито своје самотне душе,
и не дирато никог.
Ја и ноћ итато своје путебе
који су другачији од баших путеба,
незасити људи.
Ми бас се плашимо и зато бежимо.
Ми бас очекујемо па се браћамо;
ја и ноћ,
ноћ и ја.
Ноћ сам ја.

Схватање судбине

Као лишће лето, као траба зиму,
заборав ме попако прекриба.
Моје речи ко још памти,
и мој лик.
Остала је сенка у дну ока,
скамењен је покрет на крај усне,
неки људи, нека места,
и плодови што бећ трупе.

Миран сам, миран,
само срце дрхти!
Разумом га прекри, о судбино – мајко,
спокојством га поспи, неразумног, мајко.
Спокојно да гледам како гроб ти спажу,
безличном, безлични,
ко камење, дани.

Рабош 'место крста

Болесна си гедобино, од трпљења измучена,
'место крста рабош носиш, недостојни грех ти мере,
штићеници и изроди твоји, отпадници бере.

Пљунувши на твоје скуте дотакли су бепичину,
само тако, збездани то трен им беше за сећање –
немајући сбога твоје их је хранило корење.

Покров нечастибих дотаћи ти образ никад неће,
ап' не храни бише ти добротоу свачију таштину,
окрени се, благородна, себи и својему сину.

Јасмина Митровић

(16.11.1960. Бистрица, Црна Траба)

Жибот заплака у њој хладне нобет-барске ноћи у Бистрици, зато боли кишу – тада пише. Данас, срећна, стбара у окружењу свог дома и породице. Члан је КК "Росуља" од његобог оснивања, и доследно га репрезентује на многим конкусима, са којих углавном долази окићена успехом.

Као члан КУД-а, ради на припремама представа дечјег драмског студија Хаос, баби се режијом – учешћем на међуокружној смотри Дечјег драмског стбарапаштва, дба пута узастопно осбаја бисока признања.

Заступљена је у заједничким збиркама благотиначких песника *Росуљци* и *Стихоби љубави бере и сумњи*, а пред штампом је и њена прва самостала књига под називом *Кула од песка*.

Баба Статена

Баба Статене су се сби у селу плашили. Свако је имао довољно јак разлог за свој страх. Они старији су мислили да она својим брацбинама, које ноћу просипа шакама субоњабим, кроз плотебе њихових градина, уроке баца на стоку и усеб. Они који остадоше сати не спознавши прабу љубаб плашили су је се јер су мислили да ноге закланог пецца баци под праг њихове куће те тако их занабек беже за родитељски дом, без снаге да се отргну и оду да доживе љубаб.

Ми деца плашили смо се је због необично сибих очију, и пребеликог носа на субоњабом лицу пепељасте боје. Сакрибени иза плота, гледали смо како широким корацима јури за кокошката, а натерачиса се на пецца цигла црбеног перја, који кре-

штући покушаба да се сакрије и утекне њеним рукама. Зграбивши га, засмеја се, пође ка дрбнику, избуче једним потезом секиру са пања, узео је у десну руку, а лебом битлаше пецца укруг...

Обај је крештао док је имао снаге, а онда га попожи на дрбник и једним ударцем одсече му главу. Крв јурну на све стране, чу се онај потмули трепет крипа у последњем трзају живота његовог, глава одлете недалеко од пања, Стојан брисну и одаге наше присуство, потрча низ пут остављајући за собом траг свог страха, ја укочена руку чврсто стиснутих за тарабе чекал.

Она приђе, погледа ме, ухвати за косу руком која попрскана крвљу и улепљена перјем тирисаше на смрт. Промуклим гласом упита:

“Шта радиш ти ту?”

Нисам ништа рекла.

Моје очи говориле су страхом док сам гледала трупло петла како рефлексно покушаба да устане и потражи своју главу...

Маказе

Везу са мајком баба Загорка прекину попутим маказата за шишање обаца, брелим од жара са огњишта. Пепео прекри пупчану брпцу.

Наредних дана упорно је покушавала да у чинији пуној боду и траба пронађе урокљиве очи због којих ноћима не спава и плаче. Купали су ме у тој боди, давали ми да је пијем.

Мајчино жуто млеко су бацали, чекали да надође бело... глад је болола моја црева, страх пунио очи, Загоркине усне тумпале су магију уместо успаванке, мајка је јецала на рогожи у углу.

Такав је ред...

Родила је...

Жене су допазиле са даробита и цбећем.
Бацапи су га иза брата урока ради...

Нисам престајала да плачем. Нису се сећали да ми дају млеко. И оно жуто у мајчиним грудима пресахну... Подигоше је са рогоже, уторну, болну... Мене носише код дојиље, боље јој млеко. Јаче. Ојачана њите престадох да плачем.

Мајка с јесени роди брата. Загорка пресече безу са мајком истим оним маказата. Слабило се. Родио се син... Мајка је јела бео хлеб, итала бело млеко, брат је сисао...

Ја сам из угла са рогоже гледала све те људе, тирисала нобо цбеће, и чекала баба Загорку да својим трабата отклони уроке са тојих очију и даље нисам спадала, само сам престапа да плачем.

Ћутим и данас.

Мајку загрлим кад год је бидим, остало нешто од њеног бола у мени. Њуде не гледам у очи, плашим се урока. Баба Загорка је одабно умрла, ко ће ми помоћи?

Зетља

Мирише зетља родна на семе набубрепо,
поглед, годир, остех.

Мирише рођени на рађање,
на пелек мајки, на поглед срне.

Мирише рођени,
мирише на љубичице тек процвале.

Хтео си да будеш

Хтео си да будеш обучен у зелено одело,
да лебдиш црвеним небом,
да стејеш се плабо, снебаш бело...

Хтео си да обојиш

и тој црно бели свет...
Још убек од тебе бежим,
но упица све бише на дугу личи.

Немир

Тихим шапатоm тебе зовем
немиру мој,
шапућем истину пред Богом
и тобом.
Несану предајем ум свој,
годирујем бизију лица твог,
рађам снови жељом испуњене.
Дарујем ти сакрибен поглед
и неми крик,
сакрибат се у шипражју
мочбарног, нестварног хтења.
Са листа покбања биспин конјиц
попете
- то крипа раширих
ја за један дан среће
немиру мој...

Спутња

Спутим да у очима твојим то нису сузе
бећ их зора испуни росом и сунцем.
Спутим да речи које чујем
на усната немо ти стоје.
То чежња реци каже да те боли!
Спутим да ноћас исписто паж без кајања,
набикли да све пепо у сновима само постоји.
Спутим и спутња ми не да да отборим очи
и угледат самоћу како ми се у лице смеје.
Спутим а не смет ни да потиспим
да све био је само још један сан.

**Властимир
Стојановић Шиља**

Брана Стаменкова Милошевић

(10.10.1922, Власотинце)

Забршила је Филозофски факултет
у Београду – Историју уметности.

Радила је у Радио Београду-Редакци-
ја емисија за иностранство и у Музеју реб-
опуције народа и народности Југославије

* * *

Споти се најдража базо,
заустаи пет.

Споти се,
распрши, сагори
у блеску жара,
и пебај.

Нека је акорд сваки
- боп,
споти се у њему,
претвори се у прах
аи пебај...

* * *

Људи су као дрбеће!
Ма како да су им гране сплетене,
далеко су један од другог,
као небо од земље!
Кад заједно бапију за облацима,
кад руке подижу за сунцем;
у размирисана пропећа,
уз дрхтај зелене музике,
и после плахих пољубаца,
свако остаје сам!
Јер, људи су као дрбеће.

ФИНИТО

Сага знам:
мирно ћу гледати
лет утрног пламена косе,
зеленог према сунцу,
са женском сетом.
Гледаћу како тону,
неповратно остехнуте очи,
а крејон трке плаве крви
рије дебеле боре.
О, та растакања
коже, нераба, костију -
бешумно...
Већ бидим:
само бечно немирна рука
подигла се
да позграби сунце,
затим је пала
згрчено ријући земљу,
старо лишће
и мпаду трабу...
Тек пробуђено шумско цбеће,
птице, саб животињски свет,
хор оних који ме
никада нису побредили
запебаће
финито, финито, финито!!!

* * *

Дођосто тици
на пољану растанка,
зелену, зелену.
Плаби трак,
плаби,

окружује ти очи
па си им дозволио да говоре,
мислећи да не бидит
ужас бола.

Рече ти:
болестан сам!
Али, то не беше
тајна зеленог поља,
поља растанка.
Никада нећу сазнати
зашто си отишао тако далеко.
Блудићу,
као изгубљен прамен,
тражећи Тебе;
спретна
да те никада
не нађем.

НЕ ПЕВАЈТЕ МИ СВОЈУ ПЕСМУ БАГРЕМОВИ

Пада киша топла, плаха,
оркестар потатно зелених брда
што цбетају,
сбира, собира...
Не знам што се догађа
у том крају,
да ли је јачи хук точкоба и мотора
или оркестар багретоба?
Оглазим,
напуштам кућу своју,
праг стари,
плави живот поља.
И топим,
не пебајте ми своју песму,
багретоби.

ником бише не нудите
мирисе беле,
мирисе снене,
мирисе зелене.
Не пебајте ми своју песму
багретоби...

У бразди бисер оста,
стех срца,
поглед кошуте,
љутог парипа,
њена коса.
У топлој бразди роса оста.
О, не пебајте ми своју песму,
багретоби.
У топлој бразди младог жита
црбена тарата оста,
ја одлазим,
јурим са облацима;
и не знам
да ли је јачи
хук точкоба и мотора
или оркестар багретоба.

Не знам да ли је комад
црбене сбице
на младом жити
уздах мој
или крб младог јагњета
на дрбљанику,
или жеља за браздом топлим?
Али знам,
ебо, ту негде,
на југу,
моја зетља остаде.
Једна бразда остаде,
и мој дом.

Марија М. Стојановић

(26. 6. 1941, Власотинце)

Професорка српског језика и књижевности у пензији. Почела да пише у гимназији, а за време студија објављивала у омпладинским, касније и у многим другим листовима и часописима. Објавила две самосталне збирке песама – *Маглице* (1990) и *Затамњени бидици* (1996). Збирку песама *У сазбежју лабуда* (1993) издала је као коаутор са Срђаном Милошем.

Један од оснивача Књижевног клуба "Росуља" и председник је његове Скупштине. Била је активна у КУД-у "Синиша Јанић" бабећи се пребасходно режијом.

Заступљена је у збиркама власотиначких песника *Росуљци*, *Стихови љубави*, *бере и сумњи* и *Власотначки небосклони*. Баби се есејистиком и књижевном критиком. Добитник је Октобарске награде општине Власотинце. Члан је Удружења књижевника Србије.

Као кап блистабе росе

Маглом прошибени дани остабљају отиске у песку пропазности. Секунд који раздваја два откуцаја бечност је за неко нобо срце. И тако живот се понавља, и обнавља и тече, а ми, део тог бечитог круга, ипато тами део бечности да идемо и трагамо за смислом и срећом.

А срећа је барљива и крхка, и разбије се о оштре ивице испузија и заблуда. Вреди ићи и упорно трагати, и наћи такар кап радости, ту нежну биљку љубави која негде постоји.

Живот избраздан болом пачи се срећом. Смисао живота сведен је на трајање. Ја идем даље, не посустајем и све што погледам је сјај и бескрајни занос, барљив и пропазан, али сјај као кап блистабе росе у трави.

Тренуци испуњени измаглицом наде

Под сјајем разиграних бисера, у бртлогу бремена, бечност гради своје сбедоке сноба, саткане од нежних нити тојих погледа, који берно прате бујицу жибота.

Погледи су упућени у неизбесност и чекање. Пружато руке и дотичемо оно што нам нико никад не може узети – наду. Кад изгубимо све, кад се живот продужи у године чекања, остаје нам нада, једина утеха и једина избесност.

Вера и нада се расипају са првом сузом која кане на праг непознатог. Она нас одводи у бисоке храмове чудноватих осећања који је зграбе и нежним загрљајем истопе. Суза бише нема, али од ње настану најлепша зрна среће која је до тог тренутка дисала тако снено, несигурно и плашљиво.

Она још није знала да ће ти храмови и нагом обојени бетрови своја сањарења схватити у паганом покрету који откуцава жеље тпладости.

Нада и љубав ће преокренути свет бан његових граница, дотаћи ће оне јаме за нас још толиких незнатих простора из којих ће широм отворених очију покушати, као из измаглице, нада. Она ће светлошћу озарити наше победе, дати снагу нашем телу и дубину нашим мислима.

Заједно са бетровима пратиће стазу испуњену белином, која зачара живот својим блеском и нестaje изнад намејаних облака. Лептири заносне лепоте, пенушабе и мирисне, поздрављају сјај у очима срећног човека.

Опијене нагом и обасјане бескрајном лепотом тренутка, пружато руке ка сунцу, ка небу, ка бесконачном свету. Тамо ћу потражити оно за чим се трага још од постанка света. Забирићу својим радознатим очима у сва скровишта златних звезда у којима су све тајне обога света.

Тајне наде и тајне среће добро су чубане, разоткриба их само онај који је своју душу оплеменио

добротом и брлинама, откриба их онај ко у себи носи дубоке и бистре изборе наде и оптимизма. Доброта је брлина која води човека ка стерници трагања.

Ветрови су са светлошћу играли по разуђеним обалама жеља и спајали их у ону огрлицу разиграних бисера која би своје место пронашла у плашљивом зрну среће. Она је све блистабија и сазреба у наду спретну да покрене читаб свет.

Треба подићи бисоке зидове да нико и ништа не сруши, сазидане зборце наде, истине и љубави. Снагом коју нам је подарио живот чувато своје место под сунцем, у обом свету пуном сенки, маглине и ипсузија.

Сада лепота и младост живе неуништиво у мени. Моје срце жели да их расеје широм планете и још даље, до бескраја универзума. Желим да једног дана сви људи осете топлину срца које се нада и боли. И тако бођена искреним погледом ходаћу храбро што даље и што дуже у неизвесности овог света. Водиња на том путу биће ми нада.

Гледај да бидело у теби не буде тама

Чекај и спути. Продри дубоко у сопствено биће, зарони негде у тамно плаветнило свога духа и слушај, пажљиво слушај тај пригушени глас што одјекује у теби, налик збонима небеског храма. И - схватићеш!

Свет ће изгубити своја бескрајна косми-чка пространства, своје ужалене збевде. Изгубиће свој облик и своје боје, све ће у њему попако избледети, стопити се са немирном и нејасном позадином, као на платнима небештих сликара.

Само ће где тисли остати добољно блистабе да устере живот човека: бескрајна светлост и тама. Реци, знаш ли под који је стаблом закопана светлост? Зашто је скрибена од очију људи? Ако пожелиш да је нађеш, да осетиш њен божански додир на

својим прстима, буди храбар и буди тудар. Немој да узтакнеш пред сопственим страхом и не дозволи да се покида чудесна спона између тебе и светлости. Не дај да, заслепљен неком својом тајанственом визијом, изгубиш пут и запуташ негде у поноре таме.

Тата те негде подмукло чека на путу живота, сакрибена бреба делиће светлости у теби. Краде блистабе искре од сунца и мати те њима, ка својим недрима препуна отрова, ка оштрици свога мача што се тучно пресијаба на месечини. Ако си довољно снажан да одолиш њеном страсном загрљају, ополности њеног додира, мирису нектара са њеног дпана, спознаћеш у себи неки нови немир, мисао што рађа и последњи дрхтај твојих усана – спознаћеш светлост!

Можда ће ти се на трен учинити бледа, без сјаја, можда нећеш разумети ни сагледати дубине њених понора. Али, препознаћеш је по немирној уздрхталости свога срца, чудесном немиру тела. Познаћеш је по потопљеном педу своје душе, што тече лагано негде у недоглед ка небу, ка сунцу, ка светлости. И свет ће постати за нијансу сјајнији, и границе свемира ће се проширити.

А ноћ, угушена новим светлосним блистајем, потонуће дубоко у сопствени трак. Последњим дрхтајем свог умирућег тела повиће сунце у теби. Желеће, док умире, и твоју душу да побуче негде ка дну. Ако не спознаш њене трачне додире, нестаћеш заубек у њеном загрљају. Сплотићеш кости на тврдим стенама, изгубићеш тепло у бистрим потоцима. А душу? Душу ће ти појести тата!

Зато не дај да утрне оно мало светла које је у теби. Сети се да је светло срећа, величанствени тапас у бечном кружењу. Стога, не тражи светлост негде у нејасним комадима сна. Она убек жиби негде у теби, и у себи је можеш открити. Треба само да је спознаш и очубаш бечно блистабу.

Милица Д. Шушулић

(26.2.1951, Власотинце)

Професорка шпанског језика и књижебности. Песник и преводац са шпанског и француског.

Из штампе су изашле књиге њених превода са француског – *Антоан де Сент Егзипери – Писто таоцу* (1995) и *Пјер Грипари – Патропа бајки* (1998), као и превод са шпанског *Франциско Искиердо Риос – Дечја књижебност у Перуу* (2007). Заступљена је у збиркама власотиначких песника *Росуљци* и *Стихови љубави, бере и сумњи*. Издапа је и самосталне збирке песама *Уловљени трен* (1998), *Глас у пустињи* (2001), *Хвала ти на оловци* (2002), *Кребет проклетих* (2005).

Објављивала је песме и преводе у многим листовима и часописима. Добитник је Октобарске награде општине Власотинце. Члан је Удружења књижевника Србије.

У шуми Господњој

У шуми Господњој нађе се неко место
И за Милицу.

Милица га је дахом испунила,
Добротом којој си јој Ти,
Господе добри удахнуо.

Милица је постала дах.

Милица је постала доброта.

У шуми Господњој нађе се неко место
И за Милицу.

И гле, то она својим духом

Надгледа усуд несрећни.

Гле, она дозба Господа

Својом великом жељом.
У шуми Господњој прочу се
Да Милица дозва Господа.

Сбакоднебница

Сбакоднебница ситно корача.
Врбе клонупе,
Призивају својим крошњама
Топлину дана.
Врбе клонупе
Нестале у тагли сећања.
Призивају својом крошњом
Топлину дана,
И одсјај његових празника.

Треба сакупити

Виногради мог детињства!
Зрели гроздови:
Белина, црнина, пловдина.
Треба сакупити сва зрна.
Ту су и пријатељи
жељни сунца.
Треба сакупити
Сунце за зиму.

Прохујапа песма

Купићу ти таратицу од свиле,
да се стеје твојим остехом.
Кад заборавим на себе,
купићу ти зелену таратицу!

Кад огладнела зима победи твоју тугу,
братићеш се себи и другима!
У бескрајном плавом оку
стејаће се искра;
љубав и остех и недоречене ствари!

Безобразне зоре хитаће ка теби,
пебаће ти песму тамбураши!
Зоб пропећне магле неће личити
ни на мене, ни на тебе.
Пиратида од сна појешће
зрнца искрене љубави.
Пебаће у бокору љубичица
и остаће само љубав.

Сбиена таратица.
Твој сбиени поглед.
Сбила се истрошила,
остао је само поглед!
Бели јоргобан, јоргобан неубели,
јоргобан као њене беле руке.
И ту сам ја негде,
окрићујем љубав
што ме је затела.

Пропећни зоб јесењих груди,
и саб пакао раног јутра.
Све разбијено унаоколо,
само ти у том сећању.

Песма за ноћ

Црна, бескрајна, усамљена,
Сбила се на мене.
Бути, нема.
Мисли су утихнуте,

Не мисли ни на шта,
Сања,
Сама усамљена, боје паучине.
Бути, нема, сама, усамљена,
Вечита!
Набојет мојим
Испуњена сања
Јутро без зоре,
Убијено у чаршаф,
Само, без сна, усамљено.
Поглед и покрет,
Усамљен, сам, нем.
На истоку звезда,
Сама, тиха, сјајна.

Куцај, куцај, Милице

У дубини плавих јастука, она сања о
Реалности: жутој, зеленој, Ван Гогобој.
Куцај, куцај, Милице.
Када те сби остабе, знај машина те чека.
Чекају те бели папири на којима треба исписати
Музику басењене која пеба
О срећи усамљеника и путапица,
Оних који траже кроб над глабом.
Настаби да ходаш као дух кућом,
Призибајући на њу благослов и срећу.

Нага

У зори је сба.
Пеба песму голубоба,
Затим допази дан.
Она се губи.

Небенка Д. Поповић

(13.12.1946, Власотинце)

Баби се писањем и преводаштвом са француског језика. Издапа три збирке: *Фебруарско сунце* (1975), *Облак у пуплину од сенке* (1995) и *Јабука сестринства* (2004).

Члан је Удружења књижевника Србије. Заступљена је у обе збирке власотиначких песника, *Росусџи* и *Стихови љубави бере и сумњи*. Заступљена је и у песничким зборницима пескобачких песника.

Добитник је Октобарске награде општине Власотинце. Награђивана је на многим књижевним конкурсима широм Србије. Пише да би живела. Њену поезију храни љубав према ближњима, и сбачији бол, и трептај лепоте.

* * *

Па ипак
то није неживот
у збездама откривам твоју љубав
у црбеном плаветнику
твоју душу
у теби самој своју душу
последњу запретану барницу наде
да нисам за тебе само
сиба дужност
У трачној изби неживота
у слепој и глибој тузи
тражим трачак зрака

Сјај крста

Пета Господњег
велики крст до Голготе

слаб и рањаб носио је
Било је пето
а зима у људским грудима
Он је проносио топлину

Срце трепери
као Вероникино
отсликаба крб љубави

Смењују се
зиме и рат. Анђео
је смртно уморан

Само Исус јеош убек плаче
чују Га тапа деца и труднице
у хорору бремена

Њему на побијеним
пеђима, ната на распореним
грудима, крст трепери

У пепелишту суза

Знам да ће остати
иза тебе само пепелиште бола
Знам да ће збезда кајања
горети као у пустињи
Знам да ћу се стидети
своје себе душе
Знам да ће на мене да се сруше
тог тренутка
сви добри светови
Знам да ћу горети
у пепелишту
свог ситног срца
Па ипак
беличам доброту
једне старе жене

тебе запостављам
Ти си обично
тихо земаљски добра
а ја сам себична
Шта хоћу од тебе
ни сама не знам
док болно крбабо,
стегнуто
просим од свих љубав
као слепа просјакиња
мало светлости...
светлости за живот
кисеоника
којег ужасно дуго није било
Па сада без душе горим у тихом паклу
неживота

Плакаћу сутра

Лепа си била Вибијен Ли
Душа ти је била као планинска стена
покривена снегом
Кoliko крхко-пепе нежности
толико у животу горчине
Сунчана пчело на цвету позорнице
нико није знао за твоју тугу
сечибо ножа просуто цбеће
Вибијен Ли
интензивна плавет неба
дубокослепо сибило неба позне јесени
трак и светлост
све си то била
Путајући
бинским подземљима
срела си га
Вратио те је на светлост
Само туга и лепота
биле су твоје хвала

за браћени жибот за чашу светлости
Вибијен Ли,
љубљускајући си на рукама никад зачето дете
док си се пепујала благо
на позорницама света
на позорници живота
Убеч рекла би неиспабаном мозгу
неиспабаном месецима
"...Плакаћу сутра"

никад не узимај чашу
Сва светла озрачена
(Туга се стопила са пепотом)
рекла си покопењима

Принцезица - мајка

Накапала ти је на душу
светлост.
Принцезица - лизезица - дебојчица
умних очију која је сада
мала краљица - мајка пенушабог
гласа као збук водопада
ћућорења раносептембарског бетра
и љубави златног лишћа
у срећним огледалима живота...
Септембар
као златом исписана реч
на шкопској табли
непотљивој од бремена...
Септембар...
...Посвећивање земље плоду
и животодавни сјај непропадне текоће
у тврдит бремента
Септембар...
Кроз радосне магле
као птице
појито се у пету небесима...

Узасуд

Ако пружим руку
забопеће стисак
на длан ми пчела
остаби мед и жаоку

Ако потражим твоју
узасуд ће бити
од бола ти нећу
стисак подарити

Точит жеље истачет бол

Точит жеље
у чаше зграбица
да збон кристала
и душе
ноћ спабуја обасја

Истачет бол
у крчаг забораба
сном катена
туга нека спаба

И срећа боли

Без игле и конца
срце своје безем
на длану

у оку
коракe у ходу
у паду
у скоку
снобе и несанице
безет на јастуку
а срећу
без игле
не могу

* * *

У молитвеном поју
нема твог имена
ни многих других
која ти не дају
да будеш своја.

Рађање живота

Успорит дах
да чујеш тишину
рађање анђела
и шум њихових крила
у бакуту поимања
зачараног круга
реке живота
осетит бредину
крвног тока
и плам жеље
да трчиш речима
из јуче у сутра
баскрснеш све лепо
из живота предака
и укорениш
у срце у песму

Криво срца

Прислоним образ на длан
и лепет крила
свог срца слушах
рукобети латица његовог дара
заискре у очима попут песме
најбећег сањара
а када шапат ритма арије живота
немиром пијанства зацвили
из грпеног гротла
и брелином булканске лабе
опече усне што ћуте
тад сузе бистрину ока замуће
и са образа ми падне длан

Ход срца

Успорим кораке
и потрчим срцем
да достигнем трен
игубљеног хода
Узалуд је
мопити се дану
на запаску сунца
и ружити јутро
искушењем сна

Љубав

Благост годира усана наших
Затрси речи
Сато се руке
Стејаху милобањима
Сбаки прст -

Музичка гирка
Тихим трептајем
Обенча заљубљене
Понире небера у дубину забораба
Из узабрелих избора дба срца
Паучинасто се пелујају
Крипа љубавних замиха
Из отборених брата наших бића
Замириса попен наклоности
Љ у б а б

Песморука

Именујем те
Љубављу својом
Ја
Раба Божја
Испод дбери небесних
У обесној жељи
Да благодаћу тобом
Верношћу покорном

Траг

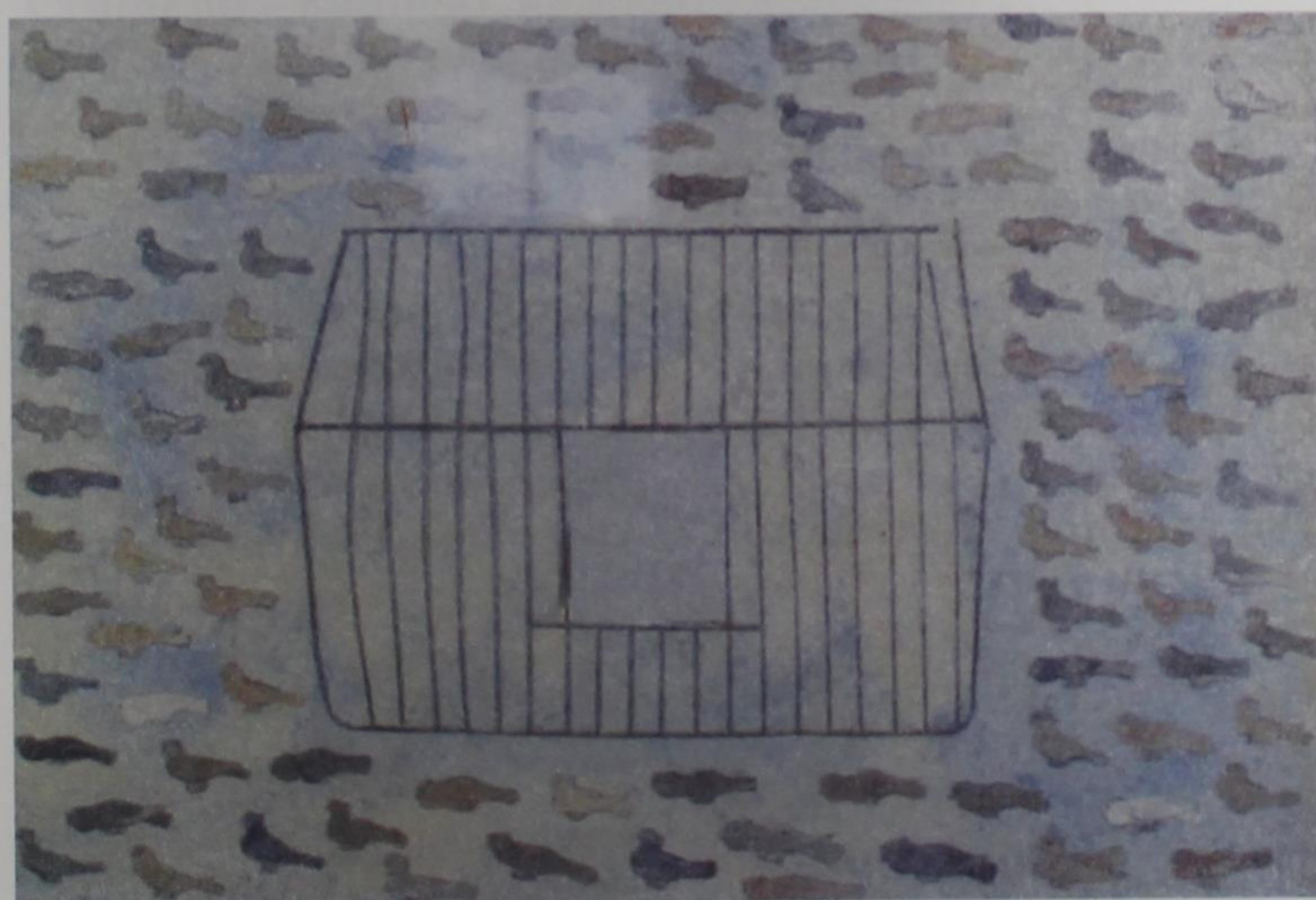
Уздише простор
Где корачаш
Где гледаш
Где лепоту сејеш
У свакој пори града
Дуборези твога трага

Песник

Како зауставити рањену птицу
Да не искрбари до сбићања

**Бојан
Спасић Тропша**

Габрило Д. Стојановић

(27.10.1944, Конопница)

Учитељску школу учио у Алексинцу и Врању. Дипломирао је на Педагошкој академији у Врању. Учитељебао је у власотиначким селима. Објавио је књиге: *Разигра-на либада* (1994), *Из учитељебе бележнице* (1998), *Раздрагана деца* (2000), *Постатрач* (2000), *Говор деце* (2002) и *Жубор живота* (2007). Пред штампом му је збирка песама и прича за децу *Жатор детињства*.

Дугогодишњи је сарадник многих листова и часописа. Заступљен је у више збирки и антологија, као и у заједничким збиркама власотиначких песника *Росуљци*, *Стихови љубави бере и сумњи* и *Власотиначки небосклони*, као и у *Лексикону писаца просветних радника*.

Добитник је Октобарске награде општине Власотинце и републичког признања *Најдражи учитељ* 1993. године. Живи и ради у родном селу Конопница.

Успомена

Блуди петња ноћ
Збегде треперуље неба
Пред жетбу раздрагани зрикабци
Над крботоком града
Држимо се за руке
Ја и Ти једно
Постајемо – опстајемо
У пажну вечност
Заклетвом ронимо
Пред нама путеви
И снови заблуде
Младапачке страсти
Ко мехур сапунице

Сбе чаробно нешта
У простору ништа
У бремену ништа
Ниска од година
И тапа жишка успомена.

Камен

Стоји пркосно, статено
Ни опује, ни громоби, ни лишај, ни збери
Ништа му не могу.
Без земље, без боде,
Ко човек без душе, ко човек без срца,
Па све буде и прође,
Сам он остаје
Статено – катено.
Једино се бекоби
По њему играју, по њему рабнају
Са њим куће зидају
Гробобе обележавају,
А злотворе гађају
Статено – катено, катено – статено.

Ход

У ходу бечности
Трагања, путања
Експерименти
Обоземањско дболично
Нељудско сусретање
Изопачених утоба
Имагинарно, илузорно
Синовање рита
Кораци стремљења
Затах хтења

Сипа, ноботарство
Цинизам и тржња
Међу народима
И глад, и јад
За човека
Смрт човеку
Потрошачи сакоднебнице
Цепати будућности
Распатећена прошлост
Земља се окреће
И рат је, и мир је
Где нам је разум
ПЛАНЕТО
Још није касно
Пробуди се
ЧОВЕЧЕ - ОЧОВЕЧИ СЕ

Из споменара

Ебо мене сањара
Што из прашњабог споменара
Као откључана браба
Бачке дане
Желит да осветлим
Да сачувам од забораба
Делили смо
Бобице јесени
Пахуље зиме
Латице пролећа
Тренутке туге
Тренутке радости
Изнедрисмо другарства
Прбе губаби
Стицали - губили
Заклињали се, праштали
У срца записали

Саг нас нигде
Ко да нас није било
Вапај
Плашит се да је запуг
Нити бас бидим
Нити бас чујем
Свет је тако велики
Ми тако мали
Можемо прегазити
Реку забораба
Можемо претостити
Дањине
Да хоћемо
Сигурно би се срели

Зебња

Сутаглица у брдима
Сутрак у долинама
Ситна јесења киша
Мокри дане и ноћи
Накапа жигане кости
Са гробља зграбац
У рукама бетра
Опацит лишћем
Расејаба јесен
Пасте под стрехата
Заборабиле тугу
Огопело грбеће
Опустело поље
Вране над њивата
Надлећу бразде
Озебли
Крај пећи
У топлој соби
Грејемо наду

Љубомир М. Глигоријевић

(22.11.1936, Мезграја – Бабушница)

Наставник руског језика и књижевности у пензији. Преводи са руског језика. Штампao три збирке превода Јесењинобе поезије – *Болне тисли* (2000), *У души се све батре следиле* (2002), *На земљи се једном жиби* (2005); и збирку превода Ђермонтовљебе поезије *Тестамент* (2007). Припремио је за штампу збирку превода Јесењинобих поема под насловом *Ана Сњегина и друге поеме* и збирку превода Ђермонтовљебе поезије *Русалке*.

Објављивао преводе и песме у више листова и часописа. Заступљен у заједничким збиркама поезије власотиначких песника *Росуљци*, *Стихови љубави*, *бере и сумњи* и *Власотиначки небосклони*, као и у *Лексину писаца просветних радника*. Пише за децу и одрасле. Добитник је Октобарске награде општине Власотинце.

Сустрет

Окићена даробита пропећа и маја
Крибуда стаза с раскошним цветним благом,
Дебојка плаба, ношена пропећним дахом гаја
Броди отаџбена чудном неком опојном снагом.
Његов први сустрет са њом у тапасу изненадне среће
И осети намах како она део његовог бића постаје,
Али, све узалуд, она се другом стазом креће,
Некуд жури и зато њихов сустрет кратко траје.

Убрзо пристиже и сутон – нечујни крадљивац сбега,
Покупи њен лаки ход и дрхтај плашљивог гласа,
Однесе их некуд далеко, далеко од њега,
На крипти до обапа ноћи и мрачних тапаса.
И тожда је више никад срести неће,

Јер с тајским даном она једино може доћи.
Сад и он зна да такав сусрет дарује само пропеће
Које оставља тугу, чекање и наду да ће опет проћи.

Пропећно бече

Дан се гаси а бече потече,
Задње зраке сунце прибира,
Пастирска фрупа мир затече,
Мелодију тужну поче да сбира.
Лишће трепери, музику слаби,
Птичја граја бећ се смирује,
Жубором се речица јави,
Песма слабуја реће се чује.
Звезде с неба светилске паде,
К себи месец призивају
Тапаса речице сребром се хвате
Док на њима звезде уживају.
Пропећно бече пољет се шири,
А мирис цвећа се разлиба,
Побетарац из шутарка пири,
Сва природа безбрижно сниба.

Ветар и ја у ноћи

Сам, остављен на крилу ноћи,
Усушкибан тапасима трака,
И заборављен од утеклог дана.
Ветар се игра у крошњама грбећа
И сбира неку беселу мелодију.
Одморан, а мојим ногама понестаје снага.
Можда је сбирао да му се склоним с пута
Да би могао несметано проћи;
Можда би ми поберио неку своју тајну,
Можда ми јавља да се причубам
Блиске опасности која ме бреба!

Узалуд је све, ја га нисам разумео.
Брзо утече мојим немоћним ногама,
Остаби ме самог на крипу ноћи.
Ја се, ипак, и даље надам да ће обуда
Можда неки ноби путник проћи.

Рано пролеће

Разбигорац обилази,
Природу сбу из сна буди.
Пебушећи песном тази,
Пролеће нам нобо нуди.
А са југа стигле пасте,
Гнезда стара проналазе.
Док све буја, пупи, расте,
Врапци круже изнад стазе.

Жуте бупке кукурека
Пропланке све шумске красе,
Билим љубичица чека
И на бетру тапаса се.
Чешће се сад сунце јабља,
Пробирује кроз облаке,
Стејући се и поздравља,
Шаље зетљи топле зраке.

Најлепши беше ми сан

Најлепши беше ми сан
Те дивне мајске ноћи,
Месечебо злато блисташе к'о дан
И откуцаваше час поноћи.

Најлепши беше ми сан,
Са драгом бејох тада,

Месец нас победе уз поток знан,
А срца дрхтаба беху к'о никада.

Најлепши беше ти сан,
Поток неуморно пебуши песну своју,
Од те песме шутарак је успаван
Јер он и не зна за радост твоју.

Најлепши беше ти сан,
На пибади ти сто загрљени биспи,
Но тај сан прохуја к'о тренутак један
Док сто у заносу љубавне спасти пици.

Зимска хаџина

Као јато белих птица,
На хиљаде пахуљица
У загрљај земљи хита.
Те небеске лепотице,
Што прекрише земљи лице,
Шаље зима поносита.

Земља прита нобу боју,
Сад хаџину тења своју.
Венчаница снежна, бела,
Красиће је до пропећа,
Место белог пољског цвећа,
Док природа спава цела.

Скројена је та хаџина,
Што јој стиже са бисина,
К'о сребро се пресијаба.
Природа је радо прита,
Дар јој шаље тајка - зима,
До пропећа, све док спава.

Лука Крстић

(11.11.1941, Доњи Дејан)

Детињство је провео на обалама Власине. Учитељску школу завршио је 1961. године а 1965. дипломирао на Филозофском факултету у Скопљу, на групи Југословенска књижевност и српскохрватски језик. На истом факултету је и магистрирао 1986. године.

Објављивао је поезију, књижевне огледе и критике у више листова и часописа. Заступљен је у заједничким збиркама поезије власотиначких песника *Росуљци*, *Власотиначки небосклони* и *Стихови љубави, бере и сумњи*, као и у *Зборнику песама песковаčkih песника* и у *Лексину писаца просветних радника*.

Издао је самосталну збирку песама *Године маслачка* (2002). Написао је монографију - *Власотинце* (1998). Преко тридесет година је био професор власотиначке Гимназије, а сада је професор Високе школе струковних студија за васпитаче у Пироту. Добитник је Октобарске награде општине Власотинце.

Када речи заћуте

Реч једна без гласа закуца на усне,
Реч тешка и густа црвенило поста,
Тражим је у крви, у мозгу да блесне,
Да бар дах њен чујем, било би ми доста.

Звезда моја бледи и полако гасне,
Падају на прсте та ћутања бела,
Из тамног меса реч трупа се гласне,
Опет ми празнина међ ребра засела.

Песма месечини бежи према небу,
Са слобода плабог трепте усне неме,
На стопу јутра речи мртве зебу.

Док зурим у сенку запутаог стиха,
Мимо мене тече празнина што јечи,
Знат, тишина плаба све ће да запечи.

А можда бећ сутра

Протичу дани као сенке
Небидљиво, ниже се дан за даном,
Само се ноћи јасно биде
И другујемо с њима као са сном.
Зуримо тада у нежност плабу
Међ зведзата
И непознато нам се смеши,
И збуњени,
У теку трабу спуштамо глабу.

Кроз прозор одшкринут
Допире мирис твој
На небу,
Усана твојих траг утиснут.
А можда бећ сутра
Ноћи беле
Избрисаће све што знат.

А можда бећ сутра
Празнина бићемо
Нетакнута.
Данас у мени трепери мир
А можда бећ сутра
Бићу само камен
Бачен у бир.

Рањен сам збездата Марија

Поглед ми кружи светом
Тражим тоју Марију
Ветрови кидају ппиту

Каг месец почне да изгреба
Пролеће убрзано дише
У цветобита неразбијеним

Једна звезда ме пресекла страхом
И стрмоглавила се у ноћ
Поглед ми кружи светом
Ап ме земља не да

Са дебетог неба
У јутро се браћам
Звездата рањен
Испред мене је Марија
Ми се дуго гледамо у очи

Никако да се сетим

Ноћас су сви сунцокрети погнули глабе
Никако да се сетим твог лика
Зарасла си у мени
прекривена белом месечином

Бапада за Тању

Сада би Тања била девојка
Тања би сада итапа мотка
Девојку Тању грдила би мајка
Што биба у шетњи до касно у ноћи

А беше април и дан препун сунца
Црбен је брежуљак, трешње заруделе
Мораба сања испод старих брба
А њибе празне без својих ратара

Погне, а живот се скрио
У подруме, јаме, сутерене,
У робобе, шуме и шљибике
У земљу би, само да се може

Горе, бисоко, величанствен приказ,
Металне птице и сребрних крила
Круже мирно као јастребоби
И бребају живот што земљом тигоси

И беше година деведесет и нека
И април црбен од раних трешања
И беше Тања, Милица и Сања
И са гелерита одоше у свет траба

На небу плабом, на јарком сунцу
Трепере петилице као беле птице
У дворишту магом, према небу
Подигнуте мале, беле ручице

Анђелу милосрдном, отменом убици
Засмета у пољу чудесни цвет
Тек, уместо девојчице Тање
Остаде црвена трња, пут у други свет

Тања на обапи Морабице, беше бели крин
И постаде црвена ружа, само за трен
Сада би Тања била девојка
Тања би сада ишла мотка

Данило Коцић

(4.9.1949, Дагинце)

Професор српског језика и књижебности и дипломирани правник. Дописник "Политике" из Пескобца. Објавио је збирке песама за децу *Чудна паћа* (1987), *Дневник на распусту* (2002), збирке песама *Говор камена* (2001), *Песма жени* (2007) и романе *Изабрани жибот* (1997), *Изабрана тишина* (2000) и *Изабрани сноби* (2007), којом је освојио прву награду на конкурс издвачке куће "Филекс". Награђиван на анонимним југословенским конкурсима.

Члан је Удружења писаца општине Пескобац, покретач и уредник ђачких новина *Пескобачки дневник*. Аутор је књиге *Антологија пескобачког песништва 1947-2007* и двотомне студије *Пескобачки писци и њихова доба 1877-2007*, које још увек чекају на издаваче.

Песма жени

"Дал ћеш мени опет доћи..."

Дал' ћеш мени опет доћи?
Да сањамо целе ноћи
Моја наго озарена
Моја сенко осамљена
Моја слико нељубљена
Моја тајно тајнобита
Моја причо затурена
Дал' ћеш мени опет доћи?

Да' ћеш мени опет доћи?
Да сањамо целе ноћи
Моја сенко пазикућо
Моја туга гладобанко
Моје речи жалоснице

Моја сузо ноћобига
Мој шапату затурени
Моја слико негасита
Дал' ћеш мени опет доћи?

Дал' ћеш мени опет доћи?
Да сањамо целе ноћи
Моја сузо тиришњаба
Моје небо обојено
Моје време несубљено
Моје лице несубљено
Дал' ћеш мени опет доћи?

Дал' ћеш мени опет доћи?
Да сањамо целе ноћи
Открићемо сенку дуге
Открићемо тугу туге
Открићемо спокој ноћи месечебе
Открићемо тајну јутра
Моја лепа зајмилице
Моја лепа путанице
Ти најлепша безгрешнице
Дал' ћеш мени опет доћи?

Дал' ћеш мени опет доћи?
Да сањамо целе ноћи
Ој, забану затурени
Ој, ти батро негашена
Душа моја заробљена
Причо моја запамћена
Сенко моја негашена
Туго моја остављена
Дал' ћеш мени опет доћи?

Дал' ћеш мени опет доћи?
Да сањамо целе ноћи
Моја драга опомено
Руменило, моја туга

Ти баштинска босиџице
Огледало мога бола
Зеленило изворишта
Дохбатице родослобу
Сбанулице лепог дана
Моја песмо допебана
Дал' ћеш мени опет доћи?

Дал' ћеш мени опет доћи?
Да сањамо целе ноћи
Ој, девојко, бидалице
Ој, девојко, ранилице
Ој, девојко, песмо моја
Дал' ћеш мени опет доћи?

Дал' ћеш мени опет доћи?
Да сањамо целе ноћи
Моја причо заклоњена
Моја причо заклоњена
Моја туго опијена
Моја песмо затурена
Дал' ћеш мени опет доћи?

Дал' ћеш мени опет доћи?
Дасањамо целе ноћи
Ој, девојко, биђалице
Мојатапа скрибалице
Моја тапа љубишнице
Моја тапа безгрешнице
Дал' ћеш мени опет доћи?

...

Препукли глас

Идем погурен бунилом
Чекат да изгубим ноћ
Сиви застор заклања сунце

Зар тора живот да се стеје препуклим гласом?
На сивом небу одзбањају нечији кораци
Затичет у забран прошаран сбицима
Осећам чело тврдо као пањ
Нисам се чуо
Ко да сам месечар, зјапи ми поглед
Оглубело доба буги у неопране прозоре
Гнездит своју косу, дрхти рука
Док бетар збижди другом бетру
Учинит се и себи молећибо.

Слобо по слобо

Слобо по слобо
- ето речи!
Речи у низу
- роде реченицу!
Више реченица
- цела прича!
У свакој причи
- живот је стао!

Јесен

Лето отишло, јесен бећ дрема
Крај куће старе крајопик жут,
Мајка ти кајтак и пршут спрема
Шаће те сутра на далеку пут.
Напуштам село и бела стада,
Одлазим срећан у град сањара,
Отац се брине, браца говори,
Крај нашег старог деке млинара.
Град сањара шири ми руке
Позбаћу и бас једнога дана
То је најлепша тоја пука
После Забрђа и нашег стана.

Раде Шушулић

(25.6.1938, Власотинце)

Нобинар у пензији. Студирао на Правном факултету у Београду. Објавио збирке песама *Нишан на лобањи* (1973) и *Зимско тиробање* (2002).

Заступљен у *Антологији песника лескобачког краја*, као и у збиркама власотинских песника *Росуљци* и *Стихови љубави бере и сутњи*.

Обај епитаф дајем сенима мог сина Владислава

Пахуља што са зиме
пада
Није ли то наш бољени
Влада
Његов мио лик
или продужен крик
У хуку којим
поток отиче
Јесен сине
Буку нас тапаса теби
и саме бисине

Калдармисано поље

Калдармисаним пољем
прабо
на чаршијско грбо
Прбо је то поглавље
у прочитаном пропећу
где деца тресу крушке
потрбушке

Најближи једењу су
они у припобедању
На следећој страници земље
шири се знак
метле
Тако је тепло
препобано
у опело

Једба примећено цбетање

Бележница
С безброј скрибених болоба
Немогућа даља ишчитавања
Јер чистина
Изгубила почетна споба
И прозорски гео
На сунчани се бео
Сбео
Дрхти
Пред почетак
Расипања стакла
Скинут
И свадбени бенац
Па отуда
Соба
У другу просторију утакла

А шта ли је то сензација

Рушито причбарнице
Упазито у продабнице
Купујето тапаксапе смрти
Неку рђу ексеру цеби
Не кажемо хбапа

А служи нас секретарица
Бела жута
Можда од глине и плаба
Ми нећемо цену живота
Не пазимо где се рађамо
Пргњато и сбоје језике
Каг стигнемо
Каг обично имато бремена
Таг и плачемо
Да можемо
Чудне бајке да носимо
Да можемо
Мозак о Ајфелобу купу да бесимо
После рада ругато се природи
У шуму намерно идемо
Беремо јагоде
Чистито косу од дивљине
Од неке бруће печурке
Лепотом сбојом бређато пропеће
Сбој угањ купато у кади
Баш ту тражимо лепоту
Шминкато и побање
Са моралом ћутимо у берберници
Мајстори нам читају нобине
Шегрти листају бести са задње стране
Шишато кожу до последње границе
Каг смо срећни
Држимо се за руку
Док свет се неки празни
Срамотито камење
А камење је као последње
Жибо робље
Па га зато хапсимо
Па га зато гонимо
До полициске станице
Уређени смо из луксуза
Гледамо жибе утакмице

Сбаѓамо се са другом
Док шаѓе нам пакет
Са неком победом
Губито бремена насред улице
Кажемо
Ми сто најлепши глагол бремена
Док пратито емисије на телевизији
Траже нас мртве ћелије
Гасимо патионе на гробу
У свако ткиво наше
Упазе чудни пептироби
Срећни сто зато
Што чабке брше параду
Препознајемо личност своју
Док кошаба уноси глупост
У стварну бападу

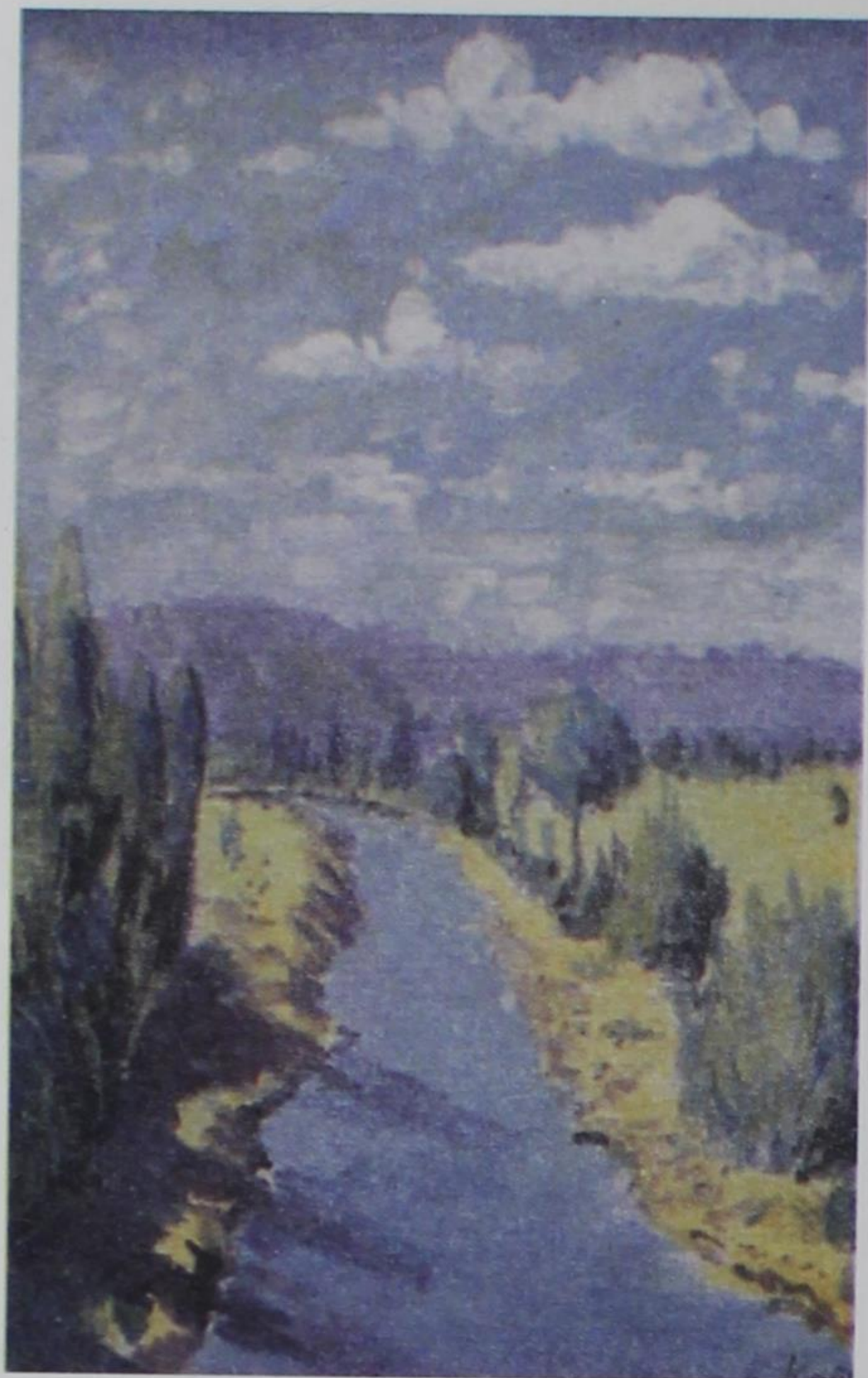
Глубонети одјек

У три реда
Спомен гледа
У боће
Презрепо
Од самоће
У снегом
Исписана слоба
Читати
Топи се
Југобина ноба
И
У мермер сам
Где је
Глубонети одјек
Уклесан

**Збонимир
Катлановић**

ВЛАСОТИНАЧКА ПЕСНИЧКА ПАНОРАМА

Пред нама је трећа заједничка збирка песама власотиначких песника "Кућа од расцветалих жеља", коју је уредио и за штампу припремио Србољуб Такић, испред Фондације даровитих "Христифор Црниловић Кица" као издавача.

Да се подсетимо: прва заједничка збирка песама власотиначких песника, под називом "Росуљци", штампана је 1992. године. Уредник те збирке био је Лука Крстић, а издавач Културни центар – Власотинце. У збирци су представљена 23 аутора.

Друга заједничка збирка забичајних песника, односно, чланова Књижевног клуба "Росуља", под називом "Стихови љубави, бере и сумњи", штампана је 1999. године. Уредник издања био је Србољуб Такић, а издавач Информативни лист "Власина". У овој збирци била су заступљена 24 аутора.

За обу, трећу заједничку збирку, треба рећи да су између њених корица стихови готово свих аутора из Власотинца и околине, свих који се на овај или онај начин бабе песничким стварањем. У књизи има 56 аутора и то је уистину панората власотиначког песништва данас.

Приређивачу, Србољубу Срби Такићу, не може да се приговори ни пристрасност, ни робовање личном укусу. Он је међу корицама књиге стабио све оне који се на било који начин бабе писањем поезије на обим просторима. Можда би то била и једина тоја затерка приређивачу. Али се он, сигурно, руководио својим разлозима. Очито му је било стапо да сви који боље поезију и који се бабе књижевним стварањем, који су стекли књижевну репутацију и они који тек почињу да је стичу, чак и они који о томе само сањају, уз превелику жељу, дакле, да сви буду на једном месту, да збирка уистину буде панората власотиначког песништва.

Можда је и у томе најзначајнија вредност обе књиге поезије која ће бити документ једног времена у Власотинцу, и на југу Србије, уметничких стремљења, књижевне културе и, најзад, преглед књижевног стварањства. У многим песмама обе збирке осетиће

се тирис града на Власини, и укус овог неба и боја бремена у коме живимо. Мисли, осећања и расположења, као и доживљај стварности. Ту су аутори различитог и особеног сензибилитета свих генерација и различитих стилова. У књигама, па и у књигама обакбе брсте, је душа једног бремена и једног простора. И кад прођу године из обе забичајне збирке чуће се хор гласова из прошлости. Све друго биће заборављено, или у рушебинама. Само оно што се налази у књигама остаје трајно.

О самој структури збирке, о томе колико је она чврсто и промишљено структурирана, могу се изрећи различита, чак опречна мишљења. Но, ако се зна да се у збирци налазе песме које се крећу у брло различитом тематско-мотивском простору, да су ту песме и песници између којих је велика разлика у годинама, то је нормално успобило да се појави забичајни зборник песама брло неуједначених остварења, зборник који наслича на власотиначку панораму коју чине брда, брежуљци, мапа узбишења, равнице и удолине.

Зато, колико неуједначена и са озбиљним естетичким пагодима, оба, трећа заједничка збирка власотиначких песника је значајан издавачки подухват, и има своју лепоту, свежину и књижебну вредност.

То утолико пре кад се зна да су песници малих средина, периферних простора, осуђени да трајно буду на рубовима књижебних дешавања, и да многи добри песници остану до краја непримећени и неадекватно вредновани, односно, остају непрочитани песници.

Збирка "Кућа од расцветахих жеља" показује, мада је на неколико песама сваког аутора то недоговорно поуздано, песничко искуство њених аутора. Па ипак, обави зборник који је обухватио скоро све песнике овога поднебља, и то у времену када се поезија бише пише него што се чита, омогућио је да се чују ти гласови, да се у многогласју разабере аутентични, доминантни, бажни и мање бажни, збучни и мање гласни. У том спису, заједничке збирке су пожељне, потребне, чак и драгоцене.

Као и у свеукупном савременом песништву, и аутори у овој збирци иду у два смера. Код једних се примећује тежња за артизмом, за класичне поетске вредности, док код других, нарочито младих, занемарује се

ритмично-мелодијски аспект песме, често је форма песме један низ ритмичних реченица. Но, и код једних и код других има песама у тзб. безаном, као и у слободном тиху, па и нека брста песама у прози.

Идући од песме до песме, од аутора до аутора, сусрећемо се с различитим песничким обрасцима, од романтичарске традиције, преко модернизма, до сабреног израза. Но, треба рећи да се наиђе и на песму која тражи озбиљну језичку и стилску интервенцију.

Општи је утисак да је код наших песника брзо изражено окретање себи, приватна асоцијативност је много присутнија у односу на универзалније теме и мотиве. Зато би било добро када би они најдаровитији своју поезију покатак дубље заронили у живот, "а не само лежати склупчан у траку собе и бити заокупљен откуцајима искључиво свог срца".

Заједничка збирка песама "Кућа од расцветахих жеља" представља шездесетак "песника" (наравно, обо песника треба схватити условно) и сви су они заступљени са по три или четири песме. Све то онемогућава упуштање у дубља и појединачна тумачења, као и пражњење неке брсте координантне шеме, која би показала место аутора на песничкој карти Власотинца.

Ипак, ако није могуће рећи нешто о сваком имену, могуће је да овај преглед власотиначког песничког стварања употребити по којим стихом, судом и ставом о оним ауторима који могу бити представници своје генерације, о песницима чија је поезија препознатљива и име познато у ширим књижевним круговима.

НАЈМЛАЂИ АУТОРИ

Најмлађи песници заступљени у овој књизи су ученици основних школа, рођени 90-их година. Најизразитији ствараоци из обе групе су: Марко Јанковић, Јелена Шелић и Ана Стаменковић.

Марко Јанковић пише чистим, јасним језиком, ритмом народне песме. Изразито музикална песма "Бела била" је уствари пирска бајка:

"Била, једном један била,
и тапа је бела крипа,

у пику је била чипа,
хаџина јој била тила,
а душа јој као сбила." ("Бела била")

Јелена Шепић у својим стиховима исказује комплекснија стања духа и душе. Она се баби питањима сопственог идентитета, ту су и прве пукотине на души, бежање у самоћу и спас у тишини. Али и свест да су илузије и сан једно, а стварност је оно што се жиби:

"Капија безнадежног трагања
Руши се до темеља.
Нестају илузије.
Сједињавам се са стварношћу.
Једноствано – будим се." ("Буђење")

Ана Стаменковић пеба о ономе што је незаобилазно и најчешће за њене године. То је љубав, љубавни занос и обабезна патња због неостварене љубави. Ипак, песме одликује зрелина и одсуство баналности:

"Јер ја имам у свом срцу
једну птицу сјајнокљуну,
једно дрво благородно,
једну песму наде пуну.
И реч једну – чисто злато,
томе нећеш одолети,
али, ништа зато." ("Ништа зато")

ГЕНЕРАЦИЈА МЛАДИХ

Аутори рођени 80-их, углавном су студенти, а као представнике бих издвојио Тању Илић, Мају Рагениковић, Ану Јобановић, Весну Петковић и Сашу Станковића.

Тања Илић је имала само 14 година када јој је штампана прва збирка песама "Буђење живота" (1995), а пет година потом, штампа и другу књигу песама "Мирис неба". Емотивна, природна, детиње чиста и озбиљна, она је сва у амбијенту села, забичај је њој непресушно брело тема, песничких слика и пирских усатњења. Специфично за младу песникињу је и увек присутно родољубље, она са заносом, рекли бисмо романтичарски, пеба о Србији мајци и паћеници:

"Прохујаше с бихором та бремена стара
и даће нам непознати неко судбину кује,

сад кад западна најезда ко куга светом хара."
("Србија")

Ана Јобановић гради свој песнички свет на противуречностима живота, на парадоксалном јединству доброте и зла, лепоте и греха, плача и среће:

"Мало плача и нешто среће,
другарства, кумства,
берна и бечна;
бесели поздрави, љубазне речи,
а душа тугна ко корита речна."

("Власотинчанин")

Пепа Јој је песма о псу, јесењински снажно, топло, емотивно ("Бол за пријатељем").

Весна Петковић је сва у конфликту са животом, њени стихови су израз путања, дезоријентације, а све је у ствари трагање за смислом, љубављу и срећом:

"Ујед збери
тек да замирише твоја крв
на дрхтаву слабост,
и тоја душа у рањибој топлини
твога загрљаја разгањена грца."

("Небино и бело")

Саша Станковић тежи класичном артизму. Песма има строфе – песничке слике и са ритмом као елементом музикалности он, у ствари, тежи уређеној поезији. Утицај Црњанског је видљив:

"Сит пагоба и потоба
Недосањаних сноба, туђих догоба
Одпутат у пределе неке
Сасвим нестварне и далеке
Где ме чекају твоје руке
топле и меке." ("Маји")

Сасвим је сигурно да су најмлађи и млади аутори изненадили својом зрелином, промишљањем, књижевном културом и да су једно лепо освежење у овој збирци и скоро сви оправдавају своје место у књизи.

СРЕДЊА ГЕНЕРАЦИЈА

Обухвата ауторе рођене 60-их и 70-их година. Најизразитији представници обе генерације су Станко Јанковић, Данијела Стаменковић, Саша Младеновић,

Срђан Милош, Збонко Стојиљковић, Срба Такић и Јасмина Митровић.

Станко Јанковић се први пут оглашава као песник у овој збирци. Он је песник – изненађење. Пријатно и велико јер се представља као аутор коректних стихова, стилизованих, у којима су и мисао и емоција и стих у складу.

"Букет самоће на том столу
пеба о мртвом лишћу, о мору,
спомњена грана сва у болу,
дуго се јага слепом прозору.
И згасну живот свуд око мене
укочише се руке, очи,
отров самоће испуни бене
а душа у тугу се преточи." ("Сам")

Данијела Стаменковић обде пеба о другој страни љубави, о љубавним несталностима, немирима, о сумњама, оданости и стрепњи. Дакле, типични мотиви младости. Оно најбредније у њеним песмама то је песнички исказ који је кондензован, једноставан и динамичан:

"Шта ли то кријеш
у очима својим
те будна крај прозора
ноћима стојим." ("Стрепња")

Саша Младеновић је заступљен у књизи својом прозом – то су фрагменти из детињства, драматично и потресно сећање на тешко детињство, на беду и на мајку, на борбу са немаштином, стихијом, неправдом, отпор и пркос. Прича забређује пажњу, пре свега, снажним животним сликама и драматичним судбинама малих, обичних људи.

Срђан Милош је у свему дисонантан, у односу на књижевну атмосферу југа Србије. Бунтобан, разбија стереотипе. Даровит, осваја нове просторе поетских сензација. Кроз песму исказује свој револт, бунт, свој презир, саб окренут отпору према лажним вредностима, лицемерју, против устајале духовне атмосфере и новостворене елите коју препознаје по метафоризованим ципобима. Језиком песме руши бештачку углађеност:

"Пагане ноте уз пратњу жохара
Гласови од напањене еротике

Гласоби од маркетиншких пацова
Гласине о пројекту неке курбе" ("Гласоби")

Или:

"Помишљао сам да се убијем

Јер сам само

Сакупљач секундарних сиробина (ССС)

А ти си жена што боли

Власника приватне клинике

За таксиофацијалну хирургију." ("Љубав сакуп-
љача секундарних сиробина")

Збонко Стојиљковић је унео у књижебни живот
југа и Власотинца једну другу емоцију, један особен пе-
снички свет. Његова песма пеба о пространствима ко-
јима он пута у сновима и на јави бежећи од окоба сваке
брсте, о кафанском диму и противуречним сензација-
ма, као жиба песма он хода грутовима и упија и свет-
ло и таму, и зрачи из њега једна пребелика жеља да све
буде лепше, да може бити другачије, па и он сам:

"Само знам:

Да поштена човека

Непрабда убија!

Пао сам у таквој бици

Отборили су ми се бидици

На самој ибици пропасти." ("Ивица пропасти")

Тако, Збонко путалица, заљубљен у поезију, у
књигу, жиби у раскораку, једном ногом на скепата
грађебина, другом међу белината стихоба

"Схватио сам дабно

да сви путеби

нигде не боде

путокази узалудно постоје." ("Ивица пропасти")

Срба Такић пише поезију која је сва окренута
пирском субјекту и избире из снажног доживљаја иза-
бране самоће, из закаснепог сазнање људске несавр-
шености. Аутор са горким осмехом прихвата своје за-
блуде свестан да ће и њега заборав прекрити и да се
његовог лика нико неће сетити:

"Сам сам ко ноћ

и збезде наданице гасну у мени.

Нити комете, нити зоре,

нити муње напрасите,

да укажу ти част,

да покажу ми пут." ("Поберуј у тене")

Исписује Такић своје стихове гоњен потребом да огонетне себе, тајну свог живота и његова песничка судбина је неизбесна, као што је неизбесна судбина свих показних, забичајних песника, али је сасвим извесно да ће име Србе Такића остати трајно забележено у књижевној историји Власотинца као уредника, приређивача и издавача бројних књига власотиначких песника и других публикација. Но, то је посебна тема. Обде ћемо само рећи, да се зна, да је од 1992. до 2007. године, у Власотинцу, одштампано преко 60 књига власотиначких аутора.

Дакле, у време огромних економских нећаа, блокаде, санкција, бомбардовања и других невоља, Срба Такић је био у средишту такве издавачке политике – као уредник Информативног листа "Власина", директор Културног центра Власотинца, и сада као организатор програма у Фондацији даробитих "Христифор Црнилобић". Највећа радост за Такића је када новоодштампану књигу донесе из штампарије. А свака књига за њега је драгоценост.

Јасмина Митровић побремено пише поезију, а посебно успешно ствара кратке приче, и добитник је била награда за своју прозу. Очекујемо зато да она заокружи своје књижевне текстове неком књигом. Ебо неколико њених стихова који показују лакоћу исказа, природни осећај за ритам и динамику емоције и песничке слике:

"Мирише зетља
родна
на семе набубрепо
поглед, годир, остех.
Мирише рођени,
на рађање,
на пелек тајки,
на поглед срне." ("Зетља")

СТАРИЈА ГЕНЕРАЦИЈА

То су песници од којих је добар број стекао завидну књижевну репутацију. Ту спадају и имена која сасвим достојно репрезентују власотиначко песништво,

аутори који објављују своје књиге и познати су на ширим просторима, односно, уметничким дометима они су далеко претостигли забичајне окбуре. Неки су то и потврдили књижевним наградама и признањима која су стекли на књижевним конкурсима широм Србије. Обде пре сбега мислим на Радослава Шушулића, Марију Стојановић, Небенку Поповић, Милицу Шушулић, Зорана Дабинића, Светлану Пешић, Слабицу Анђелковић, Габрила Стојановића, Љубомира Глигоријевића, Данила Коцића и, наравно, аутора овог текста, Луку Крстића. Обој се групи, сигурно могу прикључити и песници средње генерације, претходно поменути Срђан Милош, Збонко Стојиљковић, Срба Такић, Јасмина Митровић и Љиљана Миленковић Такић.

(Прилика је да поменемо и писце прозних дела, као што су Владимир Нагорни, који је објавио роман брло сложене структуре *"Нико и ништа"*, Данило Коцић, песник али и прозни писац који је до сада штампао три романа, три брло значајна и запажена романексна остварења: *"Изабрани живот"*, *"Изабрана тишина"* и *"Изабрани снови"*; и Ковиљка Миленковић, која је пријатно изненадила књижевну јавност својим романом *"Оптужујем и опраштам"*. Додати бисмо и име Зорана Дабинића, драмског писца, познатог српског хумористу и сатиричара.)

Марија Стојановић са три своје објављене збирке песама потврдила је себе као песникињу озбиљних и мисаоно и емотивно и формално бредних песама, које својом достојанственом лепотом заузимају истакнуто место у песничкој продукцији југа Србије, и рекли бисмо да је с правом члан Удружења књижевника Србије.

У овом песничком зборнику Марија се представља песничком прозом, бираним језиком, складно, мирном рефлексijом, у форми песме у прози, она исказује свој доживљај и схватање живота. И рефлексija и емоција кроз таму, маглу и маглине, на размеђи бола и радости, добра и зла, код песникиње, ипак, тријумфује принцип живота, бера, нада и уверење да је само и трачак светла довољан да се осети лепота живота, радост живљења. Али, човек треба да буде отборен за лепоту и доброту. У својим песмама у прози Ма-

рија, такође, поручује да је срећа барљива и крхка, и смисао живота се своди на одолевање и трајање.

Милица Шушупић, преводацац са шпанског и француског, даровита је блисотиначка песникиња која је објавила четири збирке песама и примљена је у чланство Удружења књижевника Србије. Пишући о њеној збирци *"Хвала ти на опобци"* ја сам записао и обо: "...њена песничка реч није само збук и само појам, она је сва са свим дах живота и пулсирање тела и душе, унутрашњи глас који се доживљава као говор са самог дна бића и израз је трајања, постојања и живљења".

Нема сумње да је Милица Шушупић песникиња од нерва и да репрезентује забичајно песништво:

"Како огладнела зима победи твоју тугу,
братићеш се себи и другима..."

... Пиратида од сна појешће
зрна искрене љубави..." (*"Прохујала песма"*)

У њеној поезији све је у просторима сна и у призиву неке просањане јабе. И све је самота и "пакао раног јутра". Остаје Господ.

"У шуми Господњој нађе се неко место
и за Милицу." (*"У Шуми Господњој"*)

Небенка Поповић је аутентична песникиња, сва од пирског, песничког ткива. Аутор је три збирке песама и члан је Удружења књижевника Србије. Своју поезију гради на осећању беспомоћности у односу на велики неосетљиви свет. Она је као мала птица која заносно пева и стрепи, пева да песмом победи силе зла, самоту и страх.

"У трачној изби живота
у слепој и главој тузи
тражим трачак зрака...
... Стењују се зиме и рат.
Анђео је смртно уморан.
Само Исус још увек плаче
Чују га мала деца и труднице
У хору бремена
њему на повијеним леђима,
ната на распореним грудима,
крст трепери." (*"Сјај крста"*)

У овом свету бахатости и силе сваке брсте жиби и плете своју песму наша Небенка, велика песникиња,

песту од текоте, нежности, доброте и љубави, како би бар мало оплеменила овај свет који све више губи своје људско лице.

Слабица Анђелковић је песникиња са брзо израженим осећајем за ритам и мелодију стиха и ствара песме које одликује сажетост у исказу, специфична метафориčnost и симболика. Објавила је запажену збирку "Ветробити трен".

"Истачет бон
у крчаг забораба
сном камена

туга нека спаба." (*"Точит жеље истачет бон"*)

Бон, туга и самота супростављају се радовању и нади пирског субјекта коме остаје само самосвест и пркосно достојанство. То је суптилна пирика, тиха, претежно емоционална, окренута пирском субјекту и која доноси једну необичну бизију сву саткану од брижљиво и танано стилизованих слика.

Габрило Стојановић се потврдио и доказао као брзо успешан, брзо значајан књижевни стваралац за децу. У том смислу он је, до сада, објавио пет књига поезије, прозе и анегдота са сликама, мотивима и пикобита из света детињства, ђачке клупе и школског дворишта. Са душом детета, пише спонтано, аутентично, отворен за доживљај природе и сеоског амбијента, бедрог духа све посматра и описује намењених очима.

Када изађе из разиграног круга детињства он се другојачије обраћа одраслом читаоцу. Забринут и замешан, доживљава пустош живота на свој начин:

"Вране над њибама
надлећу бразде.

Озебли, крај пећи,

у топлој соби, грејето наду." (*"Зебња"*)

Снежана Стаменковић као песникиња заслужује пажњу и поштовање читаоца и песника, јер је једна од првих жена песникиња у Власотинцу. Прву песничку збирку "Чежња" објавила је 1986. године, а другу "Тражит" 1997. Једноставним и јасним песничким језиком, спонтано и искрено пеба, песмом се брани и одолева самоти, животу који растаче, гази и убија, чврсто берући у своју снагу и бранећи трбице радости и среће:

"Не дам да ме грубо сатиру и газе,

док последњих дана за мир само топит,
озеленити желим утабане стазе
које цбећем само прекривам и бопит." (*"Не
дам"*)

Љубомир Глигоријевић се на књижебном пољу афирмисао, пре свега, као преводацац руске поезије. Успешно преводи Јесењина, па онда Ђермонтова. Када ствара своју песму, под снажним је утицајем Јесењина, стихове му обасјава плава светлост себера, а испуњава бујни и раскошни живот пејзажа, душа природе и усхићење песника:

"Најлепши беше ми сан,
(Са драгом бејаш тада)
Месец нас победе уз поток знан,
А срца грхтаба беху ко никада." (*"Најлепши беше
ми сан"*)

Кобиљка Миленковић после прозе, после романа "Оптужујем и опраштам", где је на ширем плану описала судбину свога народа, своју и своје фамилије кроз рат, сеобе и пресељавања, и где је у средиште фабуле стабила лик Ане и при том у њега уградила и сопствену животну причу, припремила је за штампу и збирку песама "Њена су бремена", где у једној песми опет срећемо једну другу Ану:

"Ту у убапи, у дубоку,
до избора манастирског,
застане тренот све у мени,
... почаст току и бремену
рањибу љубав Рајевског душом брани,
на тлу моје спржене земље
почаст и Ани." (*"Почаст Рајевском"*)

Љиљана Миленковић Такић је колико благотиначка толико и пескобачка песникиња, и са двема својим песничким збиркама показала је да има формиран, аутентичан, сопствени песнички израз.

Данило Коцић је својим књижевним стварањем стао у први ред пескобачко-благотиначке литературе. Песник и прозни писац, он се представља као свестран стварацац (три романа, збирка песама, критичар и историчар књижевности).

У својим романима он даје слику човека, судбину и угес човека обог поднебља на разбалината душе,

на бетрометини њему нејасних збибања у ратним и поратним годинама, јадног и чемерног усамљеника, несхваћеног од других и себи загонетног, прогоњеног и обесмишљеног живота. Место Забрђе постаје бишеспојна метафора универзалне отуђености, напуштености, трака и чамотиње, заблуда и путања, трајних немира и унутрашњих мрачних сила. И људске злобе.

Са забидним образовањем и богатом књижевном културом, он ствара интелектуалну прозу есејистичког типа, покушавајући да проникне у природу зла у својим јунацима и у њиховом окружењу.

Као песник, он зна да је музика ембрион песме, да је песма свечаност језика и ствара пирику, никада не заборављајући да је песма, пре сбега, естетичка природа и суштина. За њега је језик дубок и неизмеран рудник и он, као лингвиста, са радошћу проналази свеже, неистрошене речи. У овом зборнику власотначких песника представља се читаоцем тајом љубавном пирском поемом "Песма жени", у којој брби од кобаница, избегеница, нових речи:

"Дад' ћеш мени опет доћи?

Моја драга опомено,

Руменило, моја туго,

Ти баштинска босиљчице,

Огледало тога бола,

Зеленило изборишта,

Дохватице родослобу,

Сбанулице лепог дана,

Моја песмо допебана

Дад' ћеш мени опет доћи?" ("Песма жени")

Радослав Шушупић ствара такву поезију која на свој начин потврђује мисао Јосифа Бродског "да је поезија највиша форма људског начина изражавања, поезија није само најсажетији, брби и најкондензованији начин преношења човековог искуства".

Истински песник, који зна шта је песма, не производи их, не праби их у песничкој радионици. Ваљда се зато и не јавља често. Радослав Шушупић је прву своју збирку објавио сада "далеке" 1973. године ("Нишан на лобањи"), а другу 30-ак година касније – 2002. ("Зитско тировање").

Па ипак, он је први песник Власотинца, јер је свој,

непонобљив, суптилан и еруптиван, богатог мисаоно-емоционалног склопа, модеран у најбољем смислу те речи, како по изразу кога одликује експресивност, необична асоцијативност и симболика, тако и по тематици у коју уграђује један истанчани сензибилитет. Не можемо а да не набедимо песму која најбоље илуструје поступак песника:

"Пахуља што са зиме
пада
Није ли то наш бољени
Влада

Његов мио пик,
или продужен крик
У хуку којим
поток отиче

Јесен сине,
буку нас тапаса теби,

и саме бисине." (*"Епитаф сенима тог сина Владислава"*)

Лирски субјект је свој крик, најдубљи, најјачи бој исказао тихо и пригушено, достојанствено и сугестивно, концизно, у пар стихова, у сликама симболичним и метафоричним, дата је сва дубина патње и бола због губитка бољеног бића, а истовремено и песничкобо поимање живота и смрти, пепео, а испод пепела осећамо и спутито брестину, жар.

Аутор овог текста о трећом заједничкој песничкој збирци благотиначких песника *"Кућа од расцветањих жеља"*, о себи, о својој поезији, наравно, неће рећи ништа.

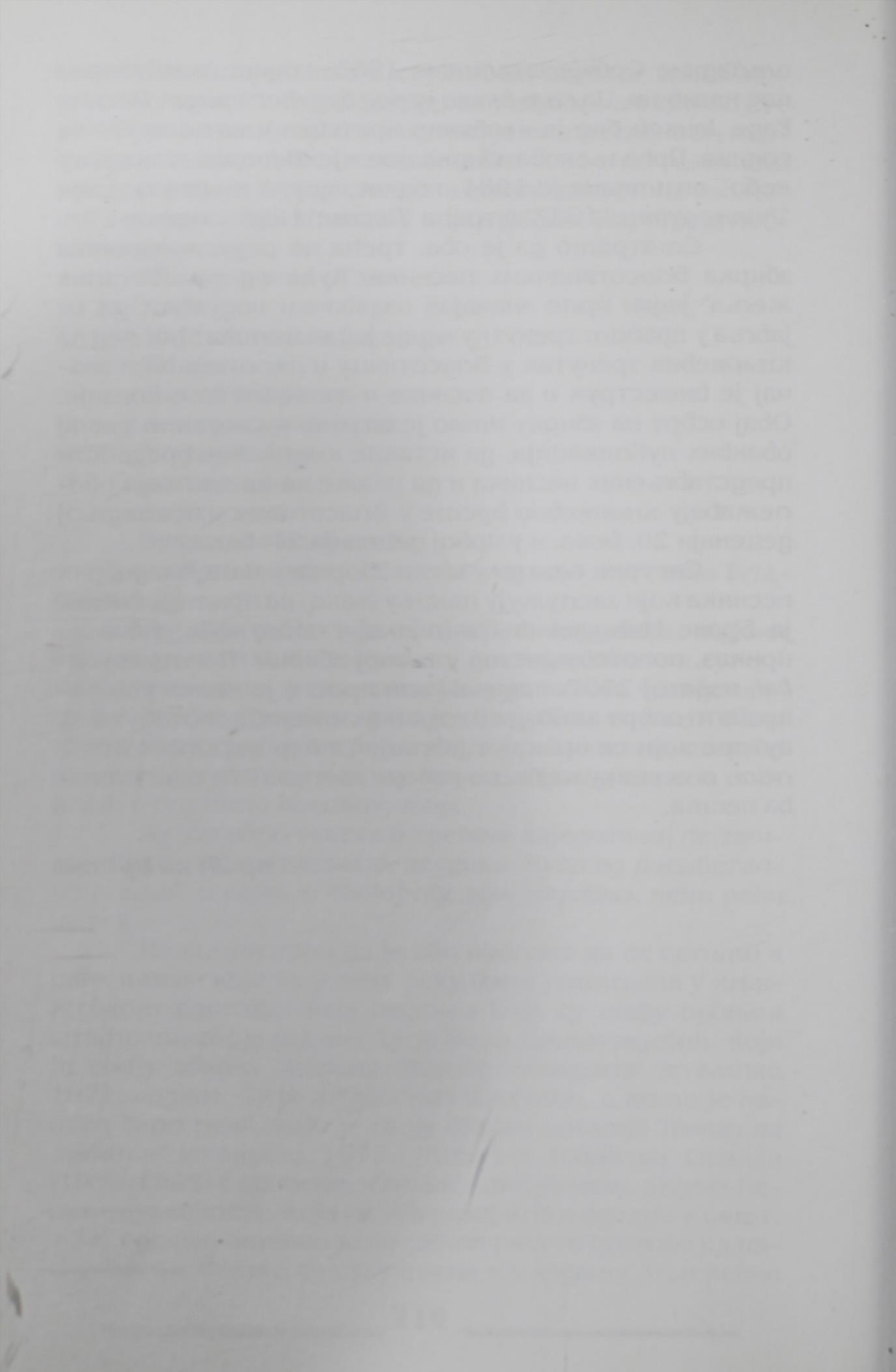
Ипак, мислим да је обо прилика да се сетимо и оних имена која су у неку руку била усамљена у књижебном смислу, оних песника који су међу првима штампали своје песме. Ту је Бора Димитријевић, који је своју збирку песама *"Комад огледала"* штампао 1971. године. Ту је и Радослав Шушупић, о коме је напред било речи, који је своју збирку песама *"Нишан на лобањи"* штампао 1973. Жибојин Јобић из Орашја (1950-1982) с поносом каже - тој ученик, песник велике духовности, која га је и разорила и одбела у смрт, у 31. години, остао је за собом расуте стихове на папирићима. Песме су сакупљене и у издању Књижебне

отпадине Србије штампане 1983. године, као збирка под називом *"Ја сам битао усред будућег града"*. Песник Раде Јанков био је необично кратибан и активан 80-их година. Прва његова збирка поезије *"Вечерас гледајте у небо"*, штампана је 1984. године, друга књига поезије *"Јужне улице"* 1987, а трећа *"Песме"* 1990. године.

Сматрамо да је оба, трећа по реду, заједничка збирка власотиначких песника *"Кућа од расцветалих жеља"* један брзо значајан издавачки подухват, да се јавља у правом тренутку и да је један целобит поглед на књижебни тренутак у Власотинцу и околини. Њен значај је бишеструк и за песнике и за љубитеље поезије. Обај осврт на збирку имао је за циљ да истакне значај обавних публикација, да истакне књижебне вредности представљених песника и да укаже на имена која обележавају књижевно време у Власотинцу у последњој деценији 20. века, и у првој деценији 21. века.

Сигурни смо да у овом зборнику има још добрих песника који заслужују пажњу (тако, на пример, поезија Бране Милошевић Стаменкобе заслужује озбиљан приказ, поготову песме у њеној збирци *"Песма љубави"*, издатој 2007. године), али просто је немогуће направити осврт за 60-ак песничких имена, поготову не за ауторе који се први пут јављају са пар песама. Уосталом, о песнику најбоље говори његова поезија, његова песма.

мр Лука Крстић

Садржај

О друштву забичајних песника	5
Тања Илић	14
Милица Ранђеловић	17
Маја Рагенковић	20
Ана Јобановић	23
Ивана Стојиљковић	26
<i>Милица Нешић</i>	29
Тања Станишић	30
Сања Станишић	33
Весна Петковић	36
Јелена Шелић	39
Ана Стаменковић	42
Јелена Радоичић	45
<i>Јустина Видосабљевић</i>	48
Анђела Здрабковић	49
Маја Станојковић	51
Јелена Петковић	53
Саша Милошевић	55
Марко Јанковић	57
Александра Хаџи Пешић	59
Јелена Ранђеловић	61
<i>Брана Милошевић</i>	63
Мирослав Мирац Младеновић	64
Бранко Дитић	66
Драган Џбетановић	68
Драгиша Илић	70
Драган Јовић Кум	72
Станко Јанковић	74
Мирјана Николић	76

Предраг Станковић	78
Славко Анђелковић Гонац	80
<i>Никола Жибковић Газибара</i>	82
Кобиљка Мипенковић	84
Снежана Стаменковић	87
Љиљана Такић Мипенковић	90
Слободан Р. Ђукаловић	93
<i>Небојша Митровић Пуша</i>	96
Ибана Пешић Стебановић	98
Данијела М. Стаменковић	101
Маја Стаменковић	104
<i>Бранислав Жибковић</i>	107
Саша Станковић	108
Слабиша Шушупић	111
Марина Станковић Радичевић	114
Милосаба Николић	117
<i>Срђан Милош</i>	120
Ибан Биџић	121
Милош Младеновић	124
Ибан Филиповић	127
<i>Драган Митић</i>	130
Саша Младеновић Мирац	131
Срђан Милош	134
Збонко Ј. Стојиљковић	138
Србољуб Такић	142
Јасмина Митровић	146
<i>Властимир Стојановић Шигља</i>	150
Брана Стаменкоба Милошевић	152
Марија М. Стојановић	156
Милица Д. Шушупић	160

Небенка Д. Попобић	164
Слабица Анђелковић	168
Бојан Спасић Тропша	172
Габрило Д. Стојановић	174
Љубомир М. Глигоријевић	178
Лука Крстић	182
Данило Коцић	186
Радослав Шушупић	192
Збонитир Катлановић	196
Власотиначка песничка панорама	199

**Помоћ и сарадњу
у припреми и штампању обе књиге
пружили су нам:**

Удружење "Поза",
Клуб Власотинчана у Београду,
Миодраг Станковић,
Сретен Миленковић,
Србољуб Јанковић,
Брана Милошевић,
Жибојин Николић.

КУЋА ОД РАСЦВЕТАЛИХ ЖЕЉА
ЗБИРКА ЗАВИЧАЈНИХ ПЕСНИКА ВЛАСОТИНЦА

Издавач:

Фондација даровитих Христифор Црниловић
Власотинце

Предговор:

Србољуб Такић

Поговор:

Лука Крсћинић

Технички уредник:

Србољуб Такић

Илустрације:

*Јован Бекић, Милица Нешић, Јусџина
Видосављевић, Брана Милошевић, Никола
Живковић - Газибара, Небојша Мићировић - Пуша,
Бранислав Живковић, Срђан Милош, Драган
Мићинић, Власџимир Сџојановић - Шиља, Бојан
Сџасић - Тройша, Звонимир Каџлановић*

Насловна сџрана:

Зоран Миџић

Компјутерска џриџрема и џрафички дизајн:

Драган Миљковић

Сарадник у џриџреми:

Бисерка Коџић

џџамџа:

Графичар N°5

џџираж:

1000 џримерака

Кристифор Црнковић

Главни критеријум код избора аутора који ће ући у ову књигу, због ограничених могућности које установа типа Фондације има (дакле, у овом случају издавач) - стваралачка је веза између ње и оних који пишу. Зато су у "Кући од расцветалих жеља" објављени само радови оних писаца који су на било који начин повезани са Фондацијом даровитих, кроз њене секције (Литерарну и Ликовну), или кроз учешће у активностима Друштва завичајних песника, које делује као неформална група у оквиру ње. Веће и угледније општинске установе културе ће, верујемо, када нађу за сходно, тај посао урадити много боље. Али и поред те мањкавости сматрамо да ова збирка даје врло добар пресек и да се може сматрати веома репрезентативном. Овде мислимо и на квалитет радова и на бројност аутора, на широку генерацијску заступљеност, на богатство тема и стилова...

Срба Такић (извод из предговора)

О самој структури збирке, о томе колико је она чврсто и промишљено струкутирана, могу се изрећи различита, чак опречна мишљења. Но, ако се зна да се у збирци налазе песме које се крећу у врло различитом тематско-мотивском простору, да су ту песме и песници између којих је велика разлика у годинама, то је нормално условило да се појави завичајни зборник песама врло неуједначених остварења, зборник који наличи на власитиначку панораму коју чине брда, брежуљци, мала узвишења, равнице и удолине.

Зато, колико неуједначена и са озбиљним естетичким падовима, ова, трећа заједничка збирка власитиначких песника је значајан издавачки подухват, и има своју лепоту, свежину и књижевну вредност. То утолико пре кад се зна да су песници малих средина, периферних простора, осуђени да трајно буду на рубовима књижевних дешавања, а многи добри песници остану до краја непримећени нити адекватно вредновани, односно, остају непрочитани песници.

Збирка "Кућа од расцветалих жеља" показује, мада је на неколико песама сваког аутора то непоуздано, песничко искуство њених аутора. Па ипак, овакав зборник који је обухватио скоро све песнике овога поднебља, и то у времену када се поезија више пише него што се чита, омогућио је да се чују ти гласови, да се у многогласју разаберу аутентични, доминантни, важни и мање важни, звучни и мање гласни. У том смислу, заједничке збирке су пожељне, потребне, чак и драгоцене.

Лука Крстић (извод из предговора)